COLECȚIA ROMANTIC

131

Anne Hampson

DRAGOSTE ÎN INSULĂ

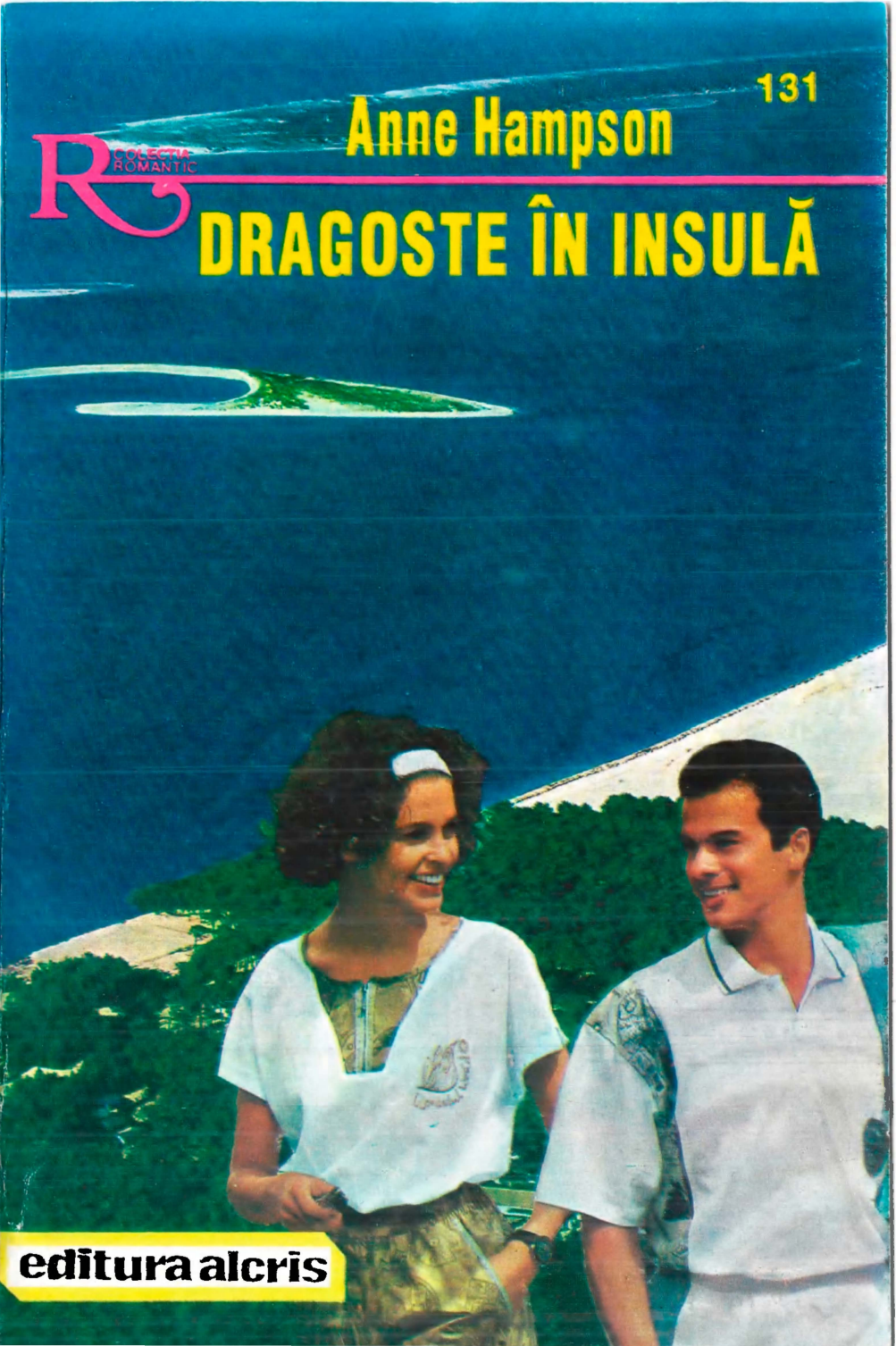

editura alcris

ANNE HAMPSON

DRAGOSTE ÎN INSULĂ

Coperta : ANDY

© Anne Hampson, 1970

LOVE HATH AN ISLAND

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparțin editurii ALCRIS.

ANNE HAMPSON

DRAGOSTE ÎN INSULĂ

Traducere de
IOAN DRĂGHICI

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-047-0

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Ca de obicei, micul restaurant era arhiplin. Mary își căută cu privirea prietena. După ce a reperat-o, se îndreptă spre masa ei.

— A fost extrem de greu să-ți păstrez un scaun, exclamă Josiane De câteva ori era cât pe ce să fiu strânsă de gât !

— Îmi pare rău, se scuză Mary așezându-se. Domnul Cartwright mi-a dat în ultima clipă să-i dactilografiez o scrisoare.

— Patronul tău este într-adevăr insuportabil. Este un adevărat stăpân de sclavi. De ce nu protestezi, dragă ?

— Nu spune asemenea lucruri. Este un om foarte cumsecade, să știi. N-aș vrea să-ți faci o idee greșită despre el. Nu-mi plac funcționarii care-și vorbesc de rău patronul.

Comandară antricot cu garnitură. Mary se așeză mai bine pe scaunul ei și se resemnă să asculte flecăreala fără sfârșit a însoțitoarei sale.

„Ce pereche ciudată formăm", se gândi ea în timp ce urmărea cursele chelneriței. „Ne asemănăm atât de puțin !"

Avea dreptate. Josiane avea nouăsprezece ani. Era frumoasă, strălucitoare, frivolă. Voia să devină manechin. De fapt, ar fi putut foarte bine să se lipsească de a lucra : familia ei era foarte bogată. Dar ea nu putea suferi să rămână inactivă. Mary, mai mare cu şase ani decât ea, era o tânără serioasă. I se reproşa deseori că este prea prozaică, prea realistă. Ducea o viaţă liniştită şi foarte ordonată...

— Drăguţo, eşti prea rezervată ca să placi bărbaţilor, îi spusese într-o zi Josiane cu francheţea ei neîndurătoare... Viaţa ta este atât de plicticoasă, adăugase ea. De ce nu te-ai schimba ? Fă o nebunie ! Urmează-ţi instinctul de moment. Altfel, nu-ţi vei găsi niciodată un soţ. Nu ieşi niciodată din obişnuinţele tale. Biroul, micul tău apartament atât de trist, cărţile şi discurile formează singurul tău univers. Eu aş înnebuni !

Li se aduseră antricoatele. Josiane pălăvrăgea veselă.

— Se învaţă într-adevăr o sumedenie de lucruri în această şcoală de manechine. Iată, de exemplu, nu trebuie să-ţi încrucişezi mâinile pe genunchi. Este îngrozitor de demodat...

Mary remarcă o tânără pereche care le urmărea de la o masă învecinată. Bărbatul îi şopti câteva cuvinte însoţitoarei sale şi aceasta o privi deschis, cu ochii plini de dispreţ.

Josiane nu observase nimic. Hotărât lucru, se gândi Mary, prietenia lor ciudată era un dar al Cerului. Prietena ei locuia la ţară şi venea în oraş pentru a urma cursurile. Nu ştia nimic despre redutabilul trecut al lui Mary...

Se întâlniseră chiar în restaurantul acesta, în care prânzeau cu regularitate. Singurătatea le apropiase. La o lună după ce se cunoscuseră, Josiane o invitase pe Mary să-și petreacă week-end-ul la țară. Proprietatea părinților ei era splendidă. De pe terasa umbroasă avea o vedere extraordinară asupra colinelor scoțiene.

Mama prietenei sale era înaltă și distinsă. Dar, spre deosebire de fiica ei, era o fire foarte liniștită și avea un mare simț al afacerilor.

– Din fericire pentru mine, fiul meu Adrien îmi seamănă, îi explicase ea zâmbind. Josiane îl considera extrem de enervant.

– Enervant și demodat, sublinie tânăra fată. Din fericire, el nu locuiește cu noi.

Acest scurt sejur fusese minunat. Timp de două zile, Mary avusese posibilitatea să uite degetele acuzatoare, privirile disprețuitoare care o urmăreau peste tot. Cele două noi prietene nu știau nimic despre îngrozitoarea situație căreia ea trebuia să-i facă față. Ele o apreciau pur și simplu pentru ceea ce reprezenta ea însăși.

– Doamne, exclamă deodată Josiane readucând-o la realitate, mama te invită să-ți petreci week-end-ul la noi. Am uitat cu totul să-ți vorbesc despre asta !

– Vai de mine, este imposibil ! Eu... Nu voi reuși să mă pregătesc. Este prea neașteptat !

– Va trebui să accepți mai des neprevăzutul, i-o întoarse cu gravitate însoțitoarea ei. Altfel o să amorțești.

Avea dreptate. Mary o invidia câteodată. Odinioară, fusese și ea o tânără interesantă și spirituală,

înconjurată de numeroşi prieteni. La douăzeci şi unu de ani se logodise cu Vance, un faimos jucător de fotbal şi într-un anume fel beneficiase de notorietatea lui.

– Haide, insistă Josiane, acceptă. Mama va fi încântată. Acum este puţin deprimată.

– Are decazuri ?

– Este vorba de Adrien. I-a dat misiunea să-i găsească un secretar şi ţine neapărat să fie bărbat. Este ciudat, nu ? Eu nu reuşesc să înţeleg de ce. Pe scurt, cu toată atracţia de a lucra în Cipru, mama nu găseşte pe nimeni. Deşi caută de doi ani, nici unul dintre candidaţi nu i s-a părut potrivit. Faţă de situaţia aceasta, îşi face griji. Fă-i plăcerea şi vino... Vom pleca spre sfârşitul după-amiezii. Trec să te caut când îţi termini programul. Ne repezim pe la tine pe acasă să-ţi iei lucrurile pentru drum.

Au plecat spre orele cinci. Josiane era o bună şoferiţă. Se concentra asupra conducerii şi vorbea puţin. Fiind un model de lux, maşina era spaţioasă. Legănată de torsul motorului, Mary era pe jumătate aţipită. Dar nu reuşea să-şi lase mintea să zburde. Era încă obsedată de groaznicele evenimente care-i distruseseră viaţa în urmă cu patru ani.

*
* *

Va putea uita oare vreodată modul brutal în care Vance rupsese logodna ? Totul începuse atât de banal ! O tânără verişoară a lui Mary venise să-şi petreacă vacanţa la ea. Se pare că Vance o găsise fermecătoare. La început, Mary nu dăduse acestui fapt nici o importanţă. Dar într-o seară, logodnicul

ei o anunțase că se îndrăgostise de Betty. Mary nu-l luase în serios. El îi arătase cu răceală că se înșală și-i ceruse să-i restituie inelul de logodnă. Atunci, în câteva secunde, își pierduse toată vioiciunea. Îmbătrânise cu zece ani în timp de o clipă. Alta ar fi plâns, ar fi implorat. Ea spusese doar atât :

— Te-ai gândit bine ? Poate că pasiunea ta pentru Betty nu este decât o înflăcărare trecătoare. Dragostea noastră este profundă, trainică...

Vance îi aruncase o privire furioasă.

— Între noi totul s-a sfârșit, îi replicase el fără milă. Nu te pot minți în legătură cu sentimentele mele.

În cele din urmă, acceptase să-i acorde o săptămână de gândire. Timp de șapte zile, Mary trăise un infern. Și în ziua a șaptea, logodnicul ei nu venise la întâlnire. Zăcea pe un pat de spital, victimă a unui grav accident de mașină, într-o stare critică. După părerea medicilor, nu va mai putea niciodată să facă sport.

— Nu-mi pasă, o asigurase Mary pe bunica ei. Îl iubesc așa cum este. Mă voi căsători oricum cu el.

— Nu veți putea avea niciodată copii, o prevenise cu blândețe bătrâna. Nimeni nu așteaptă de la tine un asemenea sacrificiu. Nici o femeie nu ar putea suporta.

Dar ea nu voise să audă nimic. Vance avea nevoie de ea și nu-l va abandona. Alergase la spital, plină de optimism. Nimic nu-i împiedica să fie fericiți. Se vor interesa de artă, muzică, literatură. Va ști să-l facă să-și uite infirmitatea.

La spital, avusese un șoc teribil. Vance se încăpățânase. Era sigur că va putea juca din nou. Doc-

torii îi ascunseseră desigur gravitatea stării sale. O privise pe Mary cu calm.

– Nu mi-am schimbat părerea, îi spusese el. Nu te mai doresc. Peste câteva săptămâni, mă voi însura cu Betty. Nu insista... Dă-mi înapoi inelul.

Nu avusese curajul să-i dezvăluie cumplitul adevăr. Cu inima zdrobită, îi întinsese inelul bătut cu diamante...

Zece minute mai târziu, o infirmieră îl găsise pe Vance fără cunoștință. În mâna slăbită strângea inelul de logodnă...

Desigur, ziarele puseseră stăpânire pe toată povestea asta. Presa se dă în vânt după scandaluri. Toate blamau „oribilul comportament" al logodnicei. După versiunea pe care ele o dădeau faptelor, ea îl abandonase în mod laș pe tânărul ei logodnic din cauza accidentului. Mary fusese șocată. Sperase ca Vance să aibă onestitatea să restabilească faptele. Dar, spre marea ei surpriză, el nu făcuse nimic. Ea îl iertase : suferise atât de mult... A așteptat cu răbdare anunțul logodnei lui cu Betty. Atunci oamenii vor înțelege cu siguranță...

Adevărul nu a fost cunoscut niciodată. Betty, speriată de perspectiva de a trăi cu un infirm, dispăruse repede și se întorsese acasă. Mary a rămas să trăiască în continuare, suportând disprețul general. Oamenii o arătau cu degetul, reproșându-i josnicia și lașitatea. Și de acum înainte așa va fi întotdeauna, fără îndoială. Încercase de mai multe ori să le explice prietenilor ce se întâmplase în realitate, dar ei îi întorseseră spatele. După părerea lor, povestea ei nu stătea în picioare.

Când îl murise bunica, se gândise să plece din țară. Dar avea o slujbă bună ; în fine, o slujbă bine plătită, căci în rest nu era strălucită. Domnul Cartwright o trata la rândul lui cu un dispreț de gheață. Și el era la curent cu...

*
* *

Mașina se opri într-un scrâșnet de frâne ; ajunseseră. Week-end-ul începea bine. Mary se minună în sinea ei de luxul camerei sale : era o simfonie de bleu și auriu. Pe deasupra, dispunea de o cameră de baie numai a ei. În micul ei apartament, trebuia s-o împartă cu ceilalți locatari. Era minunat să te așezi la masă fără să fii nevoită să o pregătești, fără să-ți pese de vasele murdare. Conversația cu doamna Stanning era captivantă. Era atât de cultivată ! Sâmbătă seara, Josiane plecase la o serată. Mary refuzase politicos invitația. Prefera să stea liniștită acasă și să flecărească cu gazda ei.

A doua zi după-amiază, Mary și doamna Stanning citeau în bibliotecă atunci când Josiane năvăli în încăpere ca o furtună.

— N-o să-ți crezi urechilor, mamă. Tocmai o telefonat Clotilde. Insistă să treacă să te vadă. Am încercat s-o fac să-și schimbe hotărârea, dar n-am reușit. Va fi aici la orele opt.

Mama ei încruntă sprâncenele.

— Asta nu-mi place deloc, spuse ea încet. Nu știam că se află prin apropiere. În sfârșit, sunt obligată să o primesc...

Restul după-amiezii păru ciudat de preocupata ; ca să destindă atmosfera, Mary îi propuse să facă împreună o plimbare. Spre marea ei surpriză, doamna Stanning o refuză.

Urcară în camerele lor pentru a se pregăti de cină. Spre ora opt fără un sfert, Josiane veni să bată la ușa prietenei sale.

– Tu ești deja gata ! exclamă ea. Dumnezeule ! Nu voiam să fiu în întârziere.

Era așezată în fața unei frumoase mese de toaletă și își retușa machiajul discret. Purta un fermecător neglije de muselină verde deschis, împodobit cu dantelă, pe care-l cumpărase cu Josiane. Nu era tocmai genul ei, dar prietena insistase atât de mult...

– Nu ești deloc în întârziere. Eu am terminat mai devreme.

Mary își perie părul. Prietena ei o privi un moment, după care îi spuse :

– Aș vrea să încerc să te pieptăn altfel. Îmi dai voie ?

Fără să aștepte răspunsul, puse mâna pe pieptene.

– Îți vei pune rochia verde ?

– Sunt obligată, spuse Mary încet. Este singura pe care am adus-o.

– Îți stă foarte bine. Îți pune în evidență frumusețea ochilor. Au o culoare atât de originală ! Nu sunt nici cenușii, nici verzi.

Cu pricepere, ridică părul prietenei sale într-un coc savant.

– După cum vezi, îi explică ea, dacă îl dau în spate, îți subliniază fruntea. Fruntea ta este foarte frumoasă și nu trebuie s-o ascunzi. Și cum ai pometii bine conturați, îți poți permite genul acesta de

pieptănătură. Am învățat toate astea la școala de manechine. Există tot felul de trucuri pentru a te pune în valoare. După cum vezi, tu nu ai nevoie de așa ceva.

Puse la loc pieptenele și sfârși de aranjat capodopera.

– Ești foarte frumoasă, afirmă ea mulțumită.

Mary roși, dar nu răspunse. Cuvintele prietenei sale atinseseră o rană care nu se închisese complet. Odinioară, Vance făcuse aceeași remarcă.

– Ai o frumusețe... aparte, continuă Josiane, devenită dintr-o dată foarte serioasă. Se spune că o femeie ajunge prin suferință la plenitudinea frumuseții sale. Tu ai suferit, Mary ? Dar, desigur, biata de tine... Ți-ai pierdut părinții atât de tânără.

În timpul cinei, conversația se învârti în jurul Clotildei.

– Clotilde, sau doamna Bostock dacă preferi, este fosta logodnică a fiului meu, îi explică doamna Stanning.

Mary a fost foarte surprinsă. Josiane îi vorbise deseori despre fratele ei, dar nu pomenise nimic despre logodna lui. După spusele ei, el nu avea timp să se consacre femeilor. Mary își imaginase că este un celibatar înveterat, devotat cu totul muncii sale.

– A fost o poveste tristă, continuă gazda ei, care s-a petrecut în urmă cu opt ani. Adrien avea douăzeci și trei de ani pe vremea aceea. Era îndrăgostit la nebunie de Clotilde și era hotărât să o ia în căsătorie. Noi eram încântați. Pe atunci, bietul meu soț era încă în viață. Vedea cu ochi buni această căsătorie. Clotilde mi se părea a fi nora ideală : părea atât de bună, atât de sinceră... Da, ne bucuram cu toții de acest mariaj. Apoi a avut loc drama. Adrien

a avut un accident la vânătoare. Medicii erau foarte pesimiști. După părerea lor, fiul meu urma să-și piardă brațul drept. S-au hotărât totuși să încerce o operație. Clotilde s-a comportat atunci îngrozitor. Fără să aștepte rezultatul operației, a rupt logodna. S-a dus să-l vadă pe Adrien la spital și i-a aruncat pur și simplu inelul în față. Bietul de el, i-a fost destul de greu să-și revină din asta. Pe vremea aceea era foarte idealist. Credea cu putere în dragoste, în căsătorie. Oh ! Noi am înțeles-o pe Clotilde. Îl iubea sincer pe fiul meu, dar nu s-a putut hotărî să trăiască toată viața cu un infirm...

Mary nu se putu împiedica să nu se gândească la propria ei poveste. Îl înțelegea pe Adrien. Ea nu se gândise niciodată să-l părăsească pe Vance după accidentul acestuia. Când iubești înseamnă să fii unit la bine și la rău....

— Este într-adevăr îngrozitor, murmură ea. Femeia aceasta nu era demnă de fiul dumneavoastră.

— Așa am gândit și noi, oftă gazda ei. Dar Adrien a fost greu de convins. El a suferit enorm. Prima operație nu a reușit. Șase luni mai târziu, un alt chirurg a încercat un miracol. A reușit. Fiul meu este de acum complet normal. Desigur, brațul îl mai supără puțin când se obosește peste măsură... În momentele acestea, este nesuferit, încheie ea râzând.

— Este *întotdeauna* nesuferit, întări Josiane. Suferința l-a făcut greu de suportat.

— Este explicabil, spuse cu tristețe mama ei. Nu fi atât de aspră, draga mea... De altfel, starea lui se îmbunătățește pe zi ce trece. Dacă s-ar menaja mai mult...

– Muncește prea mult, afirmă Josiane. Nimeni nu-l obligă să lucreze din greu. Își tratează angajații ca pe niște adevărați sclavi !

– Exagerezi din nou, îi răspunse mama ei fără să-și piardă calmul.

Josiane îi aruncă prietenei sale o privire complice. Mary îi zâmbi, puțin jenată. Nu avea intenția să slujească drept arbitru între cele două protagoniste. Privirea îi alunecă spre o fotografie a lui Adrien agățată pe perete într-o ramă frumoasă. Bărbatul acesta putea fi dur cu ușurință. Părea atât de sever ! Fotograful prinsese o gură inflexibilă și o privire de oțel. Fruntea ușor încrețită și ridurile fine care-i mărgineau ochii dădeau impresia unei voințe neînduplecate. Figura avea ceva semeț, aristocratic. Adrien Stanning era foarte frumos, dar părea atât de rece... Mary se întrebă cum arăta când zâmbea... S-ar putea oare ca asta să nu i se întâmple niciodată ? Părea să fie un bărbat puternic și taciturn. N-ar fi acceptat pentru nimic în lume să fie mutilat. Trebuia să fie însetat de perfecțiune. Atitudinea logodnicei sale, atunci când avusese loc accidentul, trebuie să fi fost pentru el o îngrozitoare umilință. Își va reveni vreodată cu adevărat ?

Vocea blândă a doamnei Stanning o trezi la realitate.

– Ce-ar putea Clotilde să vrea de la noi ? Vezi tu, draga mea, îi explică ea lui Mary, ea s-a căsătorit imediat după aceste... evenimente. Dar și-a pierdut soțul în urmă cu câteva luni. De atunci călătorește tot timpul. Se pare că nu reușește să se statornicească nicăieri. Oh ! Nu cred că a suferit prea mult din cauza acestei pierderi. Se pare că nu se înțelegeau.

– Poate că vrea să-l revadă pe Adrien, aruncă Josiane, servindu-se din nou cu legume. Fără îndoială, ea nu știe că el este în Cipru.

– Nu va avea niciodată curajul să încerce să-l caute, exclamă mama ei. Nu are atâta îndrăzneală !

Doamna Stanning părea foarte neliniștită.

– Nu-ți face sânge rău, mamă, spuse fiica ei. Nu ai nici un motiv să-ți faci griji.

– Fratele tău încă se mai gândește la ea. Desigur, reușita lui profesională este mai presus de toate. Are plantații de citrice în Cipru, îi explică ea lui Mary. În câțiva ani, a devenit unul din principalii exportatori din insulă. Dar el a plecat acolo ca să-și uite dragostea. Dacă Clotilde încearcă să reia legătura cu el, oare îi va rezista ?

– El și-a clădit o viață nouă, protestă fiica ei. *Trebuie* să fi sfârșit prin a uita...

– S-a schimbat mult, este adevărat. Dar...

– Spune-mi la ce te gândești, mamă, o rugă fiica ei.

Mary era impresionată de seriozitatea prietenei sale. De obicei era atât de ușuratică, de superficială.

– Ei bine, îmi amintesc de un incident revelator, reluă doamna Stanning. Amintește-ți, acum patru ani fratele tău a venit în vacanță. Într-o dimineață, la micul dejun, a citit în ziar o poveste ciudată. Era vorba despre un sportiv pe care logodnica îl părăsise în mod laș după ce suferise un accident. Nu-mi amintesc prea bine...

– Era un fotbalist, interveni Josiane privind-o pe Mary. I-am uitat numele. Fotbalul nu m-a interesat niciodată prea mult.

— Nici pe Adrien. Dar povestea asta semăna atât de mult cu a lui. Citind articolul, parcă înnebunise. Nu l-am văzut niciodată într-o asemenea stare.

Mary simţi un nod în gât, iar sângele îi urcă în obraji. Îşi plecă ochii cu încăpăţânare asupra farfuriei, incapabilă să înghită ceva. Îngrozitoarea fatalitate o va urmări oare întreaga viaţă ? În fine, trebuia să existe un loc unde oamenii să nu aibă habar de oribila poveste. Oare unde ar putea să se refugieze ca să poată trăi liniştită ? Trecutul o va obseda la nesfârşit ? Se străduí să-şi recapete calmul. Din fericire, prietenele ei aveau doar o vagă amintire despre povestea asta. Ele nu-şi aminteau numele protagoniştilor...

— A rostit cuvinte teribile, continuă doamna Stanning. După părerea lui, asemenea femei sunt nişte criminale care nu au dreptul să trăiască. Asta m-a impresionat foarte mult. De obicei, este atât de ponderat, atât de nuanţat în judecată. Există o singură explicaţie : mânia aceasta ascunde un rest de dragoste pentru Clotilde. O ura pentru că în fond încă o mai iubea.

— Îţi faci griji degeaba, mamă, afirmă fiica ei. Nu se va întoarce niciodată la ea.

Doamna Stanning nu răspunse imediat. Părea cufundată în gânduri...

— Din fericire, el este departe de aici, murmură ea până la urmă.

Mary văzu cum trăsăturile gazdei sale se înăspresc şi pumnii i se strâng convulsiv.

— Dacă încearcă ceva să-l revadă, adăugă ea cu o duritate neobişnuită, voi face totul ca s-o împiedic.

Mary privi din nou fotografia. Aşadar, bărbatul acesta cu o înfăţişare atât de aspră, de neînduplecată, era în stare să iubească... În cazul acesta, poate că până la urmă o va ierta pe Clotilde. Trebuie să fi fost atât de tânără când se întâmplase drama.

— Este la curent cu văduvia doamnei Bostock ? nu reuşi să-şi reţină întrebarea.

— Nu cred. Eu nu i-am spus şi sper că ea nu a avut curajul să-i scrie.

Mary nu putea să-şi dezlipească privirea de la fotografie. Da, Adrien Stanning o va ierta fără îndoială. Ea nu-l iertase pe Vance pentru răul pe care i-l făcuse ?

Tristeţea îi impăienjeni privirea. Cât de bine înţelegea durerea, îngrijorarea doamnei Stanning ! Căci dacă fiul ei îşi regăsea dragostea din tinereţe, se putea întâmpla orice. Timpul şterge toate greşelile...

CAPITOLUL II

Cafeaua le-a fost servită în salon. Cele trei femei flecăreau despre una, despre alta, dar atmosfera era încărcată. În sfârșit, spre marea ușurare a lui Mary, se auzi o mașină oprind în fața peronului.

Auzi o voce plăcută și fermă răspunzându-i femeii de serviciu, apoi sesiză nervozitatea prietenei sale și încordarea doamnei Stanning. Aceasta din urmă semăna cu un animal la pândă : foarte dreaptă, cu gâtul încordat, părea pregătită pentru înfruntare. Dar pe brațele fotoliului, mâinile ei tremurau.

Vizitatoarea atât de temută își făcu apariția. Era foarte înaltă și elegant îmbrăcată. Părul de un blond foarte șters, aranjat într-un coc impecabil, încadra o față distinsă.

— N-am să vă ascund că vizita asta este pentru mine foarte penibilă, atacă doamna Stanning îndată ce Clotilde se așezase. Ce doriți de la mine ?

Doamna Stanning se purta cu mănuși. Mary știa că are un temperament foarte reținut, preocupată întotdeauna să nu supere pe nimeni. De data aceasta însă, nu încerca deloc să-și ascundă ostilitatea.

La început, Clotilde păru surprinsă de această primire. Dar își reveni foarte repede. Mary nu văzuse niciodată o făptură atât de frumoasă și atât de sigură pe sine.

– Soțul meu a murit.

– Am primit, într-adevăr, anunțul de deces, spuse cu răceală interlocutoarea ei.

– În timpul acestor câteva luni de singurătate, reluă ea, am... meditat mult. Trebuie să-l revăd pe Adrien.

După aceste cuvinte, făcu o pauză. Frumoasele ei mâini se jucau nervos cu mânerul unei splendide poșete din piele.

– Mă gândesc la asta de mult timp, reluă ea cu calm. Dar mă temeam ca Adrien să nu-și fi refăcut viața cu altcineva. Un prieten revenit din Cipru m-a liniștit în această privință : este tot celibatar, slavă Domnului. Și... se gândește încă la mine, adăugă ea cu o undă de triumf în voce.

Mary se simți brusc de prisos. Se ridică pentru a se retrage în mod discret, dar doamna Stanning o reținu cu un gest. Apoi rosti pe un ton semeț, dar în care se simțea neliniștea :

– Continuați, vă rog.

– Adrien este bărbatul vieții mele, continuă Clotilde după o ușoară ezitare. Căsătoria mea a fost o greșeală. Numai fiul dumneavoastră contează pentru mine. De acum înainte, nimic nu mai stă în calea regăsirii noastre. Vreau să mă duc în Cipru...

Se întrerupse, așteptând o reacție care nu se producea. Tăcerea demnă a gazdei avea ceva impresionant.

– Dar... nu pot sosi acolo pe neașteptate, înțelegeți ? Îmi trebuie un motiv, un pretext.

Aştepta o confirmare, dar doamna Stanning continua să nu spună nimic. În schimb, era din ce în ce mai palidă.

— Vedeţi, continuă Clotilde, înainte de a mă căsători am lucrat ca secretară. Am referinţe excelente, patronii mei considerându-mă un ajutor preţios, adăugă ea cu un mic zâmbet. Adrien nu va avea motive să se plângă de mine.

Timp de câteva secunde, nu se auzi decât tic-tac-ul obsedant al pendulei de deasupra şemineului.

— Aţi citit anunţul meu, nu-i aşa ? întrebă în cele din urmă doamna Stanning pe un ton sec. Dar v-a scăpat un ar·ănunt. Fiul meu caută *un* secretar. Este de neclintit în această privinţă. Pentru postul acesta, el vrea un bărbat.

— Dacă informaţiile mele sunt corecte, căutările dumneavoastră nu au dus la nici un rezultat, răspunse Clotilde cu un calm olimpian. Dacă nu aţi reuşit să găsiţi perla rară, de ce nu-l înştiinţaţi pe Adrien ? Sunt sigură că-şi va schimba părerea.

Mary se uită pe furiş la gazda ei. Era încă imperturbabilă, dar un licăr ciudat apăru în ochii ei, ca şi cum în mintea ei încolţise, deodată, o idee.

— Eu... aş prefera să plec, bâigui Mary ridicându-se. Discutaţi probleme de familie şi...

— Stai jos, îi ceru doamna Stanning pe un ton ce nu admitea replică. În fond, chestiunea asta te priveşte personal, copila mea.

Mary se supuse făcând ochii mari. Îi aruncă Josianei o privire disperată. Ce naiba voia să spună mama ei ? Dar prietena ei avea o figură neştiutoare. Nici ea nu înţelegea nimic.

– Vă rog să ne scuzați pentru această întrerupere, reluă doamna Stanning cu o voce mieroasă. Continuă, draga mea...

– Dumneavoastră știți că nu veți găsi un secretar pentru Adrien.

– Întocmai.

– Așadar, trebuie să angajați o femeie...

– Într-adevăr, Clotilde...

Pentru o clipă, eleganta vizitatoare păru uluită. Victoria trebuia că-i părea foarte ușoară.

– Ei bine, reluă ea mascându-și totuși tulburarea, îmi depun candidatura pentru acest post.

Se lăsă o lungă tăcere. Un zâmbet liniștit apăru pe buzele doamnei Stanning, apoi dispăru imediat.

– Așadar, crezi că fiul meu este îndrăgostit încă de tine ? întrebă ea cu o suavitate extraordinară.

Mary își reținu respirația. Nu o mai recunoștea pe mama prietenei sale. În comportarea ei era ceva diabolic. Dacă fiul îi semăna...

– Adrien mă iubea foarte mult.

– Întocmai. A fost întotdeauna statornic în sentimente.

– Și a rămas celibatar.

– Fiul meu s-a schimbat mult, doamnă Bostock. A devenit un om de afaceri dur și intransigent. Nu pare să aibă nevoie de o femeie în viața lui. Ține la celibatul lui și vrea să profite la maximum de el. Iată de ce nu s-a căsătorit.

Clotilde se mișcă în fotoliul ei. Chipul i se înăspri abia perceptibil.

– Nu cred nici un cuvânt din tot ce mi-ați spus, replică ea cu promptitudine. Dacă mă respingeți, mă voi duce în Cipru ca să-mi depun personal can-

didatura. Adrien va notări el însuși. Nu aveți nici un motiv să-mi refuzați postul acesta.

Pendula bătu ora nouă. De obicei, Mary găsea acest sunet plăcut și armonios. De data aceasta, cele nouă bătăi îi părură drept nouă tunete.

– Dimpotrivă, am un motiv excelent. Vezi tu, Clotilde, locul este deja ocupat. Domnișoara Mary Roberts și-a dat asentimentul. Trebuie să plece în curând în Cipru.

Declarația aceasta a fost urmată de o tăcere apăsătoare. Atmosfera era încărcată de electricitate. Mary vru să se ridice, dar corpul refuza s-o asculte. Evită s-o privească pe Josiane. Observase aerul ei uluit, ascuns repede printr-un căscat de circumstanță.

Clotilde se încordă și se întoarse spre Mary. Ochii ei negri erau plini de ură. Tânăra își plecă fruntea, în prada unui ciudat amestec de teamă și fascinație. Doamna Stanning rămase liniștită. După ce lăsă cuvintelor sale timpul să-și producă efectul, continuă :

– Ai ajuns prea târziu, Clotilde. Domnișoara Roberts trebuie să-l întâlnească pe Adrien peste două săptămâni. Ea va ști să se dovedească la înălțime, sunt sigură.

Mary ridică timid capul. Clotilde continua s-o privească. Ochii ei aruncau fulgere. Brusc, începură să strălucească într-un mod ciudat. Părea să chibzuiască...

– V-am mai văzut undeva, domnișoară Roberts, afirmă ea cu o voce de gheață. Dar unde ?

– Eu... cred că vă înșelați, doamna Bostock.

Vizitatoarea o privi din nou îndelung, cu insistență. Mary simți crescând în ea o teamă nelămurită...

– În orice caz, afirmă încet Clotilde, *v-am mai văzut deja undeva.* Știu ! În ziar ! V-a apărut fotografia în presă, nu-i așa, domnișoară Roberts ?

– Oh !... Nu. Eu... n-am avut niciodată onoarea aceasta, răspunse Mary cam prea repede.

– Este foarte ciudat. Eu reține destul de bine fizionomiile, insistă Clotilde încruntând sprâncenele.

Spre marea ușurare a lui Mary, ridică din umeri cu nepăsare.

– Felicitările mele, se mulțumi ea să spună. Vă doresc succes în noua muncă. Cu siguranță, o să vă placă mult în Cipru. Țara este fermecătoare.

Se ridică, în semn că întrevederea luase sfârșit.

– Josiane, interveni doamna Stanning, te rog s-o conduci pe mușa'ira noastră.

Strălucitoarea Clotilde îi aruncă o ultimă privire surprinsă lui Mary, după care salută cu răceală și ieși din salon fără a mai întoarce capul. În orice caz, pierduse... Pierduse ultima șansă de a relua legătura cu Adrien și ea acceptase situația cu mult calm.

Dar calmul acesta poate că nu era decât o aparență. Femeile de genul ei se resemnează rareori cu înfrângerea.

Auziră ușa de la intrare închizându-se, zgomotul mașinii care se îndepărta, după care se făcu din nou liniște. Mary avu atunci sumbrul presentiment că o va revedea pe Clotilde Bostock.

– La drept vorbind, mamă, ce-i cu povestea asta ? Izbucni Josiane când reveni în salon. Ai pus-o pe biata Mary într-o situație imposibilă. Din fericire, s-a comportat extraordinar.

– Oh ! Nu a fost chiar atât de greu, răspunse tânăra.

În realitate, trecuse prin clipe îngrozitoare.

– Îți mulțumesc, draga mea, spuse cu blândețe doamna Stanning. Josiane, vrei să te duci după cafea ? Toate avem nevoie.

După ieșirea fiicei sale, se întoarse spre Mary și o privi insistent, ceea ce-i mări neliniștea.

– De ce nu analizezi cu atenție oferta mea ? Du-te în Cipru, Mary. Îți voi fi veșnic recunoscătoare, îi sugeră stăruitor doamna Stanning.

Tânăra făcu ochii mari. Șocul o lăsă fără grai. Doar nu putea să-și abandoneze munca, apartamentul, pentru frumoșii ochi ai doamnei Stanning ! Ar fi fost curată nebunie !

– Dar... este imposibil, bâigui ea.

– Mai gândește-te. Josiane mi-a vorbit despre tine. Nu ai pe nimeni aici, nu-i așa ? Și după câte spune fiica mea... nu ai deloc prieteni.

Avusese o ușoară ezitare, ceea ce spunea mult. În realitate, știa foarte bine că Josiane era singura ei prietenă. De altfel, prietenia aceasta o uimise mult pe doamna Stanning : cele două tinere erau atât de deosebite ! Mary era atât de serioasă, atât de liniștită, Josiane atât de superficială și de nepăsătoare ! Chiar în maniera de a se îmbrăca, erau ca ziua și noaptea.

– Schimbarea îți va face foarte bine, reluă interlocutoarea ei.

Interpretase tăcerea lui Mary ca pe o semiacceptare. Tânăra se grăbi să-i arate că greșește.

– Îmi este imposibil să accept postul acesta, declară ea pe un ton hotărât.

– Fiul meu ți-ar fi recunoscător, continuă doamna Stanning ca și cum n-o auzise. Nu poate să mai stea fără secretar. Desigur, el voia un bărbat. Încă o ciudățenie a lui. Dar mi-a fost imposibil să-i găsesc un candidat ideal. Sunt sigură că va înțelege.

– Este imposibil, repetă Mary.

– Draga mea, dacă nu te duci, Clotilde se va repezi acolo în locul tău.

Doamna Stanning părea în culmea disperării.

– Nu va îndrăzni, o asigură Mary. Este convinsă că m-ați angajat pe mine. Cine să-i dezvăluie adevărul ? Se va resemna.

– Este o ființă șireată. Mai devreme sau mai târziu, va înțelege manevra mea. Nu se va resemna cu atâta ușurință.

Mary clătină din cap. Din rama ei, fotografia lui Adrien părea s-o privească insistent.

– Mi-ar face plăcere să vă pot face acest serviciu, rosti ea încet. Dar credeți-mă, nici nu se poate lua în considerare.

Tristețea învălui privirea doamnei Stanning și Mary se simți vinovată. În definitiv, de ce ar fi ? Își ridică fruntea ca un cocoșel înfoiat. Era cât pe ce să se justifice, să răspundă... Sosirea Josianei îi tăie scurt elanul.

– Dumnezeule ! Mary, ești palidă de tot, exclamă ea punând tava pe masă.

– Am încercat s-o conving să plece în Cipru,

explică liniştită doamna Stanning. Prietena ta ar fi o secretară excelentă pentru Adrien. Dar a refuzat.

— Ar... ar fi o schimbare atât de brutală... bâigui Mary.

Nu reuşi să termine fraza. Avea din nou acel sentiment de culpabilitate... Ca să-şi ascundă tulburarea, începu să soarbă din ceaşca de cafea.

— Are dreptate, biata de ea, exclamă indignată Josiane. Cum te poţi gândi la aşa ceva, mamă !? Ai câteodată nişte idei...

Uşurată, Mary îi aruncă prietenei sale o privire recunoscătoare. Josiane părea revoltată dar în privirea ei se aprinse brusc o luminiţă maliţioasă.

— Şi de ce nu ? izbucni ea deodată.

Mary o privi uluită.

— De ce n-ai pleca ? În definitiv, nimic nu te reţine aici. Îi acorzi cele opt zile bătrânului Cartwright, îţi iei rămas-bun de la proprietăreasă şi le-ai tras clapa. Îmi vei lipsi, desigur, dar pentru tine va fi o experienţă extraordinară. Vei trăi în plin soare, într-o ţară splendidă... Ar fi o prostie să laşi să-ţi scape o asemenea ocazie. Dumnezeule, Mary ! Nu mă mai privi cu ochii aceştia mari. Măcar o dată în viaţa ta, dă dovadă de iniţiativă.

— Dar... totul este ridicol.

— Şi de ce, mă rog ? i-o întoarse prietena ei întinzându-i mamei sale ceaşca de cafea.

— Dar... Nu-mi pot abandona serviciul de azi pe mâine. Şi apoi... Potrivit celor spuse de tine, fratele tău nu este prea îngăduitor.

Josiane respinse argumentul cu o ridicare din umeri.

— Mama avea dreptate. Adineaori am exagerat puţin. Şi apoi, el este sever mai ales cu mine :

mă consideră prea cu capul în nori și asta îl neliniștește. Dar totul pornește dintr-o bună intenție. Tu îi vei părea formidabilă. Calmul tău, punctualitatea ta, eficiența ta, îl vor cuceri fără îndoială. Le servi cu fursecuri, după care adăugă : Gândește-te la climă, draga mea. Vei avea soare tot anul și îți vei face prieteni.

Să întâlnească oameni noi ; oameni care să nu-i cunoască trecutul, care să o privească fără ură, fără dispreț. Era tentant, desigur.

Cele două femei se îndârjiră minute întregi s-o convingă. Mary încercă să reziste, dar se recunoscu repede învinsă.

Ascultă argumentele gazdelor sale. Îi descriseră munții, depresiunile și dealurile care coborau lin spre mare. Îi vorbiră despre plaje, păduri, colinele acoperite cu flori, a căror frumusețe îți tăia respirația.

— Totul va fi o continuă încântare, îi explică Josiane. Și, adăugă ea cu maliționitate, vei întâlni poate bărbatul vieții tale. Amintește-ți : Ciprul este insula dragostei, acolo zeița Afrodita veghează asupra îndrăgostiților.

Mary se lăsă repede convinsă : posibilitatea unei noi existențe era atât de atrăgătoare. Pentru prima oară, va putea să-și uite cu adevărat trecutul. În Cipru, nimeni nu-i va reaminti momentele îngrozitoare ale ruperii cu Vance, calomniile...

CAPITOLUL III

Probabil că zeii nu priveau cu bunăvoință călătoria aceasta : toate au mers rău, încă de la început.

Când a sosit pe aeroportul din Cipru, nimeni nu o aștepta. Obosită, dezorientată, a rămas mult timp postată acolo cu bagajele ei. Dar își reveni curând și bunul-simț îi dictă ce avea de făcut. Dacă noul ei patron nu putea să vină, trebuie să fi avut un motiv serios. Va lămuri asta mai târziu. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se ducă la el.

Hotărârea odată luată, se aruncă într-un taxi. Șoferul, un cipriot turc, o sâcâi cu întrebări. Era prima ei călătorie pe insulă ? Venea în concediu ? Nu ? În orice caz, avea noroc. Ciprul este cel mai frumos loc din lume. Domnul Stanning ? Da, îl cunoștea bine. Îl dusese de mai multe ori cu taxiul...

— Urmează să lucrez pentru el, îi explică Mary zâmbind.

Figura omului păru că se întristează. Se grăbi să schimbe subiectul discuției.

— Vedeți căluțul acela împodobit cu pene și mărgele ? Este o amuletă care gonește spiritele rele.

Ea admiră zâmbind micul ponei agățat de parbriz, care trăgea după el o trăsurică pe două roți. Șoferul scotoci o clipă sub tabloul de bord și scoase

triumfător câteva mărgele asemănătoare, prinse într-un șnur de piele.

– Pentru dumneavoastră, domnișoară. Bun-venit în Cipru !

Mary îi mulțumi călduros Nu era superstițioasă, dar amabilitatea acestui bărbat cumsecade o impresionase profund. O cuprinse un ciudat sentiment de liniște.

Adrien Stanning locuia în Varosha, cartierul cel mai modern al Famagustei, unde trăiau mai ales greci. Comunitatea turcă avea cartierele sale în vechiul oraș.

Traversară platoul Messaoria care se întindea între două lanțuri muntoase : Kyrenia la nord și Troodos la sud.

– În timpul verii, platoul devine un adevărat deșert, explică grav Selim, șoferul. Dar acum ploile fac pământul fertil și grâul crește din belșug.

Mary admiră pe fereastră câmpiile de un verde crud, presărate cu flori primăvăratice. Maci de câmp, piciorul cocoșului și anemone răspândeau peste tot petale de culoare. Văzu de asemenea micile orhidee delicate, de culoare mov cu petale sidefii. Ce deosebire față de Anglia ! Acolo, în sezonul acesta, abia răsăreau ghioceii din pământul înghețat.

Își continuară drumul în direcția mării. Uneori, minaretul vreunei moschei aducea o notă de eleganță în peisajul acesta bucolic. Mary coborî geamul complet și inspiră cu plăcere aerul parfumat. Cu cât înaintau, miresmele deveneau mai puternice. Sesiză parfumul subtil al florilor de portocal : în jurul Famagustei, citricele erau în floare. Apoi aerul se răcori : se apropiau de mare. De-a lungul dru-

mului, eucalipții mari răspândeau o umbră binefăcătoare. Curând ajunseră la destinație.

Casa era construită în lungime. Pereții erau de un alb strălucitor, atenuat de albastrul foarte deschis al jaluzelelor și al ușilor. Cea mai mare parte a jaluzelelor erau trase, pentru a proteja interiorul de razele soarelui.

Selim deschise portiera și invită pasagera să coboare. Mary făcu, uluită, câțiva pași. Nu mai văzuse niciodată o asemenea abundență de flori. Era o grădină de vis : mimoze și nictaginacee se vedeau peste tot. De-a lungul aleilor, lămâi și portocali se amestecau cu palmierii. Exista acolo chiar și un alun înalt, precum și câțiva chiparoși care-și înălțau siluetele lor de un verde închis.

— Lăsați-mă să vă duc bagajele, spuse amabil Selim. Pe aici !

Mary îl urmă, cu inima bătându-i mai repede. Uită dintr-o dată de frumoasa casă și de grădina paradisiacă. Se gândi cu neliniște la noul ei patron și inima i se strânse. Nu venise s-o întâmpine la aeroport și asta nu-i ușurase situația. Fiind o fire foarte timidă, perspectiva de a se găsi în fața unui străin o îngrozea.

Ușa fu deschisă de o femeie destul de vârstnică. Selim i se adresă în greceşte. După ce schimbară câteva cuvinte, figura bărbatului se posomorî.

— Anaya nu știe nimic despre sosirea dumneavoastră, îi explică el într-o engleză aproximativă. Domnul Stanning este încă ocupat. În orice caz, el nu a prevenit pe nimeni despre sosirea dumneavoastră.

— Și... nu este aici ?

– Nu. În timpul zilei se află la birou, lângă plantație. Vă duc acolo.

Neavând ce face, se urcă din nou în mașină. Se abătură pe un drum neasfaltat, mărginit de pomi. În cele din urmă, zări o mare clădire modernă. Selim opri în fața intrării.

– Vă arăt unde se găsește domnul Stanning, se oferi el amabil.

Mary îi era recunoscătoare. Dacă ar fi reușit măcar să se aranjeze puțin, să-și dea o dată cu pieptenul prin păr. Probabil că nu arăta prea bine.

Ghidul ei improvizat deschise o ușă laterală și-i făcu loc să treacă. Odată misiunea îndeplinită, dispăru. Mary respiră adânc și bătu discret la ușa indicată. Neprimind nici un răspuns, intră. Așezat în spatele unui imens birou, Adrien Stanning era adâncit în studiul unui dosar masiv. Nici măcar nu-și ridică ochii.

Mary cuprinse încăperea cu privirea și oftă dezolată : biroul era literalmente invadat de hârtii. Erau acolo vrafuri de scrisori care nu fuseseră nici măcar deschise. Clasoarele aveau sertarele larg deschise, iar conținutul lor părea că fusese răvășit de un uragan. Coșul de hârtii dăduse de mult pe din afară. Ce dezordine !

Îl cercetă cu privirea pe noul ei patron. Semăna trăsătură cu trăsătură cu fotografia pe care o zărise acasă la doamna Stanning, dar era mult mai obosit. Tuși ușor, pentru a-și anunța cu discreție prezența. El ridică brusc privirea și încruntă sprâncenele. Era evident că aștepta să vorbească ea mai întâi.

Stingherită, Mary încercă să arate o aparență de încredere în sine. Trebuia cu orice preț să facă o bună impresie.

— Sunt Mary Roberts, noua dumneavoastră secretară, îl anunță ea zâmbind.

— Sunteți... ce ?

Nici o altă reacție n-ar fi reușit să fie mai deconcertantă. Își strânse nervoasă mâinile la spate și repetă :

— Noua dumneavoastră secretară.

— Adevărat ? îi aruncă el cu o voce ușor ironică. Grozavă veste.

— Nu ați primit scrisoarea mamei dumneavoastră ?

— Mama mea nu m-a prevenit cu nimic. Și avea ordin să-mi găsească *un* secretar, replică el tăios.

— Hm... Știu. A dat un anunț și...

— Și v-ați depus candidatura ? Pe cuvântul meu, aveți un curaj ! Frumoasă intrare în problemă. Eu cer un funcționar de sex masculin și sosiți dumneavoastră, cu sufletul la gură. Mama și-a pierdut oare mințile ? Cum a putut măcar să se gândească.. ?

— Lucrurile s-au petrecut altfel. Eu nu am răspuns la anunț. Sunt o prietenă a surorii dumneavoastră. Iată pentru ce doamna Stanning mi-a oferit postul acesta.

— Frumoasă recomandare ! Josiane este o mică zăpăcită.

Făcu precizarea aruncându-i o privire disprețuitoare.

— Cum ați reușit s-o convingeți pe mama să vă trimită aici ? întrebă el. Asta mă depășește.

— Dar a fost tocmai dimpotrivă ! exclamă ea, încercând să-și ascundă indignarea. Doamna Stanning nu reușea să găsească un funcționar convenabil. Atunci... și-a spus : pentru ce o femeie nu ar fi tocmai ce trebuie ?

Ar fi fost greu să se exprime cu mai multă stângăcie. Mary şi-a dat seama de asta şi deveni roşie ca o pătlăgică. El o privea în continuare cu uimire. Deodată, făcu o mică strâmbătură şi începu să-şi maseze braţul stâng.

— V-aţi pierdut complet mintile să debarcaţi aici, bombăni el. Dacă v-aţi fi gândit puţin, mi-aţi fi scris pentru a-mi cere părerea.

Mary îşi muşcă buzele. Desigur, dintr-un anumit punct de vedere, avea dreptate. Dar el nu cunoştea adevăratele motive ale venirii ei aici. Nu putea să-i dezvăluie intenţiile Clotildei...

— Nu aveţi nimic de făcut aici, adăugă el. Veţi pleca mâine, cu primul avion.

Tânăra era profund descumpănită. Ar fi putut cel puţin să-i dea o şansă pentru a-şi dovedi competenţa.

— Este... este ridicol, bâigui ea. Vin de departe şi...

Chipul interlocutorului îşi schimbă culoarea spre roşu, în timp ce continua să-şi maseze braţul. În mod vizibil, acesta îl făcea să sufere.

— ... şi veţi pleca de unde aţi venit. La dracu' ! Mama va avea ce să audă de la mine !

Mary îşi stăpâni cu greu tremuratul.

— Eu... Aveam o slujbă serioasă în Anglia, murmură ea. Am renunţat la ea ca să vin aici.

— Cu atât mai rău ! Dacă nu aţi fi acţionat atât de iresponsabil, o aveaţi şi acum, nu-i aşa ? Eu nu sunt cavalerul Bayard, domnişoară. Nu am intenţia să vă angajez pentru a vă face un serviciu.

Cuvintele lui răsunară dureros în mintea ei. Urmă o lungă tăcere. În definitiv, el avea dreptate.

Se comportase ușuratic. Recunoscându-se învinsă, își ridică ochii spre el. Frumoasele ei visuri se evaporaseră. Nu va reuși niciodată să-și refacă viața. Niciodată nu va putea să-și uite trecutul. Cu toate acestea, era nedrept ! Era o bună secretară. Avea încredere în posibilitățile ei. Se hotărî să mai facă o încercare.

— Puneți-mă la încercare, domnule Stanning: Nu veți avea de ce să vă plângeți de mine.

El își încruntă sprâncenele.

— Pretind de la angajații mei un randament excelent și multă seriozitate, îi aruncă el cu asprime. Și după cât se pare, sunteți lipsită complet de aceste două calități. Altfel nu ați fi debarcat aici fără să vă luați măsuri de precauție.

Făcu o pauză pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Gura lui Mary se contură într-o cută amară... Toată lumea râdea totdeauna de prea marea ei seriozitate. Și bărbatul acesta o acuza deodată că este ușuratică și inconsecventă. Situația nu era lipsită de umor.

— Nu, domnișoară Roberts, n-o să vă pun la încercare. De altfel, *nu vreau* să angajez o femeie. Femeile sunt superficiale și frivole. Venind aici, sperați desigur să vă distrați și să vă bronzați la soare. Apoi, după ce concediul va dura destul, mă veți abandona pentru — vă întoarce în Anglia. Eu caut un funcționar eficient și serios.

Apoi, fără să-i mai acorde atenție, se adânci din nou în dosarul lui. Era limpede că, pentru el, întrevederea se terminase. Mary se legănă câteva secunde de pe un picior pe altul. În fine, nu putea rămâne la infinit plantată acolo.

– Ştiţi... unde mi-aş putea petrece noaptea ? întrebă ea abia auzit.

– La mine acasă, presupun, rosti el fără ca măcar să-şi ridice capul. Unde aveţi de gând să locuiţi ?

– Hm... Doamna Stanning mi-a spus că vă va vorbi despre asta în scrisoarea sa. Credea... că aş putea locui la dumneavoastră până când... îmi găsesc o locuinţă...

El făcu o figură exasperată. Incontestabil, sugestiile mamei sale nu-i conveneau deloc.

– Veţi fi condusă la mine acasă cu jeepul, spuse el cu răceală. Voi telefona s-o previn pe Anaya.

*

* *

Camera dădea spre o frumoasă plajă cu nisip fin. Dar Mary nu avea dispoziţia de a se sinchisi de peisaj. Ea se aşeză pe pat, încercând să-şi reţină lacrimile. Ce se va întâmpla cu ea ? Ideea de a se întoarce în Anglia, de a porni din nou de la zero, îi era de nesuportat. Desigur, doamna Stanning îi va oferi cu siguranţă ospitalitate câteva zile...

Se strădui să-şi pună ordine în gânduri. Dar era prea epuizată nervos. Cel mai bine era să încerce să se liniştească. După aceea va putea reflecta cu mintea limpede. În momentul acesta, avea sentimentul că este umilită, respinsă de toată lumea.

Anaya o anunţă că cina va fi servită la ora opt. Va fi oare nevoită să stea la masă între patru ochi cu gazda ? Dacă se va întâmpla aşa, nu-i va lăsa plăcerea să-şi savureze victoria. Nu-l va lăsa să vadă cât de abătută este.

Își desfăcu valiza și își alese o frumoasă rochie înflorată de bumbac. Făcu un duș și îmbrăcă rochia ușoară după care se machie și își perie părul îndelung. Se uită în oglindă și zâmbi satisfăcută. Cel puțin recăpătase o înfățișare omenească. Puțin mai liniștită, coborî în sufragerie.

Masa aceasta a fost de departe cea mai neplăcută din viața ei. Adrien Stanning nu a făcut nici un efort ca să întrețină conversația. S-a comportat ca un adevărat bădăran. Fără îndoială, brațul îl făcea să sufere, dar asta nu era o scuză.

Imediat ce terminară de mâncat, mormăi o scuză neclară și se retrase în camera ei. Oboseala îi învinse temerile și căzu repede într-un somn de plumb.

Când se trezi a doua zi dimineața, ceasul arăta ora opt. Se simțea minunat de destinsă. Își făcu toaleta, se îmbrăcă și se îndreptă spre sufragerie. Spre marea ei ușurare, acolo nu era nimeni. Anaya îi aduse micul dejun. După aceea, ca să-i treacă timpul, se hotărî să facă turul grădinii.

Casa era construită la marginea orașului. Dincolo de ea se întindeau cât vedeai cu ochii plantațiile de citrice. Fațada principală era orientată spre mare. Totul era calm și liniștit. O briză ușoară care venea dinspre mare o răcorea extrem de plăcut. Aerul era înmiresmat de parfumul trandafirilor și mirodeniilor. La cotiturile potecii, micile șopârle deranjate din lenea lor existență fugeau de sub pașii ei.

Paradisul acesta invita la odihnă, la relaxare, dar Mary era prea neliniștită pentru a profita din plin. După un sfert de oră, când se mai liniști, se gândi să se întoarcă. Adrien Stanning îi reținuse probabil un loc la avion. Dacă nu o găsea, va fi furios.

O găsi în vestibul pe Anaya. Aceasta îi spuse că domnul Stanning trecuse pe acolo mai înainte cu câteva minute. Nemulțumit că n-o găsise, plecase din nou cu jeepul.

*
* *

Mary rămase mult timp în fața ușii biroului. În cele din urmă, adunându-și curajul, se hotărî să bată. Auzi un ordin în grecește, desigur o invitație să intre. Apăsă cu delicatețe clanța și intră. În fața expresiei lui Adrien Stanning, începu să tremure.

– Ați... ați vrut să mă vedeți, bâigui ea.

– Unde naiba ai fost ?

– Eu... sunt dezolată... Nu știam... Ați aranjat plecarea mea ?

– *Aranjasem* plecarea, într-adevăr, explodă el. Dar ați pierdut avionul. Acum toate locurile sunt ocupate până la sfârșitul săptămânii.

– O, nu ! Eu... sunt îngrozitor de jenată. Îl privi în față cu ochii plini de disperare.

– Cu ce drept vreți să vă impuneți în felul acesta !? răcni el. Sunteți cea mai insuportabilă ființă pe care am cunoscut-o vreodată. La dracu', cred că fostul dumneavoastră patron a sărit în sus de bucurie când v-ați dat demisia.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Atâta nedreptate o revolta.

– Ce... Ce pot să fac ? șopti ea.

– Ce vreți ! Dar să nu contați pe mine să vă organizez distracțiile.

Începu din nou să răscolească hârtiile, tot mai exasperat. Pe mașina de scris, Mary zări o ciornă neterminată și plină de ștersături.

– Aș... aș putea să mă dovedesc folositoare, bâigui ea. De exemplu, aș putea reface scrisoarea aceea...

– Reface ? Trebuie doar terminată...

– Ei bine, în cazul acesta aș putea-o termina, se grăbi ea să afirme cu tact. Și dacă îmi spuneți ce nu găsiți, poate aș căuta eu...

Era sigură că o să refuze, dar păru deodată că se răzgândește.

– Fie, îi aruncă el cu răceală. Terminați scrisoarea aceea și descoperiți-mi un dosar cu coperți maro. Am neapărată nevoie de el.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare și pe neașteptate, tonul i se îmblânzi.

– Trebuie să trec pe acasă să mă schimb, îi explică el ceva mai amabil. Am o importantă întâlnire de afaceri la două și jumătate. Dacă găsiți dosarul acela mai înainte, m-ați scoate dintr-o mare încurcătură. Își luă geanta diplomat și se îndreptă spre ușă. Și nu vă atingeți de nimic altceva, îi precizâ el din pragul ușii. Am micile mele deprinderi. Îmi place ca fiecare lucru să fie la locul lui.

De data aceasta, Mary făcu ochii mari.

– ...fiecare lucru... la locul lui, bâigui ea, cercetând cu privirea dezordinea aceea de neînchipuit.

Tăcu imediat, îngrozită de îndrăzneala ei. Dar licărul neîncrezător care strălucea în ochii ei nu-i scăpă lui Adrien. Îi aruncă o privire sfidătoare și ieși trântind ușa.

Când termină scrisoarea, Mary o puse pe birou, la vedere. După care începu să caute dosarul ab-

sent. Părea cu adevărat o misiune imposibil de dus la îndeplinire. Cum putea oare bărbatul acesta să lucreze în asemenea condiții ? Aveai de ce să-ți pierzi mințile.

Până la urmă, dibui prețiosul dosar înghesuit în fundul unui sertar. Fu cuprinsă de un val de satisfacție. Dacă n-ar fi reușit, ar fi scăzut desigur și mai mult în ochii irascibilului Adrien Stanning...

Se îndreptă spre ieșire dar conștiința profesională o făcu să se răzgândească. Nu putea să lase biroul într-o asemenea stare. Amintindu-și de recomandările făcute, se mulțumi mai întâi să adune numeroasele cocoloașe de hârtie răspândite pe podea. Nimeni nu putea s-o condamne pentru asta.

Se auzi o bătaie în ușă. Un funcționar grec venise să-l vadă pe „patron". Mary îi zâmbi larg și-l întrebă unde ar putea găsi o mătură și să arunce coșul de hârtii. Într-o engleză aproximativă, omul o invită să-l urmeze.

Îi arătă un aspirator într-un dulap de sub scară. Apoi o conduse într-o curte interioară unde trona o ladă mare de gunoi. Înainte de a goli coșul, îi controlă cu grijă conținutul. Zâmbetul care-i apăru pe buze sublinie faptul că avusese dreptate să se îndoiască. Printre hârtiile rupte se afla un plic care nu fusese desfăcut. Ah, bărbații !

Făcu ordine în încăpere și șterse praful. Apoi își admiră satisfăcută opera. Dar chipul i se întristă repede. În anticameră se auzi vocea lui Adrien Stanning. Îi aștepta intrarea cu inima bătându-i cu putere.

El se opri în prag și aruncă o privire exasperată în jur. Observă atunci dosarul maro pe birou și figura lui își schimbă expresia.

– E... era înghesuit în fundul unui sertar, îi explică ea cu vocea abia auzită.

Fără să găsească de cuviinţă să-i răspundă, puse mâna pe plicul pe care ea îl recuperase din coşul de gunoi.

– Unde naiba aţi dat peste asta ? O caut de săptămâni !

Deschise gura să-i răspundă, dar o închise imediat. La ce bun să-l pună în faţa propriei neglijenţe.

Părea extrem de uşurat, dar cu toate astea nu-i mulţumi. După ce-şi privi ceasul, îi spuse :

– Este aproape ora două. Cred că vă este foame, voi da dispoziţii să fiţi condusă acasă.

– Eu... prânzesc rareori, răspunse ea cu calm. Aş putea foarte bine să aştept ora ceaiului.

În seara aceea la cină, el se îmblânzi puţin. Cel puţin făcu un mic efort să întreţină o aparenţă de conversaţie. Îi ceru veşti despre familia lui. În ciuda comentariilor sale defavorabile despre sora lui, îi puse totuşi numeroase întrebări despre preocupările ei. Când curiozitatea i-a fost satisfăcută, conversaţia avu din nou de suferit. Pentru Mary, sfârşitul mesei a fost o uşurare. Se scuză şi urcă în camera ei, încercând în zadar să citească. Până la urmă îşi puse o jachetă şi coborî în grădină.

Noaptea era călduţă şi parfumată. Pe cer scânteiau o puzderie de stele. O ceaţă uşoară arunca asupra peisajului un văl de argint. Atmosfera era încărcată de miresme subtile : parfumul de levănţică, amestecat cu cel de cimbrişor sălbatic dădea o delicioasă simfonie.

Mary urmă o potecă îngustă care se afunda într-un crâng. Ieşi într-o mică poiană şi se aşeză pe o

bancă de piatră pentru a savura liniștea înconjurătoare.

Tăcerea fu întreruptă de un zgomot de pași... cei ai lui Adrien Stanning. Rămase țintuit locului văzând-o acolo.

— Așadar, mi-ai descoperit ascunzătoarea, domnișoară Roberts. Un mic port de liniște unde-mi place să mă odihnesc...

Ea se ridică dintr-un salt. Din fericire, întunericul complice îi ascundea subita roșeață.

— Scuzați-mă, spuse ea, gata să se îndepărteze.

— Rămâneți, vă rog.

Vocea lui era aproape cordială. Poate că brațului îi era mai bine ?

— Vă mulțumesc extrem de mult că mi-ați găsit documentele, continuă el. Erau de o importanță capitală pentru reușita întâlnirii de afaceri la care am fost.

Mary se roși și mai mult.

— Ce noapte minunată ! îndrăzni ea să spună. Hm... în Anglia iarna a fost foarte aspră.

— Mi-a scris mama.

În depărtare, pe mare, străluceau luminile unui vapor. Lumina crescândă a lunii scălda peisajul într-o limpezime fantastică.

— Când... hm... când aș putea pleca ?

— Miercurea viitoare. Tăcu o clipă înainte de a continua : Aveți un plan de viitor ?

Întrebarea o surprinse. Zâmbi timid și răspunse cu sinceritate :

— Nu chiar. Eu... aș vrea să profit de acest concediu nesperat pentru a vizita insula.

În realitate, perspectiva n-o încânta deloc. Să facă turism de una singură nu i se părea prea plă-

cut. De altfel, nimic nu era plăcut dacă era singură. Acesta era motivul pentru care prefera adesea să rămână în apartamentul el, cu o carte în mână...

Adunându-şi curajul, adăugă :

– Dacă... Dacă aş putea să vă ajut în timpul şederii mele aici, aş fi încântată... Nu-mi place să stau inactivă.

– Aveţi o anume idee în minte, declară el cu răceală. Nu-mi plac oamenii interesaţi.

– Vă înşelaţi. Nu vreau decât să mă dovedesc utilă.

– De ce aţi venit aici ? o întrebă el pe neaşteptate.

Descumpănită, Mary făcu o pauză care-i sublinia nehotărârea.

Însoţitorul ei îşi puse picior peste picior pentru a-şi putea sprijini braţul. Deasupra lor, cerul era aproape violet. Anglia era atât de departe.

– Am avut... mai multe motive, răspunse ea în sfârşit cu o voce nu prea sigură. Dar... Ezită o clipă, ca şi cum îşi căuta cuvintele. Îşi ridică bărbia şi se hotărî. Nu este ceea ce credeţi. Singura mea intenţie era să vă fiu de folos.

– Vreţi cu adevărat să mă ajutaţi la birou până când veţi pleca ?

– Este cea mai mare dorinţă a mea.

– Fie, aruncă el cu indiferenţă. Dar să nu vă faceţi visuri. Eu nu revin niciodată asupra hotărârii. Peste o săptămână, veţi lua avionul.

*
* *

Mary nu muncise niciodată aşa de mult. Patronul ei provizoriu nu-i lăsase nici o secundă de ră-

gaz. Avea de recuperat, desigur, săptămâni de întârziere. Dar mai era şi altceva. Se părea că vrea să-i testeze rezistenţa şi aptitudinile. Să fi fost oare un fel de probă ? Respinse repede ideea aceasta.

Luni dumineaţa, aruncă în faţa ei un vraf imens de hârtii.

— Calculele acestea trebuie verificate, îi explică el laconic. Vreţi să vă apucaţi de ele ? Le voi termina eu însumi.

În prima clipă, era cât pe ce să se lase pradă descurajării. Era o muncă titanică. Dar porni cu curaj la treabă. Spre marea ei surpriză, lucrul progresa destul de repede. Cu toate acestea, trebuia să se plece în faţa evidenţei : nu va putea termina în nici un caz înainte de miercuri dimineaţa. Şi-l imagină deodată pe Adrien Stanning petrecându-şi mai multe nopţi albe aplecat deasupra dosarelor sale, şi asta o încurajă. *Trebuia* să termine treaba aceasta dacă voia ca el s-o aprecieze câtuşi de puţin. Din momentul acela nu şi mai ridică nasul din hârtii. Nu se opri nici măcar pentru masa de prânz. La ora cinci, el dădu buzna în încăpere şi o privi un timp fără să spună nimic.

— Trebuie să fiţi epuizată, remarcă el în cele din urmă, cu amabilitate. Trebuie să vă întoarceţi acasă.

— Imposibil, n-am terminat.

— Voi rămâne eu, continuă el fără să-i ia în seamă cuvintele. Dar am să pun pe cineva să vă conducă. Faceţi o baie bună şi relaxaţi-vă până la cină. Asta o să vă facă mine.

— Eu... prefer să continuu, domnule Stanning.

Cuvintele ei au fost urmate de o tăcere stânjenitoare. Ea se aşeză din nou în faţa maşinii de cal-

culat. Degetele sale ezitau să reia lucrul. Ridică ochii și întâlni privirea sfidătoare a patronului ei.

– Domnișoară Roberts, spuse el cu o blândețe alarmantă, eu nu permit ca o angajată să-mi discute dispozițiile. Mașina vă așteaptă. La revedere.

– Bine, domnule, răspunse ea simplu.

*
* *

După baie, se întinse pe pat și începu să viseze cu ochii în tavan.

El spusese : o *angajată*. Își schimbase oare părerea ? Se hotărâse până la urmă s-o păstreze în serviciul lui ? Și dacă așa stăteau lucrurile, ea mai dorea să rămână ?

Se gândi mult, nehotărâtă. Îl revăzu brusc pe Adrien Stanning așa cum i se păruse la sosirea ei, cu micile riduri din jurul ochilor, cu aerul său încordat și sleit de puteri. Acum părea să se simtă mai bine. Era mult mai destins. Să fi fost datorită ajutorului ei ? Era copleșit de muncă. N-ar fi reușit niciodată singur.

Era aproape ațipită. Aerul era atât de plăcut ! Căscă și se întinse cu voluptate. Cu siguranță, Adrien Stanning nu va reveni asupra deciziei sale. Dar dacă totuși...

CAPITOLUL IV

Marea era de un albastru profund, inimitabil. Apa era minunat de bună. Mary ieşi din apă alergând. Se scutură de apă şi se frecă energic cu prosopul. După aceea se întinse pe nisipul fierbinte şi privi gânditoare suprafaţa liniştită a Mediteranei. Trecuse o lună de la sosirea ei. Lucrurile se schimbaseră. Împotriva oricărei aşteptări, Adrien o păstrase în serviciul lui.

Tânăra se obişnuise repede cu noua ei viaţă. Îi plăcea mult munca ei. Era interesantă şi foarte variată. Desigur, patronul ei avea deseori accese teribile de proastă dispoziţie. Dar nu putea să-i poarte pică pentru asta : braţul îl chinuia atât de mult. Se obişnuise să lase să treacă furtuna cu un calm olimpian. Adrien părea să-i aprecieze purtarea. Se baza din ce în ce mai mult pe ea, nu numai la birou, dar şi într-o mulţime de amănunte ale vieţii cotidiene. Îi permitea să conducă jeepul şi chiar, favoare rarisimă, maşina lui personală. Îi cerea deseori să meargă în port pentru a verifica îmbarcarea unei livrări sau la aeroport să întâmpine un om de afaceri.

Nu-i mulţumea niciodată, dar o trata cu o consideraţie şi un respect crescânde şi ea încerca o oa-

recare mândrie din acest motiv. Avea o părere atât de proastă despre femei cu o lună în urmă.

— Mary ! Mary !

Cele două voci de copii o făcură să ridice capul, întrerupându-i visul. Două fetiţe veneau alergând prin nisip, strigându-i numele cât le ţinea gura. Mary îşi agită mâna în semn de bun-venit. Cât de diferite erau ! Joy, de opt ani, îşi scotea din răbdări părinţii. Curajoasă, cutezătoare, nu avea teamă de nimic. Pamela, cu doi ani mai mare, era, dimpotrivă, liniştită şi chibzuită. Zveltă, blondă şi suplă, semăna cu o gazelă sfioasă.

Firește, Joy ajunse prima la ea. Se lăsă să cadă râzând pe nisip.

— Se va organiza un picnic în ruinele de la Salamis. Vom pleca după masa de prânz şi vom lua gustarea de după-amiază acolo. Mama a gătit o mulţime de bunătăţi. Vii cu noi ?

— De ce nu ? răspunse ea zâmbind.

— Haide, Joy, declară cu seriozitate sora mai mare. Trebuie să ne întoarcem imediat acasă dacă vrem să fim gata la timp.

— Oh, putem să ne jucăm puţin, bombăni mezina. Evident, tu ai nevoie de ore ca să te îmbraci. Eu nici nu mă schimb. Voi merge în şort. Şi tu, Mary ?

— Eu sunt ca Pamela, îi răspunse ea. Din contră, prefer veşminte mai civilizate. Voi trece deci pe acasă.

— Atunci pune-ţi frumoasa rochie albastră, o rugă Joy cu o mutriţă ştrengărească. Ştii bine, cea foarte scurtă. Îţi pune în valoare pielea bronzată. Asta o va înfuria pe mama. Ea nu înţelege cum ai reuşit să fii atât de neagră. Singurul lucru pe care-l reuşeşte este să facă insolaţie.

– Joy ! exclamă Pamela revoltată. Mama glumea când a spus asta. Este inutil s-o repeţi.

– Nu face nimic, o linişti Mary.

Chipul Pamelei se luminã de un surâs larg.

– Aşadar, ne însoţeşti ? întrebă ea cu ochii strălucind de speranţă.

– Bineînţeles, i-o reteză Joy. Hai, sus, Mary ! Nu vrei să te ridici ? Pamela, aşteaptă. O vom lua fiecare de un braţ...

Fetiţa şovăi o clipă, temându-se să nu pară prost-crescută.

– Dacă Mary nu vrea să vină, începu fetiţa să spună.

Dar aceasta din urmă îi întinse mâna zâmbind. Plăcerea jocului învinsese rezerva ei firească. Fetiţele traseră din toate puterile şi prietena lor mai mare simulă că le rezistă. În cele din urmă, se treziră toate trei în apă, împroşcându-se cu veselie. După aceea, Mary le sfătui să se întoarcă acasă să se pregătească. Ele protestară de formă, apoi îşi adunară prosoapele şi plecară alergând.

Mary le privi îndepărtându-se. Era atât de fericită să le cunoască ! Devenise prietenă bună cu părinţii lor. Familia Sanderson se stabilise în Cipru de puţin timp. Conduceau o mică fabrică de conserve şi locuiau într-o căsuţă frumoasă la marginea mării. Mary obişnuia să-i viziteze când se ducea la birou. Îi plăcea să stea de vorbă cu ei în grădină. Serile erau atât de liniştite.

Fluierând o arie veselă, Mary urcă micul drum care ducea acasă la ea. Căci de trei săptămâni avea propria ei casă. Adrien Stanning avea un bungalov care dădea spre plajă şi se oferise să i-l împrumute.

— Nu m-am folosit niciodată de el, îi explicase când s-au dus să-l vadă. A fost construit special pentru invitați. Mama și sora mea îl ocupă când vin în vizită. Dar ar putea la fel de bine să locuiască la mine. Vă veți simți foarte bine aici.

— Dar riscați să aveți nevoie de el, bâigui ea. N-aș vrea să...

— Haideți, nu vă lăsați rugată. Vi-l ofer din toată inima. Instalați-vă deocamdată aici. Mai târziu, veți dori poate mai mult spațiu. Dar până atunci, vă scoate din impas.

— Este foarte drăguț, spuse ea admirând covorul gros și mobilierul luxos. Eu... voi fi atentă să nu stric nimic.

— Nu aveți teamă. Mobilele nu riscă nimic. Primiți-vă prietenii fără grijă.

În clipa aceea, observația i se păru inutilă : nu cunoștea pe nimeni în Cipru. Dar câteva zile mai târziu, le cunoscuse pe plajă pe micuțele Sanderson. A doua zi, cele două copile o vizitaseră la bungalov, iar mama lor, venind să le caute, o invitase pe Mary la cină.

Week-end-ul era destinat mai ales menajului : în cursul săptămânii, Mary lucra mult și nu avea timp deloc să se ocupe de casă. În plus, un val de căldură neobișnuit pentru luna aprilie se abătuse asupra insulei. Revenind de la birou, era cel mai adesea extenuată.

În duminica aceea, își luase micul dejun pe terasă, citind la umbra unei umbrele de soare. Își petrecuse cel puțin o oră în baie și își lăcuise unghiile. După aceea se hotărâse să coboare pe plajă.

La întoarcere, se schimbă și-și perie îndelung părul. Din cauza căldurii, nu-i era foame. Cum prie-

tenii ei nu vor veni decât peste o jumătate de oră, se hotărî să-i scrie doamnei Stanning. Îi scrise că fiul ei era într-o formă grozavă şi simţi în mod inexplicabil un fel de mândrie.

Puţin după aceea, sosi familia Sanderson. Mary se aruncă pe bancheta din spate a maşinii lor.

– Ai vizitat deja ruinele ? o întrebă cu veselie Dorothée Sanderson.

Fermecătoare în rochia ei de bumbac înflorat, părea aproape la fel de tânără ca fiicele ei. Era o încântătoare femeie de vreo treizeci de ani, veselă şi plină de viaţă, cu un păr blond ca paiul de grâu.

– Nu încă. Nu am avut ocazia. Dar după părerea lui Adrien, sunt de o mare frumuseţe.

– Este vorba de rămăşiţele unui oraş roman, explică Pamela, mândră de erudiţia ei.

– Toate acestea mi se par atât de plictisitoare ! oftă mezina. Spune, Mary, ai vrea să te joci cu mine de-a v-aţi ascunselea ?

– Lasă-ne prietena în pace, protestă blând tatăl ei. Are nevoie de ziua ei liberă pentru a se odihni.

O luară pe drumul de nord. În jurul lor, câmpia era splendidă. Pretutindeni se întindeau covoare de flori.

Ruinele de la Salamis se întindeau în mijlocul unei întinse păduri de pini şi eucalipţi. Locul era pustiu. Plătiră paznicului taxa, apoi coborâră din maşină şi hoinăriră la întâmplare printre coloane şi mozaicuri. Mary a fost în mod deosebit impresionată de resturile forumului de marmură. Închizând ochii, îşi imagina patricienii în robe purpurii plimbându-se printre coloanele albe. Rămaseseră câteva

statui intacte : ale lui Apollo și Hercule, a Afroditei, zeița dragostei, și a Dianei, zeița vânătorii.

La cererea lui Joy, plictisită repede de pietrele acelea vechi, pregătiră picnicul.

Mary se așează pe iarbă cu un sandviș în mână. Privi gânditoare copiii, apoi pe părinții lor. Ce familie fericită ! Dorothée muncea din greu și cu toate acestea era mereu amabilă și zâmbitoare. Kevin era un soț prevenitor, un tată minunat. Dacă fetițele se certau deseori, în fond se adorau.

Tânăra oftă. Se gândi la viitorul ei și asta o făcu să se înfioare. După ruptura cu Vance, renunțase mai mult sau mai puțin să se mărite. Nu va întâlni niciodată bărbatul ideal. Va fi întotdeauna singură. Nu se va putea bizui niciodată decât pe ea însăși.

Trebuia să-și alunge din minte gândurile negre. Viața o copleșise în ultimele săptămâni. Nu avea dreptul să se plângă : avea o nouă slujbă ; trăia într-un cadru idilic și noul ei patron o trata cu respect. Ce ar fi putut să-și dorească mai mult ?

O ajută pe Dorothée să strângă totul în coș. Ea ar mai fi rămas. Putea să revină, desigur, dar în curând turiștii vor invada țara și nu va mai fi la fel. Acum totul era calm și liniștit. Marea era de un albastru închis. Valuri mici veneau să mângâie țărmul. Palmierii înalți foșneau încet sub o briză ușoară. Mimoze și cactuși se întindeau aproape până la mare. Mary se simțea bine...

*
* *

O lună mai târziu, Adrien o anunță că Josiane va veni în vizită împreună cu mama ei. Mary era

încântată. În ziua sosirii lor, cum Adrien era copleşit de treburi, se oferi să meargă să le întâmpine la aeroport.

– Voi lua jeepul, propuse ea.

– Nu, ia maşina mea, eu mă-voi descurca.

Drumul peste platoul Messaoria era monoton şi se făcuse foarte cald, dar ea se obişnuise cu clima. De asemenea, învăţase să iubească micile sate cu casele lor cu acoperişuri plate şi cu minaretele moscheilor. Contrastul dintre zonele aride şi plantaţiile de portocali era fascinant. Erau atât de aproape unele de altele.

Zărindu-le în sfârşit pe prietenele sale, înţelese cât de mult îi lipsiseră.

– Sunt atât de mulţumită să vă revăd !

– Dumnezeule ! Mary, cât de bronzată eşti ! Şi rochia îţi vine de minune ! Ia te uită, Adrien te lasă să-i conduci maşina ? Mie nu mi-a permis niciodată să mă ating de ea.

Josiane era la fel de trandafirie şi exuberantă ca de obicei.

– Nu are dreptate, admise zâmbind prietena ei. Tu conduci foarte bine.

– Foarte amabil din partea ta că ai venit să ne întâmpini, draga mea ! declară doamna Stanning.

Mary avea un mic zâmbet în colţul gurii. Fiul ei n-ar fi considerat asta amabilitate, ci ceva normal. Totuşi, să parcurgi o sută de kilometri pe căldura asta toridă, nu intra desigur în atribuţiile unei secretare. În sfârşit, el nu mai suferea din cauza braţului şi era într-o dispoziţie mai bună. Mary se simţea puţin răspunzătoare de acest miracol şi încerca un fel de mândrie.

— Spune-mi, Mary, o întrebă doamna Stanning cu blândețea ei obișnuită, ești mulțumită de munca ta ?

Mary avu o ușoară ezitare. I se păruse delicat să abordeze subiectul acesta. O considera pe doamna Stanning ca o adevărată prietenă. Cum să-l critice pe Adrien fără să rişte s-o jignească ?

— Foarte mulțumită, răspunse ea zâmbind. Nu regret că am venit aici.

Porniră la drum. Toate geamurile mașinii erau deschise. Călătoarele erau răcorite de briza plăcută. Josiane scoase o pudrieră din buzunar și-și refăcu machiajul.

— L-ai întâlnit pe bărbatul vieții tale ? o chestionă ea, zâmbind.

— Nu, încă nu mi-am încrucișat pașii cu Făt-Frumos. De altfel, nu am avut deloc timp să-l caut.

— Cel puțin Adrien nu te obosește peste măsură ?

Josiane înlocui pudriera cu un ruj de buze înainte de a continua, curioasă :

— Este dificil de lucrat cu el ? Este tot atât de nesuferit ?

Mary răspunse râzând :

— Nici vorbă, este fermecător.

— Ești tu prea drăguță, se încăpățână Josiane. Sunt sigură că este insuportabil.

Când ajunseră acasă, Mary constată încă o dată că tactul nu era principala calitate a Josianei. Le conduse pe musafire direct în biroul lui Adrien. El le îmbrățișă cu afecțiune și o rugă pe Mary să pregătească ceaiul. Aceasta dispăru în bucătărie și reveni puțin după aceea cu o tavă mare în mâini.

Josiane se ridică imediat s-o ajute şi văzând că prietena ei se pregăteşte să plece, protestă :

– Mary, rămâi cu noi.

– Nu pot, replică ea încurcată.

– Şi de ce nu ? După câte ştiu, nu eşti o funcţionară oarecare.

Mary aştepta nehotărâtă lângă uşă o aprobare de la patronul ei.

– Nu face nazuri, insistă din nou Josiane.

– Mary are de lucru, i-o reteză fratele ei, pe un ton ce nu admitea replică, amintindu-i astfel că prezenţa Josianei nu va schimba cu nimic raporturile lor profesionale...

CAPITOLUL V

– Mary, au venit două fetițe delicioase ! strigă Josiane de pe verandă. Le cunoști ?

– Desigur, sunt prietenele mele. Părinții lor s-au stabilit de curând aici.

Ea le sărută pe cele două fetițe. Joy era roșie la față și ciufulită toată, iar Pamela impecabilă ca de obicei. Văzând o figură necunoscută, ea avu o scurtă ezitare.

Apoi, îndată ce s-au terminat prezentările, Joy le propuse să meargă la scăldat.

– Avem costumele de baie în sacoșă. Am putea intra să ne schimbăm ?

Mary încuviință și cele două surori intrară în casă.

– Ei bine, spuse Josiane râzând, nu sunt deloc timide. Au vreo legătură cu noile tale obiceiuri ?

– Noile mele obiceiuri ?

– Te-ai schimbat, Mary, spuse Josiane devenită dintr-o dată serioasă. Ești... mai destinsă. Înainte, păreai mereu speriată. Nu aveai încredere în tine.

Gândindu-se la asta, Mary înțelese cât de mult îi lipsise încrederea în sine cât timp fusese în Anglia. Victima unui veșnic complex de culpabilitate, nu mai îndrăznea să se afirme... Aici, uitase... și personalitatea ei se împlinise.

— Sunteți gata ? strigă vesel Joy ieșind din casă. Josiane vine cu noi ?

— Trebuie să spui „domnișoara Stanning", protestă îndată sora ei, roșind. Nu strigi niciodată persoanele adulte cu prenumele lor fără a avea încuviințarea.

— Eu v-o dau cu plăcere ! exclamă Josiane râzând. Da, mergem și noi pe plajă. Plecați înainte, vă ajungem din urmă.

Se regăsiră curând alergând pe nisipul cald. Apa era caldă și aerul plăcut. Înotară, apoi alergară din nou.

— Eu nu mai pot ! exclamă Mary după un timp. Mă întorc acasă. Sunteți formidabile, o să ne omorâți. Aveți atâta energie. Vii, Josiane ?

— Da, am făcut destulă mișcare astăzi. Și apoi, mor de sete.

Mary pregăti o oranjadă rece și o servi pe terasă. Cele două tinere începură să pălăvrăgească sărind de la una la alta.

— Adrien s-a decis să-și ia câteva zile de concediu, o anunță Josiane la un moment dat. Ne-a fost extrem de greu să-l hotărâm, dar ne-am atins scopul. Ne va duce să facem turul insulei. I-am cerut să-ți permită să ne însoțești. N-a spus nici da, nici nu. În sfârșit, sper să-l conving. Ar fi nedrept ca tu să muncești în timp ce toată lumea se distrează !

Mary izbucni în râs.

— Hai, replică ea cu amabilitate, doar nu vorbești serios ! Fratele tău îmi va acorda cu siguranță concediu, dar nu imediat. Sunt aici de prea puțin timp.

— Dar tu nu eşti o funcţionară obişnuită. Tu eşti prietena noastră. Adrien trebuie să ţină seama de asta.

— De ce ? Pentru el sunt o străină. Nu are nici un motiv să mă trateze altfel decât pe ceilalţi. De altfel, nu pot suferi favoritismele.

Izbucni din nou în râs amintindu-şi prima lor întâlnire.

Desigur, nu-l putea acuza de favoritism faţă de ea. Viaţa este într-adevăr ciudată, se gândi ea : cu două luni în urmă, întâlnirea aceasta a îngrozise. Acum, râdea din nou din toată inima.

— Dacă ai fi văzut ce faţă a făcut fratele tău la sosirea mea ! Nu mă aştepta.

— Îţi datorez scuze, mormăi Josiane, roşind brusc de ruşine. Mama mi-a încredinţat scrisoarea în care-i anunţa sosirea ta şi eu, doar mă cunoşti, am uitat s-o pun la poştă. Am găsit-o la o săptămână după aceea pe fundul genţii. I-am scris repede lui Adrien pentru a-i explica totul. A fost drăguţ, nu i-a spus nimic mamei. Cum te-a primit ? Sper că nu prea sever.

— A fost neplăcut, răspunse Mary zâmbind. Dar în cele din urmă totul s-a aranjat cât se poate de repede.

— Şi acum se întreabă probabil cum a putut să se lipsească de tine !

— Nu sunt atât de sigură de asta, îl răspunse Mary. Să ştii că nu-mi face confidenţe. Dar... este mulţumit de mine, cred...

Într-adevăr, cu câteva zile în urmă, Adrien o lăudase. Ea roşise până în vârful urechilor. Se aştepta aşa de puţin la asta. Şi chiar în dimineaţa aceea se arătase incredibil de amabil cu ea. Buletinul

meteorologic anunțase o căldură toridă pentru ziua aceea. Mary venise la birou ca de obicei, dar spre ora unsprezece, Adrien îi spusese zâmbind :

– Ia-ți după-amiaza liberă, domnișoară Roberts. Nu avem nimic urgent de rezolvat. Pe canicula asta te vei simți mai bine pe plajă.

Mary roșise de plăcere. Dar conștiinciozitatea profesională o oprea să se odihnească dacă patronul nu făcea la fel.

– Dumneavoastră veți lucra după-amiază ? întrebă ea cu timiditate.

– Nu cred. Căldura mă toropește. Mă voi odihni și eu.

– Mă bucur, spuse ea zâmbind. Asta o să vă facă foarte bine.

Îi vorbise pentru prima dată pe un ton lipsit de severitate, renunțând la obișnuita lui rezervă. Ochii lui negri se ațintiră atunci asupra ei. Ea avusese o impresie ciudată : ca și cum o *vedea* pentru prima oară...

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, îi răspunsese el pe un ton sarcastic.

Dar, în același timp, o gratificase cu un zâmbet. Asta nu i se întâmpla prea des. Ieșind din birou, se simți ușoară, ușoară... Încercase să înțeleagă motivul, apoi, ridicând din umeri, nu mai acordă atenție problemei.

Josiane agită cubulețele de gheață din pahar.

– Este foarte mulțumit de tine, afirmă ea. I-a spus mamei. Poți fi mândră, să știi. Este mai degrabă zgârcit cu laudele, în general.

Mary nu răspunse. În depărtare, Pamela făcea un semn larg cu mâna. Micuțele ieșiseră în sfârșit

din apă. Joy părea să fi dispărut. Trebuie să-şi fi găsit o nouă prietenă.

– Vino să bei ceva ! îi strigă vesel Mary.

Pamela porni alene în direcţia bungalovului. Hotărât lucru, avea o ţinută impunătoare. Străbătu zâmbind drumul mărginit de eucalipţi şi acceptă un pahar. Nu bău în grabă, ca atâtea alte fete de vârsta ei. Sorbi delicat băutura răcoritoare, ca o adevărată mică doamnă.

– Trebuie să plec, spuse ea când termină de băut. Mama ne aşteaptă la ora cinci. Dacă nu mă duc s-o caut pe Joy, va întârzia cu siguranţă. La revedere, mulţumesc pentru oranjadă.

Câteva minute mai târziu, le văzură trecând. Mary le adresă un semn vesel. Pamela îi răspunse imediat, dar Joy, contrar obiceiului, întoarse capul.

– Ceva o supărat-o pe Joy, remarcă Mary gânditoare.

– Voi încerca să lămuresc asta, spuse Josiane zâmbind. Plec şi eu. Ieri, Adrien s-a înfuriat pentru că am întârziat la ceai. Mama n-a ieşit. Îşi face siesta.

– Căldura n-o oboseşte prea mult ?

– Nu, o suportă destul de bine. Dar aici mulţi oameni preferă să-şi facă siesta...

– Eu nu, răspunse Mary râzând. Eu prefer să profit de toate astea.

Cu un gest larg, desenă splendidul peisaj : Mediterana de un albastru intens care scălda nisipul alb al plajei, bordura de vegetaţie subtropicală în culori minunate.

– N-aş putea niciodată rămâne închisă în casă pe un asemenea timp, concluzionă ea.

– Nici mama nu ţine la asta, dar Adrien a insistat atât de mult.

– Şi el doarme ?

– El ? Nici gând ! Nu se odihneşte niciodată. Se crede un supraom...

– Exagerezi, protestă prietena ei râzând. În definitiv, a hotărât să-şi ia concediu împreună cu voi.

– Asta ca să n-o supere pe mama. Doamne ! Măcar dacă ai putea veni cu noi, adăugă ea cu un pic de enervare în voce. Dar, după părerea „marelui şef", tu eşti în stare să te descurci singură la birou, fără el. Potrivit propriilor lui cuvinte, eşti o adevărată comoară.

După aceste laude, Josiane se îndepărtă, lăsând-o pe Mary visătoare. Era foarte mândră de a fi câştigat stima patronului său. Era atât de plăcut să fii apreciat în munca ta. Şi Adrien era foarte pretenţios. Asta dădea şi mai mare valoare laudelor lui.

Se lăsă pradă visării. Deodată, spre marea ei surpriză, o văzu pe micuţa Joy venind în fugă.

– Ce faci aici ? o întrebă Mary cu blândeţe. Trebuia să fii acasă acum. Nu trebuie să întârzii la ceai.

– Voiam să te întreb ceva, îi explică fetiţa cu un aer îndârjit. Dar este un secret.

– Nu-l vom spune nimănui. Stai jos, abia mai respiri. Sper că n-ai făcut vreo prostie ?

Copila scutură din cap a negaţie.

– Ce înseamnă „ruinat" ?

– Unde ai auzit cuvântul acesta ? se miră Mary încruntând sprâncenele.

– Tata i-a spus adineauri mamei. Să ştii că n-am ascultat la uşi. Dar treceam prin faţa feres-

trei deschise şi... tata striga foarte tare. Mama i-a răspuns : cu siguranţă, trebuie să ne întoarcem în Anglia şi tata a adăugat : ar fi trebuit să mă aştept la asta, nu avem suficient capital. Explică-mi, Mary...

Chipul tinerei se întristă uşor. Se pare că prietenii ei treceau printr-o perioadă grea. Îi vorbiseră de mai multe ori, în mod deschis, despre problemele lor financiare. Când eşti tânăr este întotdeauna dificil să pui pe picioare o afacere. Dar nu-şi închipuise niciodată că necazurile lor pot fi atât de grave. În orice caz, înainte de toate ar trebui s-o liniştească pe Joy, care părea destul de speriată.

– Toate astea nu au nici o importanţă, o asigură Mary zâmbind. Sunt treburi de oameni mari. N-avea nici o grijă, totul se va aranja, ai să vezi. Întoarce-te repede acasă, sfârşi ea sărutând mica frunte bronzată. Nu trebuie s-o laşi pe mama ta să aştepte.

Copila o părăsi, liniştită. Mary se simţi dintr-o dată puţin deprimată. Toată după-amiaza se gândi la familia Sanderson. După cină, se hotărî să le facă o vizită. Poate că ar fi mulţumiţi să i se poată destăinui...

Îi găsi mai puţin abătuţi decât se temuse Nu îndrăzni să abordeze totuşi subiectul, dar îndată ce fetele au fost duse la culcare, Kevin o puse la curent cu dificultăţile lor.

– Afacerea noastră este sigură, îi explică el, dar îmi lipseşte capitalul. Din fericire, cred că am găsit o soluţie. Unul dintre vechii mei prieteni mi-a scris de curând. S-a săturat de Anglia. Mi-a cerut să-i găsesc de lucru aici şi dispune de ceva fonduri pe care vrea să le investească. Vreau să-i propun

o asociere cu noi. Mâine dimineață îi voi trimite o telegramă.

— Geoffrey va accepta în mod sigur, întări Dorothée cu convingere. Este un băiat formidabil, iar noi vom fi fericiți să-l avem alături de noi. O să-ți placă, Mary. Este atât de fermecător !

— Nu te înflăcăra prea repede, dragă, o temperă Kevin. Geoffrey încă nu a spus da. Nu trebuie să începem cu sfârșitul. În fine, sunt destul de optimist. Vom avea curând un răspuns.

— Acum nu ne rămâne decât să așteptăm, concluzionă Dorothée. La ce bun să ne facem griji inutile ? Mă duc să fac o cafea, avem cu toții nevoie.

Mary își mai petrecu un timp cu prietenii ei, vorbind de una, de alta, apoi porni spre casă, sperând din toată inima că acel faimos Geoffrey va veni în ajutorul familiei Sanderson. Erau atât de simpatici, atât de curajoși. Meritau să reușească.

Noaptea era superbă. O lună enormă strălucea pe cerul purpuriu. O briză ușoară făcea să se onduleze ramurile curmalilor. Mary se așeză o clipă pe treptele terasei, savurând frumusețea înconjurătoare. Deodată, percepu frânturi de conversație duse de vânt. Vocile se apropiau pe drum. Cine putea să-i facă o vizită la acea oră târzie ? Puțin mirată, scrută întunericul. Trei siluete se detașară curând din semiobscuritate : Josiane și mama ei, urmate de aproape de Adrien. Mary se ridică pentru a-i primi.

— Nu te deranjăm ? întrebă veselă doamna Stanning. Scuză-mă că vin pe neașteptate, dar ne-am văzut atât de puțin de la venirea noastră.

Îi aruncă fiului ei o privire piezișă. În mod evident, îl considera responsabil pentru această stare de lucruri.

– Nu mă deranjați deloc, afirmă Mary.

Se așezară cu toții în jurul mesei din grădină. Mary era încântată să le revadă pe cele două prietene ale sale. Și spre marea ei surpriză, nu se simțea intimidată absolut deloc de prezența lui Adrien. Acesta nu mai era bărbatul pe care-l știa ea. Părea să-și fi pierdut rigiditatea obișnuită și se arătă amabil și curtenitor. Păru îndeosebi impresionat de prietenia care o lega pe Mary de mama lui, urmărind cu atenție conversația. Au vorbit despre artă și literatură. Josiane părea să considere subiectele acestea destul de plictisitoare și aruncă mai multe observații ironice. Fratele ei îi adresă priviri furioase, dar se stăpâni de la orice remarcă tăioasă.

– Mă duc să fac cafea, propuse Mary. Sunt dezolată, dar nu am altceva să vă ofer.

– Va fi perfect.

Pregăti în mare grabă și niște sandvișuri mici. Puse o față de masă brodată pe masă și scoase cestile de porțelan fin pe care le cumpărase de curând. Această mică nebunie o costase o avere, dar nu regreta. De fapt, îi făcea mare plăcere să primească vizite. Era atât de mulțumită să facă plăcere invitaților ei...

Îl servi pe fiecare din ei, apoi se așeză pentru a-și sorbi băutura fierbinte.

– Nu se vede foarte bine, se scuză ea. Becul de afară s-a spart. Am încercat să-l schimb, dar n-am reușit.

– Voi încerca eu, spuse Adrien, împotriva oricărei așteptări. Aveți un bec de schimb ?

Fără să-i lase timp să protesteze, se urcă pe un scaun și strecură mâna sub abajur. Două minute

mai târziu, treaba era gata şi el îşi reluă locul pe scaun, la masă.

– Iată, declară el cu un zâmbet satisfăcut. Acum trebuie doar aprins.

– Nu-i nevoie, protestă Josiane. Prefer lumina lunii, este mult mai romantic.

– Ce crezi, domnişoară Roberts ? Eşti şi dumneata o romantică incorigibilă ?

Mary izbucni în râs. Adrien îi aruncă o privire lungă. Devenise ciudat de îngândurat. Se întoarse de mai multe ori spre ea, ca pentru a-i spune ceva. Dar flecăreala neîntreruptă a mamei şi surorii lui nu i-au lăsat nici o ocazie.

Se retraseră spre miezul nopţii.

– Vom trece din nou poate mâine seară, Mary, spuse doamna Stanning. Dar nu ne aştepta. Trebuie să ne pregătim bagajele pentru excursie.

– Vom pleca poimâine, preciză fiul ei. Şi vom reveni duminică seara. Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult timp, dar din păcate am prea mult de lucru.

– Unde v-aţi gândit să mergeţi ? întrebă politicos Mary.

– Adrien a promis să ne arate munţii Troodos. Mi-ar fi plăcut să înnoptez la o mănăstire, dar ideea asta n-o încântă deloc pe mama.

– Trebuie să fie groaznic ! Gândeşte-te, să dormi într-o chilie, ca la închisoare !

Adrien izbucni în râs şi Mary îşi reţinu respiraţia. Cât de diferit era când râdea ! Devenise dintr-o dată extraordinar de seducător.

– Bravii călugări sunt foarte primitori, explică el. Nu vă promit confort, dar primirea va fi minunată.

— Trebuie să fie teribil de impresionant ! exclamă Josiane. Tu nu crezi, Mary ?

— Cu siguranță, răspunse ea zâmbind. Trebuie să fie... interesant.

— Bravo, o aprobă prietena ei. Într-adevăr, Mary, te-ai schimbat. Nu-ți mai este teamă de neprevăzut ? Pe cuvântul meu, nu te voi mai considera niciodată drept o tânără prea rezervată.

Mary simți din nou privirea lui Adrien fixată asupra ei.

— Așadar, ești prea rezervată, domnișoară Roberts ? glumi el.

— Acum nu, ripostă Josiane. Dar în Anglia nu era deloc veselă. Ducea o viață îngrozitoare. Fostul ei patron era un tiran și Mary nu ieșea niciodată. Își petrecea timpul liber în micul ei apartament trist...

— Josiane, o imploră Mary care devenise roșie toată, nu insista, te rog. Asta cu siguranță nu-l interesează pe fratele tău.

— Haideți, la drum, interveni Adrien. Sora mea face o dată mai mult dovada unui tact delicat. Domnișoară Roberts, poți fi la birou mâine la ora opt ? Trebuie să rezolv în avans multe probleme, în vederea concediului. Și apoi, va fi mai răcoare, vom lucra mai bine.

— Perfect, răspunse ea, ascunzându-și surpriza. Puteți conta pe mine.

O salută fără nici o altă explicație. Hotărât lucru, era un patron ciudat...

CAPITOLUL VI

Când Mary sosi la birou a doua zi dimineața, Adrien era deja la postul lui. Își consultă discret ceasul. Nu era în întârziere.

Au lucrat fără întrerupere până la ora unu. Mary era puțin mirată : el ținea să rezolve în avans unele probleme. Dar de unele dintre acestea se putea ocupa ea foarte bine în timpul absenței lui.

După semnarea corespondenței, se așeză cu dezinvoltură pe biroul ei și-i spuse zâmbind :

— Îți mulțumesc că ai venit atât de devreme, domnișoară Roberts. Am făcut o treabă bună. Am convenit cu Takis să se ocupe de telefon și corespondența urgentă.

— Dar... nu înțeleg...

— Mama și sora mea te plac foarte mult, continuă el.

Pronunțase cuvintele cu un mic zâmbet amuzat. Dar acesta părea să conțină o bună doză de cinism. Mary așteptă cu prudență urmarea.

— M-au tratat drept egoist, de om lipsit de inimă. După părerea mamei, sunt un monstru pentru că nu-ți ofer un concediu când eu îmi iau unul. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Nu-i bine niciodată să amesteci familia și munca.

Mary devenise roșie de rușine.

– Vă rog să nu țineți seamă. Eu... eu nu vreau să beneficiez de nici o favoare specială.

– Știu asta, domnișoară Roberts.

Remarca aceasta accentuă și mai mult stânjeneala tinerei.

– Este din cauza Josianei, replică el. Dar dacă se amestecă mama...

Mâna lui bronzată se cramponă pe un mic prespapier din argint.

– Are o tactică foarte abilă pentru a obține ceea ce dorește, continuă el. Se pare că ai trecut deja prin această experiență.

Așadar, vorbiseră despre ea. Mary se simți ușurată. Adrien trebuia deci să știe că ea acceptase postul la insistențele mamei lui, că nu era o intrigantă.

– Doamna Stanning v-a vorbit despre eforturile pe care le-a făcut ca să mă convingă ?

– Vag. Dar sunt sigur că-mi ascunde ceva. Explicațiile ei sunt extrem de neclare. După care o invită cu un aer scrutător : Poate că ai putea să mă lămurești ?

Mary ridică timidă privirea spre el. Fără să știe de ce, îi era teamă.

– În... în ce privință, domnule Stanning ?

– Dumnezeule ! Dacă știam, nu ți-aș fi cerut-o.

– Nu... nu există nici un mister, bâigui ea.

Își plecă repede ochii, incapabilă să înfrunte mult timp privirea pătrunzătoare a interlocutorului ei. Spre marea ei ușurare, el nu mai insistă.

– Oricum, am hotărât să-ți acord câteva zile de concediu. Dacă vrei, poți să te alături micului

nostru grup. Doar dacă nu preferi să-ţi petreci altfel timpul ?

Mary, care nici nu visase la invitaţia asta, nu ştia ce să răspundă. Cu siguranţă, hotărârea îi fusese impusă de presiunea familiei. Dar patronul va fi fericit să călătorească în compania ei ? Îşi aminti cuvintele jignitoare de aseară ale Josianei. Invitaţia fratelui ei fusese inspirată de milă ? Ideea asta răni orgoliul tinerei. Îl privi pe furiş, dar ochii lui reci şi expresia încordată nu trădau nici cea mai mică urmă de compătimire.

Oricum ar fi fost, nu avea nici o importanţă. Ea *nu putea* să accepte. Conştiinţa profesională o opreа să amestece munca cu viaţa personală. Alungă cu hotărâre din minte tentaţia pe care o reprezenta excursia aceasta şi răspunse cu voce abia auzită :

– Sunteţi amabil că v-aţi gândit la mine, dar prefer să rămân aici.

Chipul patronului său se crispă şi mai mult. Se temu că-l supărase refuzând atât de pripit.

– Mi-e teamă să nu fiu de prisos, şopti ea.

– Nu spune prostii. Ţi-am cerut să ne însoţeşti numai din politeţe. Asta îi face plăcere mamei. Pe deasupra, ai o excelentă influenţă asupra Josianei. Prietenia aceasta este benefică pentru ea.

Complimentul o făcu să roşească. Cu toate acestea, stărui în refuzul ei.

– Vă mulţumesc că mi-aţi acordat concediu. Am impresia că nu am cu adevărat dreptul la el.

– L-ai meritat, răspunse el spre surpriza ei. Ai lucrat din greu de când ai venit. În sfârşit, nu mai insist. Poţi să te duci acasă. Ne vedem luni. Dacă

îți schimbi părerea în privința propunerii mele, nu ezita să vii să ne spui. Nu plecăm decât mâine dimineață.

Toată după-amiaza, Mary rătăci prin bungalov fără să-și găsească locul. Mândria o împiedica să revină asupra hotărârii luate. Acum regreta că se încăpățânase. La urma-urmei, Adrien se dovedise fermecător aseară. Excursia aceasta va decurge foarte bine, iar prezența ei ar fi făcut foarte bine celor două prietene ale ei. În plus, ea dorea din toată inima să viziteze insula.

În loc de asta, va rămâne cinci zile cu totul singură. Perspectiva aceasta era îngrozitoare. Gândurile negre au muncit-o până seara. După ce s-a înnoptat, furioasă pe ea însăși, se hotărî să se culce.

În momentul când urca în camera ei, auzi bătându-se în ușă. Se duse să deschidă și simți o ușoară strângere de inimă : în fața ușii stăteau Josiane și mama ei.

– Draga mea, toată seara ți-am așteptat vizita. Adrien ne-a comunicat refuzul tău. Iau asupra mea sarcina să te conving.

– Nu pot să vă însoțesc. Ar fi o intruziune în viața personală a fiului dumneavoastră.

– Nu spune prostii. Desigur, perspectiva de a fi cinci zile în compania unei tinere femei, nu-l încântă deloc pe Adrien. Dar prezența ta nu va schimba cu nimic lucrurile. Haide, Mary, vino cu noi. Mă bucur de pe acum. Fiul meu te-a invitat din toată inima, sunt sigură. Nu face nuzuri.

– Dacă dumneavoastră credeți cu adevărat că Adrien nu se va supăra...

– Dacă asta l-ar fi supărat, interveni Josiane cu francheţea ei obişnuită, nu ţi-ar fi propus să vii cu noi.

Argumentul acesta risipi ultimele ezitări ale lui Mary.

– Sunteţi adorabile, spuse ea zâmbind. Sunt de acord, accept.

– Ne vom distra de minune, vei vedea. Vom trece să te luăm mâine dimineaţă la ora opt.

*
* *

Maşina sosi exact la ora stabilită. Adrien puse valiza lui Mary în portbagaj şi apoi deschise portiera din faţă. Tânăra aruncă o privire întrebătoare doamnei Stanning, care împărţea cu fiica ei bancheta din spate.

– Nu urcaţi în faţă ?

– Nu, prefer să stau în spate. Nu te superi ?

Mary clătină din cap în semn de negaţie şi se instală alături de Adrien.

– Am putea trece o clipă pe la familia Sanderson ? întrebă ea timid. Aş vrea să-i previn de plecarea mea.

– Da, desigur.

Conducând-o pe prietena ei la uşă, Dorothée aruncă o privire curioasă ocupanţilor maşinii.

– Când te întorci ?

– Duminică seara. Dacă nu va fi prea târziu; o să vă fac o scurtă vizită. Poate că până atunci veţi primi veşti de la prietenul vostru Geoffrey.

– Atunci, pe duminică ! Distracţie plăcută !

– Mă voi strădui, spuse Mary zâmbind. La revedere !

– Nu uita să oprești la birou, Adrien, îi reaminti doamna Stanning când acesta porni mașina. Întorcându-se spre Mary, ea adăugă : Este o prostie, dar ieri mi-am uitat poșeta acolo. Nu vreau să plec la drum fără actele mele de identitate.

Adrien opri mașina în fața ușii și atunci își dădu seama că nu avea cheia.

– O am pe a mea, spuse Mary imediat. Stați liniștit, o însoțesc eu pe mama dumneavoastră.

Înainte de a intra, doamna Stanning luă cu un aer mașinal corespondența care fusese depusă în cutia de scrisori.

– Vrei să arunci o privire, Mary ?

– Nu-i nevoie. Puneți-le pe masă, se va ocupa cineva de ele.

Doamna Stanning privi automat vraful de scrisori și deodată înlemni. Albă la față ca hârtia, privea uluită plicul de deasupra.

– Nu știam că Adrien și Clotilde întrețin corespondență, spuse ea cu voce tremurândă. De ce nu mi-ai vorbit despre asta, Mary ? Ai observat ?

– Nu... nu, deloc, răspunse ea jenată.

„De altfel", se gândi ea, „chiar dacă aș fi știut, n-aș fi spus nimic !"

Cu un gest perfect normal, întinse mâna să ia teancul de scrisori. Doamna Stanning i-l înmână, dar păstră plicul mov.

– Dacă scrisoarea asta este prima, murmură ea, nu este foarte grav. Am s-o păstrez. Dacă intriganta asta nu primește răspuns, poate că nu va îndrăzni să insiste.

Mary rămase mută de uimire.

— Dar... nu puteți face așa ceva, abia reuși ea să se bâlbâie.

— Și de ce nu ? O fac pentru binele fiului meu.

Mary era adânc impresionată de indiscreția prietenei sale. În definitiv, Adrien Stanning avea dreptul s-o revadă pe fosta lui logodnică. Numai el singur putea să hotărască asta. Încercă în zadar să-i pledeze cauza pe lângă mama lui.

— Am să distrug scrisoarea, se încăpățână aceasta din urmă luându-și poșeta de pe birou. Acum vino, Mary. Dacă nu ne întoarcem la mașină, Adrien își va pune întrebări.

Tânăra ceda. Dar în sinea ei, îi displăcea profund să fie complice la această înșelătorie. Mary se așeză în scaunul ei, cu o față de nepătruns. Doamna Stanning era scufundată în gânduri. Din fericire, Adrien nu părea să remarce brusca încordare a pasagerelor sale. Până la urmă, Mary se destinse puțin. La urma-urmei, treaba asta n-o privea.

Prima lor etapă i-a dus la Kanakaria, celebră pentru vechea ei biserică. Au ascultat cu interes explicațiile ghidului și Mary s-a minunat de mozaicurile din secolul al IX-lea.

Apoi își reluară drumul spre peninsula Karpas. Peisajul se schimbase complet. Traversau acum terenuri fără vegetație. Au mers mai mulți kilometri de-a lungul coastei de nord. Adrien voia să le arate mănăstirea Saint-André, care se găsea la extremitatea peninsulei.

Puțin înainte de a ajunge acolo, se opriră lângă un mic golfuleț pustiu pentru că toți mureau de sete. Mary scoase din portbagaj un coș de picnic

și un termos plin cu oranjadă. Se așezară pe nisipul fierbinte și ea le împărți pahare din plastic.

— Cât de frumoasă este marea ! exclamă Josiane. N-am văzut niciodată un albastru atât de intens.

Mary închise ochii pe jumătate, visătoare. Binecuvânta întâmplarea care o adusese în Cipru. Cum putuse oare să se mulțumească atâta timp să ducă o existență atât de anostă și monotonă, când existau pe lume atâtea minunății de descoperit ?

— Încă puțină oranjadă, Mary ? Adrien, vrei să-mi dai paharul prietenei noastre ?

Trezită brusc la realitate, ea își ridică privirea. Văzu pe chipul lui Adrien o expresie ciudată. Privirile lor se încrucișară. Fără să știe de ce, Mary simțea o jenă nelămurită. Nu-și putea alunga din minte incidentul cu scrisoarea. Nu era răspunzătoare de nimic și cu toate acestea se simțea în mod nedefinit vinovată. Avea presentimentul că o amenință un tainic pericol. Cum va reacționa Adrien când va descoperi adevăratul motiv pentru care mama lui o trimisese acolo ? Dacă va auzi despre vizita Clotildei, despre candidatura ei la postul de secretară ? Dacă va afla că ea asistase la scena aceea, că acceptase oferta mamei lui în deplină cunoștință de cauză. Își aminti cuvintele Clotildei : „V-a apărut fotografia în presă, nu-i așa, domnișoară Roberts ?"

Clotilde Bostock cunoștea oare trecutul ei ? La gândul acesta i se puse un nod în gât. O clipă, fu copleșită de panică. Dar probabil că se înșela. La ce bun să-și piardă capul dinainte ? Își ridică ochii spre cerul albastru și se străduí să alunge ideea asta. Revenind la realitate, își ajută prietenele să strângă...

– Adrien, întrebă deodată doamna Stanning, te mai supără brațul ? Am observat că-l masezi mereu.

În loc de răspuns, el scoase un oftat adânc.

– Nu-ți face bine să conduci atât de mult, insistă ea.

– Vrei să încetezi să mă mai răsfeți ? i-o reteză el, jumătate furios, jumătate amuzat. Dă-mi coșul, domnișoară Roberts, să-l pun în portbagaj.

Se îndepărtă zâmbind, dar Mary crezu că distinge o umbră în ochii lui. Fără îndoială, mama lui avea dreptate. Chiar dacă nu voia să mărturisească, Adrien încă mai suferea...

Parcurseră rapid ultimii kilometri. Drumul era într-o stare jalnică, dar Adrien conducea excelent și pasagerele aproape că nu observară. Mary simțea o neliniște inexplicabilă și era nerăbdătoare să ajungă. Într-adevăr, în pofida eforturilor lui evidente, lui îi era din ce în ce mai greu să-și stăpânească altă grimasă de durere.

La mănăstire, au fost primiți de stareț în persoană. Acesta le ură bun-venit în limba greacă. Adrien îi răspunse în aceeași limbă și din momentul acela făcu oficiul de interpret. Își ghidă cu voioșie micul grup. Pentru că mai fusese acolo, cunoștea bine locul.

Coborâră niște trepte grosolane, tăiate chiar în faleză, care duceau la cripta boltită, îngustă și întunecată, unde se afla o fântână.

– Capela aceasta este tot ce a mai rămas din vechea mănăstire, declară el. Clădirile celelalte sunt moderne. Potrivit legendei, Sfântul Andrei a băut din fântâna aceasta, conferind apei puterea de a face minuni. În zilele noastre, mănăstirea este un loc de pelerinaj.

Se făcuse rece și umed și Josiane se înfioră.

— Nu sunt sigură că aș vrea să-mi petrec noaptea aici, șopti ea. Locul acesta este atât de lugubru...

Fratele ei îi aruncă o privire exasperată.

— Nu-ți cere nimeni să dormi în capela asta. Călugării au camere foarte confortabile pentru vizitatori.

Se îndreptară după aceea spre noua biserică. O splendidă icoană a Sfântului Andrei ocupa locul de onoare. Peste tot erau agățate gravuri de argint care reprezentau părțile corpului vindecate de Sfânt : un bolnav plin de recunoștință se ținea de mână, un altul de picior... În fund, Mary observă o serie de statuete de ceară așezate în șir ; Adrien îi explică faptul că aceste figurine ciudate erau mărturii ale unor vindecări miraculoase.

— Au o semnificație deosebită ? întrebă ea cu timiditate.

— Sunt privite ca reprezentând sufletele oamenilor salvați de suferință de Sfântul Andrei.

Puțin după aceea, starețul le prezentă cu mândrie camerele de oaspeți. Fiecare dintre ele avea patru paturi. Încăperile erau auster mobilate și de o curățenie ireproșabilă.

— Nu sunt deosebit de pretențioasă, murmură doamna Stanning, dar nu-mi place să împart camera cu cineva. Suntem cu adevărat obligați să ne petrecem noaptea într-o mănăstire ?

— Întreab-o pe Josiane, răspunse fiul ei cu un zâmbet ironic. În definitiv, a fost ideea ei. Și domnișoara Roberts părea încântată de perspectiva aceasta.

În privirea pe care i-o aruncă lui Mary, aceasta văzu o licărire amuzată. Dar el își reluase deja aerul serios.

— Nimic nu ne obligă, se grăbi ea să protesteze.

— Ar fi atât de amuzant, oftă Josiane. Îmi închipui ce mutre vor face prietenele mele când le voi povesti. Te rog, Adrien...

— Să decidă mama, răspunse el pe un ton hotărât. Oricum ar fi, pentru seara asta am alte planuri.

Pentru el discuția era închisă. Îi mulțumi starețului pentru amabilitate și-i înmână o generoasă ofrandă pentru nevoile mănăstirii.

— Acum vom merge la Kirenia, le anunță el. Cred că vom dormi acolo.

Pe șosea, se întâlniră din când în când cu câte o localnică mergând legănat cu picioarele desculțe pe asfalt.

— Cât de frumoase și grațioase sunt femeile de pe aici ! se extazie Josiane. Îmi plac atât de mult pantalonii aceștia largi și tunicile...

Au poposit pentru dejun la un mic han. Când să plece din nou, Mary riscă o întrebare, cu voce șovăitoare :

— Vreți să trec eu la volan, domnule Stanning ? De azi dimineață conduceți...

O privi cu atenție câteva secunde și apoi, spre marea ei surpriză, răspunse zâmbind :

— Cu plăcere. Ești foarte amabilă.

Puțin cam nervoasă, se așeză la volan. Nu condusese niciodată până acum în prezența lui Adrien. O va considera desigur foarte stângace...

— Şi eu mă simt în stare să conduc maşina ta, remarcă Josiane la scurt timp după aceea.

— Nu mă îndoiesc, surioară. Dar prefer să nu-mi asum acest risc. Eşti mult prea neatentă.

— Nu ai dreptate. Sunt foarte prudentă, nu-i aşa, Mary ?

— Este adevărat, admise prietena ei după o uşoară ezitare. La volan eşti foarte serioasă.

Văzu un zâmbet slab desenându-se pe buzele lui Adrien, dar el se feri să facă vreun comentariu.

— Am rezervat camere la hotelul Domului, anunţă el pentru a schimba subiectul.

Era o construcţie din piatră, la marginea unei plaje particulare.

— Ne întâlnim jos într-un sfert de oră, propuse Josiane. Ar fi plăcut să facem o baie.

Urcară în camerele lor să se schimbe. Fredonând, Mary îşi deschise valiza. Dar imediat se auziră bătăi nerăbdătoare în uşă şi Josiane dădu buzna ca o vijelie.

— Grăbeşte-te. Apa pare atât de bună !

— Vin imediat, răspunse tânăra. Aşteaptă-mă jos.

— Prefer să rămân cu tine. În felul acesta... Se întrerupse zărind-o pe mama ei în cadrul uşii : Nu ţi-e bine, mamă ? se nelinişti fiica ei.

— Nu ! exclamă ea închizând cu grijă uşa. Mary, am citit scrisoarea Clotildei. Este mai rău decât mi-am închipuit. Evident, se scuză smerită pentru purtarea ei din trecut şi-l imploră pe Adrien s-o ierte. Tonul de căinţă pe care-l foloseşte ar mişca şi o piatră. Dar nu asta este cel mai grav. Vrea să vină aici.

– Dar, băiguí Mary, fiul dumneavoastră vrea s-o vadă ?

– Deocamdată, nici nu se pune problema. El nu ştie de scrisoare, mulţumesc lui Dumnezeu.

Mary se înfioră. Nu se putea împiedica să dezaprobe subtilizarea scrisorii.

– O să scrie din nou, murmură ca pentru sine.

Atunci, îşi dădu seama de un lucru ciudat : numai gândul la o posibilă întâlnire între Adrien şi fosta lui logodnică o tulbura...

– Eşti amabilă să-mi explici toate misterele astea ? interveni Josiane. Eu nu înţeleg nimic.

Doamna Stanning o puse la curent pe fiica ei cu descoperirea făcută.

– ... Binecuvântez Cerul că am putut intercepta scrisoarea asta, încheie ea. Crede-mă, Mary, noi am făcut bine.

– Noi ? se revoltă ea. Dar eu nu am nici un amestec. Am vrut chiar să vă împiedic, aţi uitat ?

– Cea mai bună soluţie ar fi, continuă doamna Stanning fără să pară că auzise, ca Adrien să se căsătorească. Asta ar pune capăt intrigilor acestei diavoliţe.

O tăcere stupefiantă urmă acestor cuvinte. Apoi, brusc, Josiane izbucni în râs. Mama ei îi aruncă o privire mirată.

– Te asigur, îi spuse ea cu blândeţe, că situaţia nu este nostimă deloc.

Dar Josiane avea un râs nebun, incontrolabil.

– Priveşte... Priveşte-o pe Mary ! hohoti ea. Face o mutră ! Dacă te gândeai la ea, poţi să renunţi la ideea ta. Privirea ei este elocventă : „Nu cu mine !"

– Eu... nu m-am gândit la aşa ceva ! protestă Mary.

– M-am gândit într-adevăr la Mary pentru... continuă doamna Stanning cu aerul cel mai liniştit din lume.

Surprinsă de această mărturisire, tânăra simţi că-şi pierde răsuflarea.

– Îl iubeşti mult pe fiul meu, nu-i aşa, scumpa mea ?

– Eu... hm... desigur... dar... nu în felul acesta...

Mary îşi reţinu respiraţia, împietrită de o bruscă descoperire. Sângele îi urcă în obraji. Încerca să-şi ascundă tulburarea crescândă, dar în zadar. În disperare de cauză, îi aruncă o privire rugătoare Josianei.

– Discuţia aceasta este ridicolă. Eu... Voi termina cu pregătirile şi ne vedem pe plajă.

După aceste cuvinte, se îndreptă spre camera de baie, dar doamna Stanning îi bară calea.

– Propunerea mea nu are nimic ridicol, spuse ea cu blândeţe. Mi-ar plăcea mult să fii nora mea.

– ...şi mie cumnată, adăugă Josiane ironic.

Mary nu mai putea suporta.

– Ajunge ! izbucni ea. Înţelegeţi, doamnă Stanning, nu mă pot căsători cu Adrien.

– De ce ?

– Pentru că... pentru că...

– ... pentru că pur şi simplu nu a cerut-o în căsătorie, replică Josiane cu bunul ei simţ. De altfel, dragul nostru Adrien nu-i acordă deloc atenţie lui Mary... Nici unei alte femei. Tu îl cunoşti, este îngrozitor de misogin.

– Nici măcar nu m-a remarcat, întări Mary, profitând de ocazie. Pentru el, sunt o simplă funcţionară, nimic mai mult. Să terminăm cu copilăriile astea. Ce ar crede dacă ne-ar auzi ?

Totul era prea absurd. Era cât pe ce să izbucnească în râs. Dar se stăpâni, căci acest râs s-ar fi putut transforma cu ușurință în lacrimi.

— Ascultă-mă, nu știi cum să procedezi, scumpo. Ești prea reținută cu fiul meu. Trebuie să te pui mai mult în valoare.

Mary rămase fără grai. Hotărât lucru, doamna Stanning o ținea una și bună.

— Dar, bâigui ea, nu voi ști...

— Vei ști foarte bine. Lucrurile astea sunt instinctive.

— Vă rog, doamnă Stanning, nu insistați. Dacă este o glumă, eu nu o găsesc nostimă.

— N-aș glumi pentru nimic în lume. Fă-o pentru mine, Mary. Îți voi fi veșnic recunoscătoare.

— Să fac... ce ? murmură ea înlemnită.

— Mama îți cere să încerci să-l cucerești pe Adrien. Și va fi foarte fericită dacă vei reuși, interveni Josiane.

— Fiica mea se exprimă într-un mod cam direct. Dar a înțeles esența gândului meu, opină doamna Stanning. O privi pe Mary și zâmbi. Ești tânără și fermecătoare, Mary.

— Doamnă Stanning, vă rog...

— ... Și dacă-l vrei cu adevărat, vei reuși, sunt sigură de asta. Știu că-l iubești mult pe fiul meu. Și până la urmă te va iubi și el. Înainte, celibatul lui nu mă deranja, dar acum vreau să-l văd căsătorit. În ce te privește, aranjamentul acesta îți va aduce siguranța și totul va fi cum nu se poate mai bine.

Vorbise cu atâta liniște, cu atâta convingere... Cum să clintești o asemenea voință ? Mary nu era sigură dacă a discuta în contradictoriu ar fi fost de folos. Se hotărî să adopte o atitudine fermă și dem-

nă. Trebuia s-o facă pe doamna Stanning să înțeleagă cât de deplasată era propunerea ei. Ea se ridică, hotărâtă să nu cedeze, dar văzând chipul liniștit al prietenei sale, frumoasa ei siguranță dispăru. Avea impresia că nu se află în posesia tuturor datelor problemei. I se ascundea oare ceva ?

— Sunteți preocupată numai de fericirea fiului dumneavoastră, sau aveți... alte motive pentru care vreți să se căsătorească ?

Doamna Stanning păru că apreciază subtilitatea acestei întrebări.

— Fericirea lui Adrien este pentru mine mai presus de orice, răspunse ea zâmbind.

— El este capabil să și-o găsească singur, spuse Mary.

— Ești sigură ? Bărbații sunt niște copii mari. Ai încredere în experiența mea. Cel mai puternic dintre ei, devine o jucărie în mâinile unei femei hotărâte.

Afirmația aceasta o făcu pe Mary să zâmbească. Nici măcar nu-și dădu osteneala s-o contrazică. Cu toate acestea, ea știa câte ceva despre caracterul lui Adrien și nu împărtășea întocmai părerea mamei sale.

— După cum ți-am spus, vreau înainte de toate ca fiul meu să fie fericit, continuă doamna Stanning. Dar nu mi-ar displace s-o pedepsesc pe Clotilde pentru răutatea ei.

Urmă o scurtă tăcere. Mary se simțea strâns legată de energia neînduplecată a interlocutoarei sale. Era o mână de fier într-o mănușă de catifea. Nimic n-o putea face pe doamna Stanning să se îndoiască de temeiul hotărârilor sale. În ziua când o convinsese pe Mary să plece în Cipru, era sigură

că are dreptate. Tot astfel era și astăzi. Asta îi conferea o siguranță deosebită, mai derutantă decât orice atitudine agresivă. Fiul ei îi semăna. Gândul acesta o făcu să se înfioare.

– Presupuneți că urmez sfatul dumneavoastră, murmură ea, și că reușesc. Risc să mă trezesc căsătorită cu un bărbat care iubește o altă femeie. V-ați gândit la asta ? Dar poate că nu vă pasă deloc de sentimentele mele, fericirea mea ?

– Așadar este sigur, vei încerca ! exclamă Josiane bătând din palme. Bravo, Mary. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că vei accepta.

– Nu ! Nu am deloc intenția „să încerc", cum ai spus tu, ripostă Mary. Se întoarse spre doamna Stanning, așteptând un răspuns la întrebarea ei.

– Te subestimezi, afirmă cu blândețe mama lui Adrien. Bărbatul care te va lua în căsătorie nu se va îndrăgosti niciodată de o altă femeie. Ești adorabilă...

CAPITOLUL VII

Când Mary și Josiane coborâră în sfârșit pe plajă, Adrien era deja în apă. Doamna Stanning, vizibil dezamăgită de a nu fi putut s-o convingă pe Mary, se dusese să se întindă în camera ei.

— Ai supărat-o pe mama, constată cu tristețe Josiane.

Cele două prietene intrară în apa călduță a mării. Josiane îi făcu semn fratelui ei și înotă în direcția lui.

Mary era mai tulburată decât voia să-și mărturisească de sugestia doamnei Stanning. Simțea un vag sentiment de vinovăție. Dar de data aceasta era prea mult. Noua idee a mamei lui era absurdă. „N-ar fi trebuit să subtilizeze scrisoarea aceea în fața mea", se gândi ea furioasă. „Asta mă implică fără voia mea în povestea aceasta."

Puțin mai târziu, întinsă pe nisipul fierbinte, recunoscu fără tragere de inimă că sosirea Clotildei i-ar întoarce pe dos viața. Nu se simțea oare fericită să fie singura femeie, în afara celor din familie, acceptată de Adrien ? La ce bun să se mai amăgească ? își spuse ea într-un acces de luciditate. Acum știa foarte bine de ce ținuse morțiș să lucreze

cu atâta îndârjire, de ce voia atât de mult să-l ajute pe Adrien.

Clotilde Bostock va scrie oare o a doua scrisoare ? Era aproape sigur. Ea nu se va lăsa descurajată așa de ușor. În cazul acesta, cum va reacționa Adrien ? Va încerca poate să se răzbune. Mary îl credea desigur capabil să se dovedească neîndurător. Dar Clotilde ? Nu era oare încă puțin îndrăgostit de ea ? Altfel de ce ar fi rămas celibatar atâția ani ? Mary era aproape convinsă că fosta lui logodnică se va întoarce. Îi mai trebuia desigur puțin timp pentru a șterge ultimele urme de amărăciune, dar după aceea ? Nu va fi atât de prost să renunțe la fericire din orgoliu.

Această concluzie o aruncă într-o adâncă descurajare. Se simțea nenorocită, respinsă de toți. Hotărât lucru, concediul ei era distrus.

Doamna Stanning nu apăru la ora ceaiului. Pentru a-și liniști conștiința, Mary se hotărî să-i facă o vizită și se duse să-i bată la ușa camerei.

– Am venit să văd ce faceți, spuse ea cu delicatețe. Nu vă simțiți bine ?

– Nu-ți face griji, mă simt foarte bine. Voiam numai să chibzuiesc. Singurătatea este un bun sfătuitor.

Părea că se simte stingherită. Pentru a risipi orice neînțelegere, Mary se scuză cu gentilețe.

– Mi-ar fi plăcut într-adevăr să vă ajut, o asigură ea. Dar consider că nu am dreptul. Fiul dumneavoastră este liber să-și trăiască viața, doamnă Stanning. Nimeni nu-l poate împiedica. De altfel, adăugă ea cu convingere, cine ar reuși s-o facă ? Adrien are o voință de fier. Când el a hotărât ceva...

— Te gândești probabil că sunt o bătrână curioasă care se amestecă în treburi ce nu o privesc.

Mary avu o mică tresărire exasperată. Dar ușa se deschise și Josiane năvăli în încăpere.

— Să n-o luați de la capăt! aruncă ea, așezându-se pe pat. Ascultă, Mary, m-am gândit bine. Ideea mamei nu e rea, știi?

— Hai, nu începe și tu! protestă Mary. Ascultă, Josiane, eu înțeleg foarte bine neliniștea voastră. Pentru că și eu aș fi furioasă dacă Adrien s-ar căsători cu această Clotilde...

Se întrerupse brusc, regretând amar mărturisirea pe care o făcuse. Devenise stacojie, dar din fericire interlocutoarele sale nu păreau să fi remarcat subita ei tulburare.

— Scuză-ne, Mary, interveni doamna Stanning cu obișnuita ei politețe, nu avem dreptul să te tulburăm mai mult. În sfârșit, adăugă ea cu o ușoară ridicare din umeri, poate îți schimbi părerea. Eu o doresc din toată inima.

— Să-mi schimb părerea? Nu înțeleg...

— Înțelegi foarte bine, îi aruncă Josiane. Ia te uită! Când faci mutra asta, semeni cu fratele meu! Știi foarte bine ce vrea să spună mama. Te-ai hotărât în sfârșit să încerci să-l cucerești pe Adrien?

— Pentru Dumnezeu! Cum poți fi atât de lipsită de tact?

O expresie întristată întunecă chipul mamei ei. Josiane își plecă ochii cu exagerare comică și Mary nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Josiane o imită și atmosfera se destinse. Mary profită de situație ca să schimbe subiectul conversației și flecăriră un timp despre una, despre alta. Totuși, Mary își dădu repede seama că doamna Stanning

era realmente îngrijorată. Se plânse de o violentă durere de cap şi se duse în camera de baie în căutarea unei aspirine. Îndată după ieşirea ei, Josiane se întoarse repede spre Mary.

— Ascultă, o imploră ea, promite-i că-i faci jocul, altfel va muri de îngrijorare. Haide, Mary, fă un efort ! Asta nu te obligă la mare lucru. După aceea, vei acţiona cum vei considera nimerit, dar cel puţin; mama va fi liniştită.

— Pot s-o mint, oftă tânăra, dar mama ta îşi va da repede seama că nu-mi ţin promisiunea.

— Ce importanţă are ? Ceea ce contează este să nu-i stricăm mamei vacanţa. Nu te gândi decât la viitor. Până la urmă, totul va fi în ordine.

Mary o privea nehotărâtă.

— Hai, acceptă, îi şopti Josiane aruncând o privire neliniştită spre camera de baie. Te rog...

— De acord, murmură Mary.

În seara aceea, după cină, Adrien propuse o plimbare. Josiane acceptă cu entuziasm. Mama lui refuză politicos, apoi o prinse de mânecă pe fiica ei şi se retraseră în încăperea de alături. Se auziră şoapte înăbuşite, după care Josiane reveni şi anunţă că prefera să se culce.

— Adevărat ? Nu vii cu noi ? întrebă Mary cu o notă de dezamăgire în glas.

Prietena ei izbucni în râs.

— Haide. Doar nu este o dramă. Oare ţi-e frică să fii singură cu fratele meu ? N-o să te mănânce.

Mary roşi toată. Se întoarse spre Adrien. Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui, ceea ce-i spori încurcătura.

— Desigur... Hm... Preferaţi să mergeţi singur să vă plimbaţi, domnule Stanning ? Nu aş vrea să vă

impun prezența mea... De altfel, și eu sunt puțin obosită...

– Doamne! exclamă Josiane cu obișnuita ei lipsă de jenă, încetează să-l mai folosești tot timpul pe „domnule". Spune-i pur și simplu Adrien.

Fratele ei o fulgeră cu privirea.

– Ar trebui să fii mai diplomată, Josiane, spuse el pe un ton de gheață. Trebuie să gândești înainte de a vorbi. Într-o zi îți vei mușca mâinile, crede-mă.

Josiane își plecă ochii fără să răspundă. Mary era uimită. De obicei, Josiane nu se lăsa intimidată cu atâta ușurință. Îi era oare teamă de Adrien ? Poate că-i respecta judecata și atâta tot.

– Ei bine, puse el capăt ridicându-se, să mergem, domnișoară Roberts. Trebuie să-ți pui o jachetă, nopțile sunt răcoroase...

– Așteaptă, Mary, mă duc eu să-ți caut una, se grăbi să intervină doamna Stanning. Ar fi păcat să vă întrerupeți plimbarea din cauza frigului, nu-i așa ?

Fiul ei îi aruncă o privire scrutătoare, vizibil surprins de atâta atenție. Mary ar fi fost bucuroasă să dispară într-o gaură de șarpe.

*
* *

Au mers spre port. Aerul era călduț și parfumat. Stelele scânteiau pe firmament și o lună rotundă revărsa asupra peisajului o lumină argintie. O briză ușoară sufla dinspre larg și mici valuri veneau să moară pe plajă într-un clipocit blând. Flotila de nave de agrement se legăna încet pe apa întunecată a portului, iar pânzele fluturau în vânt.

– Nu te deranjează dacă vom trece peste coline ? întrebă Adrien. Ți-e frig ? Dacă preferi să ne întoarcem...

– Nicidecum.

Încrederea lui Mary dispăruse. Era sigură că însoțitorul ei nu suporta această plimbare în doi forțată, doar din pură politețe. Refuzul mamei și apoi al surorii lui trebuie să-l fi supărat foarte mult. Pierdută în aceste gânduri sumbre, ea se împiedică deodată de o piatră. Avu un reflex perfect normal : ca să nu cadă, se agăță instinctiv de mâneca însoțitorului ei. La fel de firesc, el o susținu de braț și, fără să înțeleagă cum, Mary se trezi strânsă la pieptul lui puternic.

– Oh ! exclamă ea cu fruntea arzând de rușine, sunt dezolată.

Spre marea ei surpriză, Adrien zâmbi și după câteva secunde îi dădu drumul.

Urmă o lungă tăcere, dar lui Mary nu-i mai era teamă. Tăcerea aceasta era afectuoasă și amicală. Simți cum deodată o cuprinde o dulce emoție. Mâinile sale parcă mai simțeau contactul cu stofa hainei lui, iar fața mângâierea cămășii de mătase. Haide ! Trebuia să fie serioasă. Dacă el i-ar fi putut ghici gândurile...

Mica potecă urca pe colină. În depărtare, munții dominau peisajul cu masa lor covârșitoare. Pădurea se întindea peste tot. Siluetele răsucite ale măslinilor se detașau pe cerul întunecat. Un parfum plăcut de mirodenii îi învăluia, amplificând farmecul clipei. Cocoțat sus pe munte, se înălța castelul Saint Hilarion, bastion legendar al templierilor.

– Am putea urca acolo mâine ? întrebă ea cu timiditate.

— Minunată idee ! Îți plac ruinele ?

Își continuară plimbarea flecărind prietenește. Se opriră de câteva ori pentru a admira luminile orașului care scânteiau la picioarele lor. Mary nu mai spunea nimic, uimită de atâta frumusețe. Ce noroc avea ! Întâmplarea îi oferea posibilitatea să admire unul dintre cele mai frumoase peisaje din lume, ea, care înainte nu ieșise niciodată din Anglia ei natală...

— Sunt atât de mulțumită că am pierdut avionul acela acum două luni, murmură ea.

Dându-și seama că vorbise cu voce tare, scoase o mică exclamație de surpriză și-și duse repede mâna la gură. Adrien nu părea supărat. Dimpotrivă, în ochii lui strălucea un licăr amuzat.

— Și eu sunt încântat că l-ai pierdut, domnișoară Roberts. Mă întreb cum aș fi putut să mă descurc fără dumneata. Ești o secretară desăvârșită.

Parfumul de levănțică devenise mai puternic. Deasupra lor, o pasăre mare plutea încet ; un vultur desigur, sau un șoim negru... Dar Mary nici măcar nu-l observă. Era amețită de acest compliment neașteptat. Sinceritatea, căldura lui, nu puteau fi puse la îndoială.

— Eu... eu sunt fericită că vă pot fi de folos, răspunse ea în sfârșit, regretând imediat banalitatea cuvintelor spuse.

— Știi, continuă Adrien, regret sincer primirea ostilă pe care ți-am făcut-o ! Drace, m-am purtat ca un bădăran ! Se întrerupse o clipă înainte de a adăuga cu blândețe : Multe femei ar fi plecat după o asemenea primire. De ce ai rămas, domnișoară Roberts ?

Un licăr de groază trecu prin ochii ei.

– Nu doream cu nici un chip să mă trezesc în Anglia fără locuință, se grăbi ea să răspundă.

– Înțeleg.

Păru satisfăcut de răspuns și, spre ușurarea ei, schimbă subiectul. Îi vorbi despre castelul templierilor. Părea să cunoască foarte bine istoria țării și conversația se dovedi interesantă. Mary se destinse și atunci când porniră înapoi, discuta și ea în largul ei. Îndrăzni chiar să ia apărarea Josianei, pe care el o acuza de superficialitate. El acceptă cu bunăvoință argumentele.

– Ești o prietenă loială, îi spuse el zâmbind. Dar sora mea are nevoie de cineva care s-o tempereze. Să sperăm că-și va găsi repede un soț care va ști să-i aplice vreo două la fund.

Mary preferă să nu răspundă.

*
* *

Sfârșitul scurtului concediu se desfășură minunat de bine. A doua zi, au vizitat castelul înainte de a pleca la drum. Traversară splendide plantații de palmieri și nesfârșite păduri de citrice. După o oprire la Defka, se îndreptară spre Kykko și își petrecură noaptea într-o mănăstire cocoțată pe o coastă a muntelui. A doua zi, se îndreptară spre templul Afroditei, la Paphos. Au fost cu toții impresionați de sanctuarul zeiței dragostei.

– Zâmbitoarea Afrodita domnea asupra Paphos-ului, murmură visătoare Mary, amintindu-și de un vechi poem.

Adrien îi aruncă o privire scrutătoare.

– Te interesează mitologia ?

– Mult, mărturisi ea roşind. Odinioară, la şcoală, am învăţat toate legendele greceşti, care mă fascinau. Îmi imaginam că toţi acei zei, toate zeiţele acelea existau aievea...

– Imposibil, interveni cu nepăsare Josiane. Sunt simpli idoli din piatră, veneraţi de păgâni.

– Ştiu, ripostă aprins prietena ei, dar refuzam să recunosc. Legendele acestea sunt atât de frumoase...

– Nu este interzis să visezi, spuse încet Adrien.

Josiane şi mama ei schimbară o privire complice. Adrien observase oare ? Chipul lui deveni dintr-o dată preocupat. Dar îşi reveni repede şi vizita continuă fără alt incident.

Din momentul în care acceptase să recunoască faptul că Adrien nu-i este indiferent, Mary acorda mai multă atenţie toaletei sale, pieptănăturii. O, nu îndrăznea să spere să-şi cucerească patronul ! Cel puţin dacă ar reuşi să-l facă s-o privească măcar ca pe o femeie...

Eforturile ei păreau să dea roade. Din zi în zi, Adrien se arăta mai amabil, mai curtenitor.

De aceea, în seara asta Mary se hotărî să aibă o ţinută deosebit de îngrijită. Urmau să meargă să danseze la barul de noapte al hotelului. Se aranjă cu multă grijă, alegând o rochie albă, care îi punea în valoare pielea bronzată. Îşi ridică părul cum o învăţase Josiane şi împrumută de la prietena ei o apă de colonie scumpă cu care se stropi din belşug. Se simţea tânără, frumoasă şi plină de viaţă.

Petrecu o seară minunată. Adrien dansă aproape numai cu ea. Spre ora unsprezece, o duse pe terasă pentru a inspira puţin aer proaspăt. Au rămas tăcuţi un timp, profitând cu mare plăcere de

blândețea nopții. Întunericul înconjurător părea să-i îndepărteze de lume. De altfel, la ora aceea târzie, locurile erau aproape pustii...

– Vă mulțumesc pentru acest frumos concediu, murmură pe neașteptate Mary cu o notă de regret în glas.

– Vor fi și altele, spuse el vesel. De acum înainte, vom folosi week-end-urile pentru a descoperi și alte locuri demne de văzut.

Inima ei începu să bată mai tare. Întoarse capul ca să-și ascundă tulburarea, căutând în zadar un răspuns potrivit. Stelele fără număr străluceau pe cerul întunecat și se reflectau în oglinda mării.

– Pari visătoare, spuse el cu blândețe. Speri s-o vezi pe Afrodita ieșind pe neașteptate din ape ?

Izbucniră amândoi în râs.

– Sunt o romantică incorigibilă, mărturisi ea. Îmi place să visez...

– Mi-am dat seama. De fapt, adăugă el după o clipă de tăcere, am descoperit destule lucruri despre tine, Mary...

Mary...

Ridică spre el o privire întrebătoare.

– Adevărat ? Povestiți-mi...

El râse ușor și ea se temu că făcuse o gafă. Va crede oare că îl provoca ?

Dar însoțitorul ei îi risipi temerile răspunzând cu o surprinzătoare blândețe :

– Altă dată, Mary. Deocamdată am ceva mai bun de făcut.

Fără să-i lase timp să se împotrivească, o trase spre el și-i prinse bărbia în căușul palmei. Îi atinse ușor gura cu un sărut gingaș, apoi ridică fruntea :

– Îmi dai voie ?

Un licăr ironic strălucea în ochii lui. Cu toate acestea, tonul vocii lui era extrem de serios.

– Da, şopti ea înfiorându-se.

Îşi ridică gura spre el, invitându-l s-o facă din nou...

CAPITOLUL VIII

Josiane și mama ei părăsiră Ciprul câteva zile mai târziu. Adrien le-a condus la aeroport. Mary le însoțea. Spre marea ei încurcătură, în clipa când să-i spună la revedere, doamna Stanning îi spuse la ureche :

— Bravo, Mary, te descurci foarte bine. Continuă așa și fiul meu îți va cădea curând în brațe.

Mary, luată pe nepregătite, încercă să-și ascundă stânjeneala. Ar fi vrut să-i explice doamnei Stanning că se înșală. Dar asta i-ar fi produs supărare. Era mai bine s-o lase cu iluziile ei.

— Ce conspirați voi două ? întrebă Adrien cu falsă severitate.

Vorbise pe un ton glumeț, dar ochii lui negri o fixau intens pe Mary și, fără să știe de ce, ea simți o teamă nelămurită. Adrien schiță atunci un zâmbet tandru și liniștitor, care o făcu să se înfioare.

Asistară la decolarea avionului, apoi porniră pe drumul de întoarcere. Merseră numeroși kilometri în tăcere. Când traversară platoul Messaoria, soarele apunea. O lumină aurie scălda peisajul.

— Te invit să cinezi la mine, îi propuse el pe neașteptate.

– Cu plăcere.

Mary își mușcă îndată buzele. Greșise că acceptase atât de repede. Nu va părea prea grăbită ?

– Poate... ar fi mai potrivit să merg la mine acasă, adăugă ea imediat. Nu... nu sunt îmbrăcată potrivit.

– Ești foarte bine astfel și poți să te răcorești fără probleme la mine. Nu ai nici un motiv să nu vii, declară el fără a admite replică.

Mary nu răspunse. Se gândi, amuzată, că patronul ei își schimbase atitudinea față de ea în comparație cu cea de la început. Acum insista s-o invite la cină...

Sosind la vilă, ea urcă imediat în camera de baie. Se spălă cu grijă pe mâini și își răcori fața cu apă. Apoi, pentru că uitase să ia cu ea un pieptene, coborî să ceară unul.

– Vei găsi unul pe măsuța de lângă patul meu.

– În... În camera dumneavoastră ?

– Poți merge acolo fără teamă, Mary. Nu există nici un lup rău ascuns în dulap.

Roși până în vârful urechilor și fugi în grabă. Găsi pieptenele la locul indicat. Se postă nervoasă în fața oglinzii și începu să-și descurce părul. Dar era cu gândul aiurea. Își amintea prima vizită acasă la Adrien. Ce teamă îi era pe vremea aceea. Și în seara asta era acolo ca invitată, purtându-se cu dezinvoltură. Își aminti schimbarea de atitudine a patronului ei și sărutul lui de la umbra viței sălbatice...

După acel scurt concediu, Mary avusese dificultăți să-și reia lucrul. Dar Adrien știuse să pună lucrurile la locul lor. La birou, se purta ca și cum nu se întâmplase nimic. Și la fel ca în trecut, avea

uneori teribile accese de proastă dispoziție. Puse la loc pieptenele, cu un nod în gât. Câteodată, asprimea lui îi făcea rău dar asta nu era din vina lui. Schimbările de dispoziție erau din cauza brațului lui accidentat. În alte momente, dimpotrivă, se dovedea pe neașteptate fermecător și plin de solicitudine. Ridicând ochii de pe mașina ei de scris, își dăduse seama de mai multe ori că el o urmărea. Privirile lor se încrucișau și el îi spunea zâmbind :

— Nu știu cum am putut să mă lipsesc de tine. Ești o adevărată comoară...

Atunci ea se simțea, brusc, plină de optimism. Desigur, el nu era îndrăgostit dar părea că se împrietenise cu ea.

— Iată că este mai bine ! exclamă el când o văzu venind.

Așezat comod pe o canapea moale sub fereastră, citea o revistă de specialitate.

— Vino și așază-te lângă mine. Masa va fi gata în zece minute.

Ea traversă încăperea și se așeză cu timiditate. Brațul lui Adrien se odihnea alene pe spătarul canapelei. Speriată puțin de vecinătatea lui, începu să-și cerceteze o șuviță de păr. Cu un gest firesc, el îi prinse mâna într-a lui.

— De ce ți-e teamă, Mary ? întrebă el blând, mângâind încet încheietura gingașă a mâinii ei.

Vocea lui era plină de umor și își miji malițios ochii. Mary își încrucișă privirea cu a lui și își reținu respirația : cât de frumos era !... Iubea gura lui fermă, maxilarul puternic. Iubea pielea lui arămie de la soare și mai presus de toate iubea ochii lui negri care știau să se facă atât de blânzi.

— Eu... nu am nici un motiv să-mi fie teamă, domnule Stanning.

El izbucni în râs.

— Ar fi cazul să renunți la tonul acesta grav, nu crezi, Mary ?

Era atât de aproape de ea... Se înfioră dar nu îndrăzni totuși să-și ridice privirea spre el. O sărută ; o trase lângă el și o strânse foarte tare. Era atât de sigur de el, atât de... experimentat... Buzele ei răspunseră chemării lui. Avusese oare alte femei în viața lui ? Le săruta în același fel ? Nu, nu era genul...

O eliberă în sfârșit din îmbrățișare și o privi insistent.

— Ești frumoasă, Mary... Ți s-a mai spus deja ?

Crezu că percepe în vocea lui o modificare ciudată ; dar nu, probabil se înșela. De ce îi era mereu teamă ? De ce lăsa neliniștea să strice o asemenea fericire ? Aici, în Cipru, *nimeni* nu-i cunoștea trecutul. *Nimeni* nu o trata cu dispreț. Trebuia să-și redobândească demnitatea, încrederea în ea. Dar nu se putea împiedica să nu se gândească la Vance, pe care-l iubise atât de mult. Ah, cât de mult rău îi făcuse acea dragoste.

— Nu, minți ea, nimeni... Nimeni nu mi-a vorbit vreodată astfel, Adrien...

Spre marea ei ușurare, Anaya veni să anunțe că masa este gata.

După cină, au făcut o plimbare în grădină. Apoi, el se oferi s-o conducă acasă. În timpul scurtului traseu au rămas tăcuți. Prin ferestrele deschise ale mașinii intra o briză parfumată. Ajungând la bungalov, Adrien coborî din mașină și deschise portie-

ra însoțitoarei sale. Depuse un sărut ușor pe buzele ei și ea rămase nemișcată, privind gânditoare mașina care se îndepărta...

*
* *

A doua zi, sâmbătă, Pamela și Joy au trecut să-i facă o vizită înainte de prânz.

— Vrei să vii la noi mâine la ceai, Mary ? Mama organizează o mică serbare cu ocazia sosirii unchiului Geoffrey. Accepți, nu-i așa ?

Mary e gândi o clipă. Își amintea că Adrien sugerase să-și ocupe week-end-urile mai mult. Poate că făcuse proiecte pentru această duminică ? Pe de altă parte, nu putea să-și dezamăgească prietenii. Nici ei nu cunoșteau altă lume. Și dacă va lipsi de la mica lor sărbătoare vor fi atât de supărați...

Cele două micuțe îi așteptau răspunsul.

— Bineînțeles că voi veni, spuse ea zâmbind. La ce oră ?

— Ceaiul va fi servit în jur de ora cinci, îi explică grav Pamela. Dar mama spune că dacă ai veni mai devreme, ai putea să dai o mână de ajutor la pregătiri.

— Este o idee foarte bună. Pe mâine, fetelor !

După cum prevăzuse Mary, Adrien îi făcu a doua zi o vizită. El îi propuse un lung circuit cu mașina. Mary se scuză și îi vorbi despre invitația familiei Sanderson. În fond, era teribil de decepționată. Dar nu voia să-și supere prietenii. Fuseseră întotdeauna atât de drăguți cu ea și le era datoare.

— Cine este tânărul acesta, Geoffrey ? întrebă Adrien, așezându-se comod într-un șezlong.

Mary îi explică, dar fără să menționeze dificultățile financiare ale prietenilor săi.

— Va lucra la fabrica de conserve, sfârși ea.

— Va locui aici ? întrebă Adrien, al cărui ton se înăsprise brusc.

— Așa cred.

— Și se organizează acest mic ceai pentru a-ți fi prezentat ?

— Nu numai mie ! răspunse ea râzând.

Aruncă o privire spre Adrien. Figura lui rămăsese indiferentă, dar simți cum furia lui crește.

— Sunt într-adevăr foarte mâhnită că nu te pot însoți, spuse ea încet.

Îi vorbise cu sinceritate. El simți asta și ochii lui își recăpătară blândețea.

— Când mergi acolo ?

— În jurul orei trei, cred.

— Atunci avem timp să facem o baie ! Am un costum de baie în mașină.

— Minunată idee !

Au petrecut o oră bună pe plajă. Au înotat îndelung și apoi s-au întins pe nisip pentru a profita de soare și când ea trebui să plece, o făcu fără entuziasm.

Adrien o conduse la bungalov, ținând-o tandru de mână. Traversară încet grădina. De fiecare dată, Mary se minuna de această explozie de culori. Înainte, nu avusese niciodată o grădină a ei.

Însoțitorul ei se opri brusc și o împinse ușor lângă un palmier înalt. Simțea pe spatele gol scoarța zgrunțuroasă a copacului și pe umeri mâinile fierbinți ale lui Adrien, care o țineau prizonieră.

El se aplecă și o sărută cu ardoare. Inima ei începu să bată nestăpânit. După aceea el se îndreptă, dominând-o cu statura lui înaltă.

— Mary, dragostea mea... începu el.

— Mary, Mary, răsună în clipa aceea vocea lui Joy, foarte aproape...

Fetița traversă alergând peluza și veni să se posteze în fața lor. Adrien se îndepărtă câțiva pași...

— Vii sau nu ? strigă copila. Nu este drăguț din partea ta s-o faci pe mama să te aștepte. Și unchiul Geoffrey moarte de dorință să te cunoască. Am vorbit despre tine, știi ? Eu i-am spus că ești foarte frumoasă. Deci, îți va face cu siguranță curte.

Se opri brusc, dându-și seama că prietena ei nu era singură. Adrien păru s-o impresioneze, căci începu să-și răsucească nervos tivul fustei de plajă.

— Ți-o prezint pe Joy, spuse vesel Mary, adresându-se însoțitorului ei. Ți-am vorbit despre ea, nu-i așa ?

— Atunci, vii ? își pierdu răbdarea copila, care-și regăsi repede limbuția.

— Da, dragă, vin. Du-te și spune-i mamei tale.

— Nu, te aștept, răspunse Joy pe un ton îndărătnic. Am promis să te duc.

— Am spus nu, reluă cu fermitate Mary. Fugi, scumpo.

Joy îi aruncă lui Adrien o privire plină de ostilitate. Evident, îl considera răspunzător de atitudinea prietenei sale.

— Nu te mai rețin, spuse Adrien cu răceală. La revedere, Mary. Ne vedem la birou.

Plecă repede, cu un aer posomorât. De ce această subită proastă dispoziție ? Voia poate să-i spună ceva important în momentul când venise Joy ?

Păruse foarte nemulțumit că nu se putuse exprima. În fine... Mary ridică din umeri. Vom trăi și vom vedea. Dacă patronul voia să-i vorbească, va putea s-o facă a doua zi.

*
* *

Luni dimineață, ea întârzie pentru prima dată la birou. Se pierdu în scuze, cu adevărat încurcată : nu reușise să se trezească.

— Eu... sunt foarte mâhnită, spuse ea roșind. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— Poate că te-ai culcat prea târziu, insinuă patronul ei puțin cam rece.

— M-am întors foarte târziu, într-adevăr, admise ea cu o voce abia auzită. Își ridică timid privirea spre el. I-ar fi plăcut atât de mult să-l vadă zâmbind. Dar el își feri privirile, fixând cu încăpățânare biroul. Părea foarte furios... Era... trecut de miezul nopții, mărturisi ea. Ne-am întors pe jos. Era atât de plăcut...

— Ne-am întors... repetă el încruntând sprâncenele.

— Geoffrey m-a condus acasă. Nu a vrut să mă lase să mă întorc singură. Nu se știe niciodată.

Nervos, el începu să bată cu degetele în birou și Mary făcu ochii mari. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Totuși, ea nu avea ce să-și reproșeze... Aștepta, inima bătându-i mai tare. Și deodată înțelese : era gelos ! Într-un fel, asta o încânta. Dar în același timp, îi era puțin teamă. Gelozia nu este oare otrava dragostei ?

– A fost drăguț din partea lui să mă conducă, spuse ea cu glas scăzut. Dar mărturisesc că aș fi preferat să mă întorc singură. Mie îmi place singurătatea...

Cuvintele ei judicioase și-au produs efectul dorit. Patronul ei se calmă. Ochii lui încetară să mai arunce fulgere.

– Trebuie să te culci devreme diseară, sugeră el. Nu-ți face griji pentru întârziere. Astăzi nu avem mare lucru de făcut. De altfel, până la recoltarea portocalelor nu vom fi prea împovărați de treburi. Este sezon mort. Ți-ai luat micul dejun ?

– Nu, recunoscu ea. Când am văzut ce oră este, abia am avut timp să mă îmbrac.

– Du-te și pregătește o cafea. Voi deschide eu însumi corespondența.

Câteva minute mai târziu, i se alătură în micul oficiu vecin cu biroul. Un miros îmbietor de cafea plutea în aer, dar el nu păru să bage de seamă. Flutura în mână un plic deschis. Chipul lui căpătase o paloare excesivă.

– Mary, ai observat o altă scrisoare cu același scris ? Ar fi trebuit să sosească exact înaintea scurtului nostru concediu. Dar nu mi-a parvenit niciodată. Ai văzut-o cumva ?

Mary puse la loc, tremurând, ceainicul electric. Abia se mai ținea pe picioare. Cum ar fi putut să nu recunoască scrisul amplu și elegant a Clotildei Bostock ?

Reușì să-și redobândească stăpânirea de sine și să spună pe un ton normal :

– Nu-mi amintesc. Poate s-a rătăcit la poștă.

– Asta trebuie să fie.

El își încruntă sprâncenele și privi o clipă plicul, cu un aer absent. Părea foarte preocupat și nu mai puse nici o întrebare. Mary se simți extrem de ușurată. Mica ei minciună trecuse, este cazul s-o spunem, ca o scrisoare pe la poștă. Dar ce scrisese Clotilde ? Îngrijorată, scrută chipul interlocutorului ei în speranța de a-i pătrunde gândurile, dar trăsăturile energice ale lui Adrien nu-și dezvăluiră secretul, rămânând ca sculptate în marmură.

Fără să mai spună ceva, el se întoarse în birou. Mary i se alătură puțin după aceea, pentru a formula răspunsurile la scrisori. Îl găsi posomorât și adâncit în gânduri. Nu-i acordă nici o atenție, ca și cum ea devenise invizibilă. La ce putea să se gândească ? Avea oare intenția s-o ierte pe fosta lui logodnică ?

O spaimă groaznică o cuprinse. Își vedea propriile sentimente cu o claritate nemaipomenită. Își reaminti vechile ei temeri. Fusese întotdeauna convinsă că Adrien o va ierta pe Clotilde dar, atitudinea lui din timpul concediului o lăsase să spere într-un miracol : afecțiunea lui părea atât de sinceră, tandrețea lui atât de profundă... Și sărutările lui atât de dulci. Desigur, ea nu uitase frumusețea strălucitoare a Clotildei. Dar în aceste din urmă zile, aproape că reușise să se convingă că vechile fantome ale trecutului dispăruseră. Aproape crezuse în dragostea lui Adrien.

Oare cum putuse să fie atât de naivă ? Dintr-o dată, frumosul vis se evaporase. Începu să tremure...

— Trebuie să răspund la corespondență ? întrebă ea cu o voce fără inflexiuni.

Adrien își ridică îndată privirea spre ea.

– Ce-i cu tine, draga mea ? întrebă el cu neliniște. Haide, să nu-mi spui că te necăjește scrisoarea asta stupidă. Nu-i nimic grav, te asigur.

Se ridică și o îmbrățișă cu tandrețe. Scrisoarea Clotildei se afla pe birou. El îi aruncă o ultimă privire și Mary îi văzu chipul înăsprindu-se din nou. Apoi, parcă împins de o bruscă hotărâre, luă scrisoarea, o făcu cocoloș și o aruncă în coșul de hârtii. În ochii lui se aprinse o flacără.

– Mary, o întrebă el scurt, pe un ton ce nu putea fi calificat drept romantic, vrei să te căsătorești cu mine ?

Își fixă privirea în a ei și ochii lui neliniștiți păreau s-o oblige la un răspuns. Capul începu să i se învârtească. Niciodată nu visase...

– Oh ! Dragul meu, nu știu ce să spun...

Își mușcă imediat buzele ; de ce se încurca mereu în banalități ? El râse ușor, extrem de încântător.

– Spune „da", iubito, și voi fi cel mai fericit dintre bărbați...

Mary spuse da. Atunci el o sărută până-și pierdu respirația, înainte de a afirma, cu ochii strălucitori :

– Vreau ca ceremonia să aibă loc foarte curând.

Această bruscă nerăbdare se datora oare numai dorinței ? Mary alungă ultimele incertitudini și încuviință zâmbind.

CAPITOLUL IX

S-au căsătorit în Anglia, în micuța biserică a satului în care locuia doamna Stanning. Luna de miere și-au petrecut-o într-o cabană cocoțată în munții Țării Galilor. A fost o surpriză pentru ea, pentru că el a păstrat secretul destinației până în ajunul călătoriei. Cabana aparținea unuia dintre prieteni. Au plecat după ceremonie, într-o mașină închiriată. Călătoria nu a fost lungă, nu aveau de parcurs decât vreo sută de kilometri. Au admirat în trecere lacul Bala, cu apele lui adânci de un albastru intens.

— Sper să-ți placă viața austeră, îi spuse Adrien cu o notă de umor în glas. Cabana este pierdută în munte. Vom fi foarte izolați.

Mary râse, fără să ia declarația lui prea în serios, dar când mașina părăsi șoseaua pentru a pătrunde pe un drum îngust de munte, trebui să se plece în fața evidenței : se aflau într-adevăr la capătul lumii. Au parcurs foarte încet ultimii kilometri, din cauza dificultății drumului. În cele din urmă, străbătură un defileu îngust între doi pereți de stâncă și ea nu reuși să-și stăpânească o exclamație de surpriză.

Cabana era cuibărită într-o coastă de munte, pe un mic platou peste care se înclinau înălțimi impunătoare cu piscurile înzăpezite. Peste tot se întindeau imense păduri de brad. În depărtare, un mic lac glaciar încastrat în stâncă, scânteia ca un safir. Încă și mai sus, un torent de munte strălucea ca un diamant. Domnea o liniște impresionantă. O măreție neasemuită se degaja din întregul ansamblu și peisajul avea o forță care-ți tăia respirația.

— Ei bine ?... întrebă el cu o notă de mândrie în glas.

El o cuprinse cu brațul și o strânse lângă el.

— Cum ți se pare micul paradis pierdut în nori ?

— Este... este splendid. Dumnezeule ! Locul acesta a fost locuit vreodată ? Privește acest talmeș-balmeș de plante...

Într-adevăr, cabana părea părăsită. Terenul din jurul ei era domeniul mărăcinilor, al bălăriilor crescute nemăsurat. Ici și colo, se vedeau pete mari întunecate de mușchi. Ferigile înalte se avântau spre cer. Vântul legăna clopoțeii albaștri și trandafirii sălbatici parfumau aerul.

— Interiorul arată mai civilizat, o asigură Adrien zâmbind. Eduard și Mena adoră muntele. Ei au ținut să păstreze aspectul sălbatic al domeniului lor.

Se ridică în vârful picioarelor și-și trecu mâna sub o scândură de la streașină. Scoase de acolo o cheie grea de bronz pe care o introduse solemn în broască. Vechea ușă de lemn se deschise scârțâind și ei pătrunseră în cuibul lor de dragoste.

Traversând micul vestibul, ea zări o luxoasă cameră de baie. Sihăstria lor nu era cu totul lipsită de confort.

Camera de zi era mare și mobilată cu gust, iar pereții netencuiți, construiți din piatră, dădeau ansamblului un aspect rustic. Unul dintre pereți era acoperit de un șemineu înalt. Pe deasupra lui trecea o enormă grindă de lemn patinată de timp. Pe șemineu se aflau bibelouri ciudate : cochilii exotice, vechi obiecte de aramă, din faianță, obiecte fără pretenție care dădeau un aspect intim.

Bucătăria era mare și bine utilată. Fusese construită într-o dependință recent atașată de clădirea principală. Un congelator mare promitea rezolvarea problemelor de aprovizionare cu alimente.

O scară în spirală ducea la dormitoare. Era foarte îngustă și Adrien o luă de mână ca s-o ajute să urce. Primul dormitor era acoperit de praf. Evident, nu fusese folosit de mult. Dar al doilea era curat și primitor. Pe patul mare acoperit cu blănuri, găsiră un bilet. Adrien îl parcurse cu ochii, izbucni în râs și i-l întinse.

„Patul este foarte confortabil și există o plapumă bună", spunea mesajul. „Dar veți găsi cu siguranță alte modalități să vă încălziți ! Simțiți-vă ca la voi acasă. În dulapul din bucătărie sunt conserve și alte provizii. Multe sărutări : Mena și Eduard."

— Prietenii tăi sunt drăguți, spuse Mary.

Vorbise puțin prea tare pentru a-și ascunde tulburarea care începuse s-o cuprindă. Citind biletul, roșise până în vârful urechilor

Adrien o prinse de bărbie și o întoarse spre el.

— Știi, ești fermecătoare când roșești. O strânse la piept, înfundându-și fața în scobitura umărului ei. Mary, soția mea adorată, murmură el. Spune-mi ceva...

– Nu... nu-mi găsesc cuvintele. Sunt prea fericită...

– Şi eu sunt la fel ! Am meritat eu atâta fericire ?

– Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atât de plăcut.

– Spune-mi că mă iubeşti, dulcea mea Mary... Şi cum ea nu răspunse imediat, continuă pe un ton fals ameninţător : Cum ? Nu te supui soţului tău chiar din seara nunţii ? Ştii că rişti o pedeapsă groaznică ? Haide, adăugă el, spune-mi că mă iubeşti.

Ea izbucni în râs şi acceptă cu plăcere.

– Te iubesc, Adrien.

– Nu-i rău. Dar cu siguranţă poţi s-o faci mai bine. Va trebui să te antrenezi, scumpa mea ! Acum, să mergem să despachetăm proviziile. Mama ne-a pregătit o mulţime de bunătăţi. Nu se poate trăi numai cu dragoste şi apă proaspătă.

Ieşiră la maşină şi goliră portbagajul. Adrien duse valizele sus, iar ea aranjă bunătăţile în bucătărie. Doamna Stanning făcuse lucrurile cum trebuie. Aveau acolo antricoate, roşii şi ciuperci proaspete, mai multe cutii de conserve, o jumătate de jambon afumat şi multe alte bunătăţi. Dibui un şorţ, îl înnodă în jurul taliei şi porni la treabă. Un miros extrem de plăcut se răspândi în toată cabana.

– Mmm ! Miroase a carne proaspătă ! exclamă Adrien. Ce pregăteşti acolo, iubita mea ?

– Antricot cu garnitură, domnule. Hrănitor şi curând gata. Nu veţi avea mult de aşteptat.

În timpul mesei, Adrien îi vorbi despre prietenii lui. Cabana aparţinuse bunicii Menei. Bătrâna doamnă i-a oferit-o drept cadou de nuntă.

– Mena își adoră bunica, îi explică el. Când a venit aici, a modernizat bucătăria și camera de baie, dar nu a vrut să schimbe spiritul casei. De exemplu, a ținut să păstreze mobilele vechi, dulapul de vase și comoda, șifonierul și pendula. Anticarii îi pândesc minunățiile ca niște vulturi. Mobilele rustice sunt atât de la modă ! I-au oferit o avere, dar ea nu a vrut să audă de nimic. Are respectul tradițiilor.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc, murmură Mary gânditoare. Cred că ne-am înțelege bine.

Se simțea melancolie în vocea ei. Ea nu era conștientă de asta, dar Adrien și-a dat seama. El era foarte intrigat de izolarea în care trăia tânăra lui soție. Nu invitase nici măcar o singură persoană la căsătoria lor. Susținuse că pierduse legătura cu vechii ei prieteni de când trăia în Cipru. El n-o crezuse cu adevărat. Cu toate acestea, se ferise să-i pună vreo întrebare.

Mary își puse din nou șorțul ca să spele vasele. Adrien o făcu să se întoarcă pentru a-i lega cordonul în jurul taliei fine.

– O săptămână, dragostea mea. Mi-ar fi plăcut să stăm mai mult, dar munca mea, din păcate... În fine, va fi o săptămână minunată, o săptămână de care ne vom aminti toată viața...

O îmbrățișă drăgăstos și o sărută pe gât.

După ce au șters vasele, au ieșit să admire asfințitul soarelui, care transforma peisajul într-o lume fermecată. Ultimele raze ale soarelui tiveau cu broderii purpurii marginile norilor. Cerul părea că luase foc. Porniră pe o potecuță minusculă, pașii lor călcând pe un covor de mușchi. Un vechi porumbar cu giruetă deasupra părea să fie refugiul unui ma-

gician. Erau la mii de kilometri de civilizație, pierduți într-o liniște din alte timpuri.

Mergând mână în mână, vorbiră despre una și despre alta, schimbând amintiri ca toți îndrăgostiții din lume. Adrien îi propuse să se întoarcă ; drumul era foarte accidentat și era mai bine să nu se plimbe pe întuneric.

Ajunseră înaintea masivei uși de stejar. Înainte de a trece pragul, Mary se opri o clipă. Ochii ei ușor măriți, buzele fremătânde, erau o dulce mărturie de dragoste.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, murmură ea. Este un adevărat paradis.

Era copleșită de recunoștință. Știa foarte bine că frumoasa Clotilde s-ar fi putut afla în locul ei. Dar Adrien nu o iertase. Era prea mândru s-o facă. Mary își aminti de temerile doamnei Stannig, de „conspirația" ei. Cum o făceau acum toate acestea să râdă ! Pentru că dragostea avusese ultimul cuvânt...

— Îți mulțumesc că exiști, îngerul meu, răspunse cu blândețe soțul ei.

În ochii lui negri, plini de dragoste, strălucea flacăra dorinței...

Trecură împreună pragul cabanei și ușa grea de stejar se închise în urma perechii duios înlănțuite.

*
* *

Rezemată în coate de pervazul ferestrei dormitorului, Mary contempla visătoare piscurile inaccesibile. Cerul dimineții era o simfonie de roz și cenușiu, iar ceața pe cale de a se risipi desfășura în aer volute străvezii.

Adrien încă mai dormea. Ea îl privi și inima i se umplu de bucurie. Se duse să se aplece deasupra patului și depuse pe fruntea soțului ei un sărut gingaș. El deschise ochii.

— Ce fericire să fii trezit de femeia iubită, oftă el întinzându-se. Cum ? Ești deja în picioare ? Desigur, tu te trezești întotdeauna prima.

Mary izbucni în râs. Adrien se ridică pe jumătate ca s-o privească mai bine. Mary nu-și dăduse osteneala să îmbrace un neglijé și cămașa ei de noapte era foarte, foarte scurtă...

Adrien îi zâmbi și inima ei începu să bată mai repede. Cât de frumos era soțul ei ! Părea atât de tânăr, atât de viguros...

— În visul meu, murmură el, sărutul tău era o invitație la...

— Nici nu te gândi. Este un timp superb și este penultima zi a noastră aici...

Se duse la fereastră și trase perdeaua fină, ca soarele să nu-i orbească.

— Sus, dragostea mea ! Să profităm de ziua aceasta frumoasă. Curând, vom fi plecați...

Vocea ei se întristase. Adrien sări imediat din pat și o îmbrățișă cu dragoste. Ea se lăsă strânsă la pieptul lui musculos.

— Nu trebuie să fii tristă. Fericirea noastră este abia la început.

— Dar nu va mai fi niciodată la fel.

— Lucrurile se schimbă, este adevărat, dar sentimentele noastre nu se vor schimba. Nimic nu ne va putea despărți, niciodată.

— Nimic ?

Vocea ei se stinse. Teama o strângea de gât ca o menghină de fier.

— Draga mea, ce-i cu tine ?

— Este... este o prostie, iartă-mă !

— Spune-mi tot. Eu voi înțelege.

— Eu... mi-e teamă, Adrien. Ridică spre el ochii ei mari nevinovați, întunecați de o teamă misterioasă înainte de a adăuga : Nu... nu știu de ce, dar mi-e teamă. Voi, bărbații, sunteți atât de schimbători... Nu sunteți la fel de înțelegători ca femeile. Puteți să fiți atât de neîndurători când vă simțiți amenințați... Oh ! Adrien, dacă pe neașteptate lucrurile se vor strica între noi...

— Este imposibil. Ne iubim prea mult.

— Știu... Dar, în fine, dacă măcar bărbații și femeile ar fi asemănători...

— Viața ar deveni îngrozitor de plictisitoare.

— Adrien, te rog să fii serios !

— Refuz să iau în serios asemenea prostii. Reacția ta este foarte normală. Presupun că toate femeile simt genul acesta de lucruri. Ai trecut prin atâtea emoții în ultimul timp ! Haide, liniștește-te și uită temerile astea puerile, doamnă Stanning.

Se lăsă strânsă la pieptul lui și închise ochii.

— Ai dreptate, murmură ea. Tu ai întotdeauna dreptate !

Se simțea atât de apărată în preajma lui ! Dragostea lor va ști să învingă eventualele obstacole...

Înlănțuiți tandru, contemplară un timp crestele impunătoare ale munților.

— Știi de ce am vrut să te aduc aici ? o întrebă el cu blândețe. Pentru că-mi place foarte mult muntele. Înălțimile acestea semețe simbolizează cele mai înalte idealuri umane : ele sunt un mesaj de forță, de perseverență. Ar putea tot atât de bine să

simbolizeze dragostea noastră, Mary. N-am pus noi temelia unei căsătorii desăvârșite ?

Era atât de afectuos, atât de încrezător în viitor... Ultimele temeri ale ei se risipiră și zâmbi drăgăstos.

— Haide, rosti el, aveai dreptate. Este un timp superb. Du-te și pregătește-te. Îți las întâietatea la baie.

— Mi-ai lăsat-o și ieri, protestă ea. Acum este rândul tău.

— Du-te, nu mai insista. De altfel, la noi acasă problema nu se va mai pune. Va avea fiecare camera lui de baie. Fă-te repede frumoasă, eu voi pregăti micul dejun. Unde sunt proviziile ?

— Nu ne lipsește nimic, dar pâinea este cam uscată.

— Este un dulce eufemism ! Ieri era deja tare ca lemnul.

— O punem la prăjit, spuse ea cu înțelepciune înainte de a cobori, fluierând.

Își petrecură toată ziua pe munte. Mary pregătise sandvișuri, dar nu luaseră cu ei nimic de băut. Preferau să-și potolească setea la micile izvoare de munte. După atâtea ore de mers, când reveniră la cabană erau înfometați. Au fost nevoiți să se mulțumească cu conserve, dar doamna Stanning făcuse lucrurile cum trebuie și masa a fost delicioasă. Au băut cafeaua în camera de zi, unde Adrien făcuse un foc bun. Mary se întinse pe covor în fața șemineului și privi dansul strălucitor al flăcărilor. Nu-și dăduse osteneala să se schimbe și purta doar un pantalon și un pulovăr.

— Mâine pe vremea asta vom fi în Cipru, murmură ea.

– Vom fi acasă, rosti soțul ei, așezându-se comod într-un fotoliu mare de nuiele. Încep să mă întreb dacă am făcut bine aducându-te aici, adăugă el zâmbind. Pari atât de tristă că plecăm.

– Nu este vorba de asta. Dar am fost atât de fericiți aici! Alunecă spre el și-și rezemă capul de genunchii lui. Regret puțin că s-a terminat, suspină ea. Tu nu ?

– Bineînțeles că da. Dar să știi că putem reveni.

– Adevărat ? Nu m-am gândit la asta.

– Nimic nu ne împiedică. Peste câtva timp, vom veni aici să petrecem o a doua lună de miere. De acord ?

Exista o notă de umor în vocea lui, dar privirea îi era extrem de serioasă. Mary simțea că și el ar fi fericit să revină în acest paradis montan.

Se ghemui și mai mult lângă el și privi gânditoare flăcările care dansau. Se degaja din interiorul acesta o atmosferă de tihnă și mulțumire la care ea era deosebit de sensibilă.

– Adrien, întrebă ea pe neașteptate, tu crezi în magie ? Eu... vreau să spun, într-o ambianță de vrajă ? Unele locuri au o ambianță... supranaturală...

Se opri brusc, roșie până în vârful urechilor. Cum putea oare să debiteze asemenea copilării ? Soțul ei izbucni în râs.

– Înțeleg bine ce vrei să spui. Și eu sunt sensibil la farmecul acestui loc. Mena este aceea care a știut să creeze această armonie și înainte de ea, bunica ei. Unele femei au puterea de a transforma casa cea mai obișnuită într-un cămin confortabil și primitor... Ca în magie !

Mary clătină din cap gânditoare. Pentru prima oară își dădea seama că nu știa aproape nimic despre soțul ei. Brusc, își aminti de fotografia agățată în casa mamei lui. Privind-o, își imaginase un bărbat aspru, neînduplecat... Descoperise, dimpotrivă, o persoană delicată și tandră. Era atât de sensibil! Își ridică privirea plină de admirație spre bărbatul acesta care îi schimbase viața. Da, îl iubea la nebunie și nimic nu-i va putea despărți.

— Acum, spuse ea încet, dragostea noastră va rămâne totdeauna prezentă în această cabană. Îți mulțumesc că m-ai adus aici, Adrien. Știi, continuă ea zâmbind, când mi-ai vorbit despre Țara Galilor, mi-am imaginat un hotel mare, plin de lume...

— Doar nu eram nebun! Voiam să te am numai pentru mine tot timpul acestei săptămâni. Îți dai seama? În șapte zile, n-am văzut nici o ființă omenească.

— Singurătatea nu m-a deranjat deloc.

— Sper! Ce bărbat aș fi dacă soția mea s-ar fi plictisit cu mine în luna de miere?

Au plecat a doua zi dimineața la ora opt. Au rulat peste înălțimile și văile acoperite încă de ceață. Atunci când au ajuns la lacul Bala, ceața s-a făcut mai deasă și au trebuit să încetinească.

— Este enervant, spuse Adrien. Nu vom avea destul timp ca să trecem pe la mama.

Trebuia să-și lase mașina închiriată la doamna Stanning și Josiane să-i conducă la aeroport.

— Nu avem decât câteva lucruri de împachetat, îl liniști ea. Asta nu ne va lua mult timp.

*

* *

– Suntem puțin în întârziere, mamă, se scuză Adrien când ajunseră.

Aruncând o privire valizei din apropierea ușii, întrebă :

– Acolo sunt toate lucrurile noastre ?

– Nu, dragă. Veșmintele lui Mary sunt încă sus, în camera ta. Le-am pus în valiza neagră.

– Dar vom avea prea multe bagaje ! Nu le putem pune în valiza aceasta ?

– Este prea plină.

– Nu-i nevoie să le iau pe toate, interveni tânăra femeie. Urc să fac o triere.

Se simți puțin intimidată să se afle în camera de adolescent a soțului ei. Admiră o clipă mobila în stil Empire, vechile cărți legate în piele, apoi amintindu-și cât este ceasul, se puse pe treabă. Aproape imediat, doamna Stanning năvăli în încăpere.

– Voiam să-ți mulțumesc, scumpa mea.

Mary se simți îngrozitor de jenată. O punea într-o situație atât de delicată ! Dar mama soțului ei nu părea să-și dea seama de asta.

– Pari fericită.

– Sunt într-adevăr, răspunse ea simplu.

Pe chipul soacrei sale apăru un zâmbet triumfător.

– Eram sigură că planul nostru va funcționa de minune, exclamă ea vesel. Ah ! Ce mutră trebuie să facă Clotilde ! Îți amintești de insuportabila ei aroganță ? Dar noi am știut s-o punem la locul ei, nu-i așa, Mary ? Am manevrat pe cinste !

De data aceasta, Mary nu mai știa unde să se ascundă. Ea nu căutase niciodată să manevreze ceva. Pur și simplu dragostea se înfiripase între ea

şi Adrien. Desigur, soacra ei nu avea de unde să ştie. Dar asta nu-i dădea dreptul să vorbească în felul acesta.

— Ai ştiut să faci alegerea cea bună, Mary, continuă ea. Ce bine ai făcut că ai urmat sfatul meu. Nu ai de ce să regreţi. Gândeşte-te la viaţa minunată care te aşteaptă. Am avut dreptate să te trimitem în Cipru şi să interceptăm scrisoarea acelei intrigante.

— A mai trimis-o şi pe a doua, i-o întoarse tăios Mary.

Vorbise fără să se gândească, gata să spună orice pentru a pune capăt cuvintelor îngrozitoare ale soacrei sale.

— Ai reuşit s-o interceptezi ?

Mary era sincer exasperată. Drept cine o lua ? Drept o spioană ? Soacra ei se încăpăţâna s-o considere complice şi asta jignea adânc spiritul de dreptate al tinerei femei. Dar la ce-i folosea să protesteze ? De altfel, nici nu avea timp s-o facă. Adrien se va întreba în cele din urmă de ce avea nevoie de atâta timp ca să coboare...

— Fiul dumneavoastră deschide el însuşi corespondenţa, răspunse ea. Nu am avut ocazia să interceptez nimic. Şi este foarte bine că s-a întâmplat aşa.

— Ce păcat ! Fiul meu ţi-a vorbit despre prima scrisoare ?

— Da. Ea îşi aminti de ruşinea ei atunci când trebuise să-l mintă pe Adrien şi mâinile începură să-i tremure.

— M-a întrebat despre subiectul acesta.

— Dar ai reuşit să-i ascunzi adevărul ! Şireată mică, ce minciuni i-ai servit ?

A fost întreruptă de intrarea fiicei sale. Josiane dădu buzna în cameră şi sări la gâtul prietenei sale.

– Eram în bucătărie, exclamă ea vesel. Nu v-am auzit venind. Oh, Mary ! Sunt atât de mulţumită să te văd ! Căsătoria este o reuşită, să ştii. Arăţi minunat. O îmbrăţişă cu putere şi profită de asta ca să-i şoptească la ureche : Vezi, nu voiai să urmezi sfaturile mamei şi să-l cucereşti pe Adrien al nostru, dar viaţa ţi-a jucat un renghi ! Ah, dragostea ! Apoi, vorbind tare, adăugă pentru edificarea mamei sale : M-ai mințit, să ştii. Nu te-am crezut niciodată în stare să îmbrobodeşti în felul acesta un bărbat.

– Vă rog, lăsaţi-mă acum, băigui ea. Trebuie să mă grăbesc, altfel pierdem avionul.

Cele două femei coborâră în salon. Roşie de ruşine, Mary trecu din nou la treabă. Dar nu prea ştia bine ce face. În cele din urmă, exasperată, se hotărî să lase totul acolo. Închise capacul valizei şi se pregăti să iasă. Atunci îl zări pe Adrien în deschizătura uşii care dădea în camera vecină.

– Sunt gata, dragul meu, spuse ea cu blândeţe. Am hotărât să las aici tot acest talmeş-balmeş şi...

Tăcu brusc şi deveni extrem de palidă, căci mai multe elemente compuseră în mintea ei un întreg : încăperea vecină era fostul birou al soţului ei. El vorbise de faptul că trebuia să caute nişte documente foarte importante. Asta îi luase inevitabil ceva timp şi prin urmare, trebuia să fie acolo dinainte. Auzise oare acea discuţie îngrozitoare ?

La gândul acesta, începu să tremure. Dar, sperând încă într-o minune, încercă să-şi ascundă tulburarea.

— Erai... de mult timp acolo ? întrebă ea cu voce abia auzită.

— Destul de mult, răspunse el.

Vorbise pe un ton rece și tăios. Totuși, părea să fie sub stăpânirea unei vii emoții. Ea observă că mâinile lui tremurau. Linia gurii îi se înăsprise iar privirea... privirea îi devenise de gheață. În ochii lui văzu dezamăgire și amărăciune. Mary simți o mare durere. Picioarele păreau să n-o mai susțină. Crezu că inima i se va opri să mai bată. Reuși totuși să îngâne :

— Adrien, nu mă privi așa... Oh ! Crede-mă... te implor... Lucrurile pe care le-ai auzit nu sunt adevărate... Ți-o jur...

Tăcu, incapabilă să mai rostească vreo vorbă. Cum ar putea oare să-l convingă ? O lăsase pe soacra ei să debiteze toate prostiile acelea fără să protesteze, ca să n-o supere. Complicitatea lor trebuie să fi părut evidentă. Revăzu într-o clipă minunata săptămână a voiajului ei de nuntă. Se gândi la dragostea lor atât de pură, atât de puternică... Adrien era un bărbat atât de drept... O va lua oare drept o intrigantă ?

— Crede-mă, te conjur, spuse ea din adâncul inimii. Știu că trebuie să ți se pară de necrezut, dar lasă-mă să-ți explic...

— Ești gata ? întrebă el cu voce de gheață și fără ca măcar s-o privească.

Ea alergă spre el și i se aruncă în brațe, dar el o respînse cu nepăsare. Ochii i se umplură de lacrimi.

Adrien ieși fără o vorbă. Scuturată de suspine, Mary îl urmă.

CAPITOLUL X

„N-am pus noi temelia unei căsătorii desăvârșite ?"

Mary își aminti cuvintele liniștitoare ale soțului ei și inima îi îngheță. Degetele îi înțepeniră pe claviatura mașinii de scris, iar ochii i se umplură de lacrimi. Își puse capul în mâini și murmură :

— Dumnezeule, ajută-mă, te rog...

Trecuseră două săptămâni de la întoarcerea lor în Cipru. În tot acest timp, Adrien nu vorbise cu ea: Chiar la birou, raporturile lor se reduseseră la strictul necesar. Încercase de mai multe ori să rupă tăcerea, implorându-l cu nesfârșită umilință s-o asculte. Dar el nu acceptase niciodată. De altfel, asta nu ar fi servit la nimic. După toate aparențele, Mary era vinovată. Cum s-ar fi putut justifica oare ? De fapt, nu venise în Cipru la îndemnul doamnei Stanning ? Și când aceasta din urmă pusese mâna pe faimoasa scrisoare, nu se purtase cu o ciudată slăbiciune ? Ar fi putut s-o amenințe că-i spune totul lui Adrien sau i-ar fi putut smulge pur și simplu din mână acea misivă. Dar nu o făcuse...

Desigur, ea se învinovățea mai mult decât era cazul. Acțiunea doamnei Stanning o scandalizase profund. Luată pe neașteptate, nu avusese timp să

se împotrivească ; nimeni nu putea s-o condamne pentru asta. Dar Adrien nu va admite niciodată o scuză atât de şubredă...

Rămâneau stupidele concluzii ale Josianei referitoare la talentele ei de seducătoare. Asta putea oricând să nege. Nu încercase niciodată să facă ceva de genul acesta. Soţul ei va fi nevoit să recunoască.

Un zgomot o făcu să-şi ridice privirea. Adrien se pregătea să plece.

— Mă duc să întâmpin o prietenă la aeroport, îi aruncă el tăios. Vă rog să vă întoarceţi devreme acasă şi să pregătiţi camera albastră.

De la întoarcerea lor, el ţinuse să revină la pronumele de reverenţă între ei. Mary suferea îngrozitor din acest motiv, dar era obligată să se supună.

— O prietenă ?

Îl privea cu ochii îndureraţi, dar nici un muşchi nu tresări pe frumosul chip al soţului ei.

— Fosta mea logodnică îşi va petrece câtva timp aici. O cunoaşteţi, cred.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ştia că soţul ei era gata la orice pentru a se răzbuna, dar *asta* depăşea orice limită. Aşadar, Adrien răspunsese în cele din urmă scrisorii pe care o aruncase la coş cu câteva minute înainte s-o ceară în căsătorie. Corespondase oare cu regularitate cu Clotilde ?

— Nu puteţi să-mi faceţi una ca asta.

Îşi pleda cu umilinţă cauza, căci se simţea vinovată. Cu toate acestea, mai credea încă în dragostea lui Adrien.

– Veți regreta, spuse ea cu blândețe. Într-o zi, această îngrozitoare neînțelegere dintre noi se va risipi și...

– Credeți ?

Răspunsul venise ca o plesnitură de bici, amar și dezamăgit. Chipul soțului ei se înăsprise și mai mult.

– Mă îndoiesc foarte mult, îi aruncă el cu răutate.

– Eu nu. Lucrurile se vor lămuri, sunt sigură.

Rostise cuvintele cu convingere, dar în sinea ei nu credea nici un cuvânt. Își ridică neliniștită privirea spre el și temerile i se întețiră. Dacă el își menținea această atitudine neînduplecată, dacă refuza să se arate înțelegător, ea nu va putea să se dezvinovățească niciodată și fericirea lor va fi definitiv pierdută. Eventualitatea aceasta o înspăimânta.

– Trebuie să rezolvăm această problemă, continuă ea. Între noi s-a deschis o prăpastie, Adrien. Trebuie făcut ceva. Nu putem continua în felul acesta.

– Nu am intenția să continui în felul acesta, pentru a folosi fermecătoarea dumneavoastră expresie.

Ce voia să spună ? Pentru a evita privirea arzătoare a soțului ei, ea își plecă privirea. Avea oare de gând să divorțeze ? Nu ! Era imposibil ! Nu era în firea lui...

Se ridică de pe scaun. Soțul ei deschisese deja ușa.

– De ce vine femeia aceea aici ? Ați invitat-o ?

– Este întotdeauna binevenită, răspunse el evaziv.

– Aţi invitat-o ?

El aruncă o privire la ceas. Ar fi ieşit fără să răspundă dacă ea n-ar fi adăugat pe un ton implorator :

– Nu trebuie s-o aduceţi în casa noastră. Nu este deloc bine. Asta va învenina situaţia.

De ce, se întrebă ea, nu-i răspunsese la întrebare ? Pentru că, oare, nu o invitase pe frumoasa Clotilde ? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, cum îndrăznea aceasta să dea buzna în viaţa lor ?

El o privi lung, fără să spună nimic. Până la urmă, se hotărî să vorbească. Asprimea neînduplecată a vocii lui dezvăluia o mare suferinţă.

– Lucrurile nu se vor aranja niciodată între noi, Mary. Ar fi mai bine să ne împăcăm cu gândul acesta. Cel puţin să încercăm să ne suportăm reciproc.

Întinse braţele spre el într-un gest rugător. Dar nu era mai curând un semn de neputinţă ?

– Oh ! Adrien, suferiţi, nu-i aşa ? Dacă aţi şti cât de rău mă simt eu ! Mă simt răspunzătoare de tot, răspunzătoare de nefericirea pe care o încercaţi. Ascultaţi-mă, îl imploră ea când el îi întoarse spatele, niciodată n-am vrut să vă rănesc. Vă iubesc...

– Ah, nu ! exclamă el. Nu încerca să mă convingi că te-ai căsătorit cu mine din dragoste !

– Acesta este adevărul... Făcu o pauză şi chipul i se îmbujoră. Adrien, aminteşte-ţi voiajul nostru de nuntă. Zilele acelea... Nopţile acelea... Nu ţi-am dovedit dragostea mea ?

La aceste cuvinte, el sări spre ea cu ochii ardând de dorinţă.

– Bravo ! Îți joci de minune rolul !

O luă brutal în brațe și-i strivi buzele într-un sărut sălbatic. Prinsă complet nepregătită, trebui să îndure acest asalt. Sărutul lui nu exprima nici o tandrețe, numai dominarea violentă și nemiloasă a bărbatului.

După câteva secunde care ei i se părură ore, o respinse cu răceală, ținând-o prizonieră de încheieturile mâinilor.

– Da, Mary, bravo ! Micul tău număr este foarte impresionant. Dar ai să mi-o plătești.

Îi dădu drumul, lăsând-o cu încheieturile amorțite și cu mintea în derută.

– Niciodată nu ți-ai jucat atât de bine rolul, draga mea ! Nici chiar atunci când m-ai mințit în privința acelei scrisori. Deși în ziua aceea ai dat dovadă de mult talent. Inocența cu care mă priveai pretinzând că nu știi nimic era perfectă. Ce să spun, m-ai „îmbrobodit" de minune, pentru a relua eleganta expresie a scumpei mele surori.

Ochii lui aruncau fulgere. „Da, se gândi Mary, a fost lovit în mândria lui. A atins culmea durerii..." Deschise gura să protesteze, dar o închise imediat. Adrien nu-i vorbise niciodată despre conversația pe care o surprinsese. Își închisese suferința în adâncul ființei, lăsând mândria să fiarbă închis. Trebuia s-o scoată de acolo. După aceea poate că se va simți puțin mai bine. În consecință, îl înfruntă cu curaj, în timp ce el își descărca sufletul. Mai întâi, nu-i lăsă nici o ocazie să scoată o vorbă. Dar puțin mai târziu, avu posibilitatea să se exprime. Încercă să-l facă să înțeleagă că era nevinovată, pe când minimaliza rolul jucat de doamna Stanning. Dar eforturile ei au fost zadarnice : chipul lui exprima a-

ceeaşi totală dezaprobare. Când menţionă vizita Clotildei la mama lui, trăsăturile i s-au crispat şi mai mult. Era evident că dacă se înfuriase pentru că ea şi mama lui se amestecaseră în treburile lui, nu aproba totuşi comportarea fostei lui logodnice. Asta ar fi trebuit s-o liniştească puţin pe Mary. Dovedea că soţul ei o invitase pe frumoasa văduvă doar din dorinţa de răzbunare şi nu pentru a relua legăturile cu ea. Dar ea îşi aminti privirile duşmănoase pe care Clotilde i le aruncase şi din nou o cuprinse teama.

Adrien aruncă o privire semnificativă la ceas. Urma să plece...

— Te implor, insistă Mary, n-o aduce pe femeia asta în casa noastră. Acum nu te gândeşti decât să mă faci să sufăr şi asta ţi se pare că este o idee bună. Dar mai târziu, crede-mă, vei regreta ! pentru că mă iubeşti, o ştiu...

— Eu să te iubesc ? şuieră el. Te urăsc ! Te disprețuiesc !

— Cum poţi să-mi vorbeşti în felul acesta ? Aminteşte-ţi, la cabană erai atât de sigur de dragostea noastră. Mi-ai promis că nimic nu ne poate despărţi.

Vocea ei se stinse şi-şi plecă privirea, învinsă de tristeţea care se citea pe chipul soţului ei.

— Atunci cum ai putut să-ţi baţi joc de mine în felul acesta ? Cât de ridicol trebuie să-ţi fi părut cu sentimentalismul meu naiv.

— Adrien...

— ... ce idiot eram cu idealismul meu de doi bani. Cine mai crede în puritate, în dragoste, în zilele noastre ? Aşa ceva nu mai există. Ah, trebuie să te fi făcut să mori de râs. Dar fii liniştită, draga

mea, nu mă voi mai lăsa ridiculizat mult timp. Acum m-am trezit și s-a terminat cu frazele mari și declarațiile de dragoste. Nu mai cred în lucrurile astea.

Aparent stăpân pe el însuși, abia ridicase puțin vocea. Nu reușea să-și ascundă durerea. Își așezase tânăra soție pe un piedestal, recunoscându-i nesfârșite calități. Își făcuse despre ea o imagine ideală, pe care conversația aceea oribilă o distrusese dintr-o dată. Și acum... Cu atât mai grea era trezirea...

— Încearcă să judeci, îl imploră ea suspinând. Cuvintele acelea dușmănoase îți sunt dictate de suferință. Dar timpul te face să uiți atâtea. Recunosc că am acționat nepotrivit dar în definitiv, nu am comis o crimă. Atitudinea ta este disproporționată față de situație. Deschide ochii, Adrien, te rog...

— Nu încerca să minimalizezi răul pe care l-ai făcut ! izbucni el. Nici o femeie demnă de acest nume n-ar fi acceptat să participe la o conspirație atât de stupidă. Nu ai nici un respect pentru nimeni ? Cine te crezi ca să întinzi curse unui bărbat, să-l consideri drept o jucărie ? Mi-ai stricat viața. Îți închipuiai că eram încă îndrăgostit de fosta mea logodnică ? La urma-urmei, era dreptul meu. Eu trebuia să aleg. Cum ai îndrăznit să te joci în felul acesta cu viața mea ?

Mary începu să tremure ca o frunză. Cu toate acestea, soțul ei recunoscuse că n-o mai iubea pe Clotilde. Mărturisirea aceasta ar fi trebuit s-o ușureze. Dar ea nici măcar n-a înțeles, apăsată de greutatea greșelilor pe care se gândea că le făcuse. Se simțea vinovată, considerând perfect justificate acuzațiile lui.

— Încă de la început, prietenia ta cu mama mi s-a părut ciudată, continuă el tăios. Se comporta ca și cum avea o datorie față de tine. Acum știu de ce !... O învălui într-o privire pătrunzătoare înainte de a adăuga meditativ : Sunt încă multe lucruri în privința ta pe care nu le știu. De exemplu, de ce nu aveai nici un prieten în Anglia ? De ce duceai viața aceea de oaie rătăcită ? Explicațiile pe care mi le-ai dat nu m-au convins. Aș vrea mult să pătrund acest mister.

Inima ei începu să bată nebunește. Dumnezeule ! Dacă Adrien descoperea adevărul cu privire la Vance, era pierdută. Adevărul ? O dată în plus, nu era vorba despre adevăr, se gândi ea cu amărăciune, dar o copleșiseră calomniile. Cu toate acestea, între zvonurile care circulaseră și propria ei versiune asupra faptelor, soțul ei nu va ezita. El nu va admite niciodată că fusese fidelă logodnicului ei până la sfârșit.

— Poți spune orice, să apără ea, dar mi-am făcut prieteni în Cipru...

— ... unde nu te cunoaște nimeni.

El remarcase tulburarea de care fusese cuprinsă. Se distra cu ea ca pisica cu șoarecele.

— Orice este bun ca să mă faci să sufăr, nu-i așa, Adrien ? Înainte, n-ai spus nimic despre asta.

— Înainte, te considerăm o sfântă, draga mea. Credeam că izolarea ta trebuie să se datoreze unui exces de virtute. Te credeam incapabilă de cel mai mic rău...

Gura i se strânse și mai mult și, întorcându-și privirea de la ea, șopti cu voce schimbată :

— Acum mă întreb cu ce fel de femeie m-am căsătorit...

Ea nu știu ce să-i răspundă. Se gârbovi ca un animal care tocmai a primit ultima lovitură. Nu putea suporta să-l vadă suferind. Îl iubea prea mult... Își luă capul în mâini, stăpânindu-și cu greu lacrimile. Când își reveni, soțul ei nu mai era acolo. Alergă ca o nebună la mașină și se agăță cu disperare de geamul deschis.

— N-o aduce acasă pe femeia aceea, îl imploră ea.

Adrien nu dorea s-o revadă pe Clotilde, era convinsă că nu o făcea decât din cruzime.

— Ai... ai refuzat să-mi spui dacă ai invitat-o, gâfâi ea. Sunt sigură de contrariu. Ea vine din proprie inițiativă și cum pică la momentul potrivit pentru a-ți satisface setea de răzbunare... În alte împrejurări n-ai fi acceptat niciodată s-o revezi...

El nu-și dădu osteneala să-i răspundă. Bătea nervos cu degetele în volan, așteptând să poată pleca. Într-o ultimă tentativă, Mary se aplecă spre interiorul mașinii...

— Nu vreau s-o văd pe femeia aceea, Adrien... Îmi... este teamă.

Asta păru să-l amuze pe soțul ei.

— De ce ți-e teamă ? o întrebă el cinic. S-o vezi pe Clotilde etalându-și tot farmecul pentru a încerca să mă cucerească ? Ar fi o îndreptățită schimbare a situației, nu ? Este metoda pe care tu însăți ai folosit-o.

— Nu-i adevărat ! Haide, Adrien, știi bine că Josiane vorbește adesea ușuratic. Eu m-am îndrăgostit de tine în modul cel mai firesc din lume ! Nu am avut nevoie de... de...

— Este inutil să minți. În mod sigur ai încercat în mai multe rânduri să-mi atragi atenția. Îmi a-

mintesc perfect. Mi-am dat seama foarte bine, doar nu sunt complet idiot !

Mary tresări indignată. Niciodată nu încercase ceva de genul acesta. Dar își aminti ultimele incidente : plimbarea aceea când se agățase de brațul lui ca să nu cadă ; asta putea fi considerată drept o provocare. Totuși, se împiedicase *cu adevărat*. În timpul scurtelor lor excursii, avusese o grijă deosebită ca să arate bine. Dar orice femeie ar fi făcut la fel ! Nu, Adrien nu putea să-i reproșeze așa ceva. Trebuia să fie altceva...

— Dacă am încercat să mă fac remarcată, șopti ea, a fost în mod inconștient, pentru că eram îndrăgostită de tine...

Nu era momentul să facă o asemenea mărturisire. În starea în care se afla soțul ei, putea să-i denatureze cuvintele și să le întoarcă împotriva ei.

— Ești amabilă să mă lași să plec ?

Se dădu înapoi, cu lacrimi în ochi.

— Te rog să n-o pui la curent pe femeia aceea cu situația dintre noi, îl imploră ea. Ar fi o mare umilință pentru mine...

— Nici o umilință nu va fi destul de mare pentru a-mi potoli setea de răzbunare. Te voi face să cunoști pragul cel mai de jos al umilinței.

Porni mașina fără să-i mai acorde atenție. Când nu a mai fost decât un punct negru la orizont, Mary intră în birou.

Era incapabilă să-și reia lucrul. Gânduri îngrozitoare îi jucau în minte. Adrien plecase în întâmpinarea fostei lui logodnice. El o va aduce în căminul conjugal și ea, Mary, trebuia să pregătească o cameră pentru femeia aceea, să facă impresie bună...

Simți deodată cum o cuprinde furia. Cu ce drept o trata astfel soțul ei ? De cincisprezece zile se târa la picioarele lui, implorându-l s-o ierte, dar el rămânea neînduplecat. Și astăzi pusese la cale această răzbunare cumplită...

Ei bine, nu ! Nu-l va lăsa s-o facă. Îi ceruse să se întoarcă acasă devreme ; va fi satisfăcut dincolo de speranțele lui. Hotărî să nu fie acasă ca s-o primească pe femeia aceea. Dacă el o va pune la curent pe Clotilde cu criza conjugală, aceasta din urmă va înțelege absența lui Mary. Dar dacă întâmplător nu o va face, ce umilire va fi pentru el să găsească căminul conjugal abandonat.

Închise mașina de scris, verifică dacă totul era în ordine și apoi se urcă la volanul jeepului. Trecu pe acasă, strânse câteva provizii și lucruri personale și se îndreptă spre bungalov. Ajunsă aici, înghiți fără nici un chef un sandviș și o fructă. Timp de două ore, spălă și greblă cu înverșunare. Când a terminat, era transpirată toată, dar mândră de rezultatul obținut. Se duse să facă un duș și se răcori îndelung sub jetul de apă. După aceea, se hotărî să facă o vizită familiei Sanderson. De la întoarcerea în Cipru, nu reușise să-i vadă. Îndată ce o zări, Joy veni în întâmpinarea ei. Sora ei o urma mai liniștită, ca de obicei.

— Oh, Mary ! Vii să iei ceaiul cu noi ?

— Haide, nu are desigur timp, spuse Pamela pe un ton serios. Acum are un soț, o casă de care trebuie să se ocupe...

— Ai adus fotografii de la căsătorie ? Purtai o rochie albă ? Îmi place să privesc fotografii. Eu mă voi îmbrăca în alb. În fine, dacă mă voi căsători, căci după unchiul Geoffrey sunt mai degrabă genul

care rămâne fată bătrână. Ştii, nici el nu vrea să se căsătorească. A spus că tu erai singura femeie care ar fi putut să-l facă să-şi schimbe părerea. Acum este prea târziu.

— A spus asta în glumă! exclamă Pamela încruntându-se la sora ei. Joy vorbeşte vrute şi nevrute. Nu trebuie să-i dai atenţie, Mary.

Mary zâmbi şters. Şi ea remarcase admiraţia cu care o privea fermecătorul Geoffrey. Glumise de câteva ori pe seama căsătoriei ei, declarând că era dezolat de a fi sosit prea târziu. Fusese cât pe ce să izbucnească în râs. Nu era genul de persoană s-o iei în serios...

Cele două copile o luară fiecare de câte o mână şi o conduseră acasă. Pentru prima oară după cincisprezece zile, se simţea iubită şi asta îi făcu bine.

Primirea călduroasă a Dorothéei sfârşi prin a o destinde. Se surprinse chiar râzând o dată sau de două ori în timp ce vorbeau pe verandă, sorbind o oranjadă. Fetele fugiră curând la plajă şi Mary o întrebă dacă scăpase de griji.

— Geoffrey a acceptat să investească în afacere, îi explică Dorothée. Desigur, nu va fi uşor să ne revenim, dar ce a fost mai greu a trecut...

Oftă uşurată şi umplu din nou paharele.

— Ne-a fost tare teamă, mărturisi ea. Am fost cu adevărat pe punctul de a ne întoarce în Anglia. Ar fi fost îngrozitor să pornim din nou de la zero şi apoi, copiii se simt atât de bine aici. Şi tu ? Cum îţi merge ?. Cum s-a desfăşurat luna voastră de miere ? Şi căsătoria ? Povesteşte-mi tot.

Mary se gândi la fericirea trecută şi i se strânse inima.

— A fost formidabil, răspunse ea.

Îi descrise cabana, munții. Dorothée, care cunoștea regiunea, nu putea crede că prietena ei putuse să petreacă o săptămână într-un loc atât de izolat.

— Ce loc ideal pentru un voiaj de nuntă ! exclamă ea cu ochii strălucitori. Probabil că n-ați văzut nici țipenie de om.

— ... cine n-a văzut țipenie de om ? întrebă o voce caldă și gravă.

Geoffrey apăru la cotitura aleii, atât de liniștit, cu umerii lui largi și ochii albaștri care respirau bucuria de a trăi...

— Așadar, proaspăta noastră căsătorită s-a întors. Cum ți se pare noua ta viață ?... Se așeză și continuă fără să-i lase timp să răspundă. Așadar, nu ai văzut pe nimeni timp de o săptămână ?

— Este adevărat.

— Și-au petrecut luna de miere în munți, departe de toate, explică Dorothée zâmbind.

— Asta-i bună. Cum vă petreceați timpul ? Oh, dar ce zăpăcit sunt... trebuie să fi fost foarte ocupați.

— Geoffrey, protestă Dorothée râzând, o faci să roșească pe prietena noastră.

— Baliverne ! În orice caz, mie nu mi-ar face nici o plăcere să mă izolez în felul acesta timp de o săptămână. Nici chiar pentru o lună de miere. Mie îmi trebuie acțiune, viață. Serios, cum vă petreceați timpul ?

— Făceam lungi plimbări. Peisajul este atât de frumos !

O fermecătoare roșeață îi cuprinse obrajii și ea nu făcu nimic să și-o ascundă. Geoffrey părea să considere o prostie să te izolezi o săptămână pe

creasta unui munte. Cât despre Adrien, el fusese nebun de bucurie. Ţinuse s-o aibă numai pentru el, s-o facă să cunoască fericirea. Amintindu-şi de zilele acelea idilice, îi urcară lacrimi în ochi.

— Ei bine, spuse din senin Geoffrey, nu aşa arată bucuria. Ai un aer mai degrabă trist pentru o tânără căsătorită. Este ceva ce nu merge ?

— Absolut nimic, răspunse Mary, revenindu-şi. Eu... am să plec.

— Nu rămâi la ceai ?

— În fond este o idee bună. Adrien este plecat şi nu ştiu când se întoarce.

Era aproape adevărat. Se rugă Cerului ca Dorothée să nu pună nici o întrebare.

— Perfect, spuse gazda. Va fi gata imediat. Unde este Kevin ? întrebă ea, întorcându-se spre Geoffrey.

— Trebuie să termine o scrisoare. Am vrut să rămân cu el, dar m-a asigurat că nu-i nevoie. Va veni şi el peste cinci minute.

Îi aruncă lui Mary o privire scrutătoare ; obişnuita lui dezinvoltură dispăruse şi acum părea preocupat. Când Dorothée plecă la bucătărie, o întrebă fără menajamente :

— Cine este femeia aceea, Mary ?

— Care femeie ?

— Aceea pe care soţul tău a adus-o acasă la voi exact acum cinci minute. Întorcându-mă de la birou, m-am încrucişat cu maşina lui şi am observat-o pe fermecătoarea lui pasageră. Pe moment n-am dat nici o atenţie faptului. Dar când ai spus că rămâi la ceai, asta m-a pus pe gânduri. Este ceva care nu stă în picioare. Trebuia să fii acasă

la tine. Ce se întâmplă ? Cine este tipa aceea ? Ia te uită, ia un pahar. Eşti albă ca varul !

Aşadar, sosiseră. Adrien trebuia să fie nebun de furie negăsind-o acasă. Întrebând-o pe Anaya, va afla că ea trecuse pe acasă să-şi ia lucrurile şi apoi plecase. În consecinţă, absenţa ei era deliberată. Duse automat la gură paharul oferit. Îi era teamă...

— Este... o veche prietenă a lui Adrien, şopti ea.

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. Răul era făcut, aşa că mai bine să-şi continue confidenţele.

— Vine să-şi petreacă aici concediul. Soţul meu s-a dus s-o întâmpine la aeroport. Este... este normal, cred...

Şi izbucni în lacrimi. Nu se mai putea controla şi corpul i se scutura de hohote de plâns. Zăgazurile erau rupte şi toată tensiunea acumulată în aceste ultime zile ieşise la suprafaţă. Geoffrey luă paharul din mâinile ei care tremurau şi se aşeză la loc fără să spună nimic. După o clipă, se ridică şi ocoli masa.

— Nu te abţine, plângi, o sfătui el, îţi va face bine. Ţine, ia batista mea ; nu-i imaculată, dar cel puţin este mare.

— Dorothée, hohoti ea, se va întoarce şi...

— Nu-ţi face griji. Mă duc s-o reţin la bucătărie. Vei avea timp să-ţi revii.

O bătu uşor pe umăr şi ea se simţi consolată.

— N-o să spun nimănui nimic, draga mea. Hai, hai, totul va fi bine, vei vedea.

Vorbise pe un ton deprimat, ca pentru a-şi ascunde o emoţie subită. Mary îl aruncă o privire plină de recunoştinţă, apoi începu să plângă şi mai tare. El intră în casă. Când reapăru, zece minute mai târziu, ea se liniştise. O privi cu gravitate. Fără

să-şi dea seama, Mary frământa între degete batista udă de lacrimi. Îşi ridică privirea. Nu mai plângea, dar avea ochii umflaţi.

— Eu... trebuie să mă duc acasă, îngăimă ea.

— În starea asta ? Dacă prietena soţului tău are... intenţii rele, va sări în sus de bucurie văzându-te aşa.

— Eu... arăt chiar atât de rău ?

— Arăţi de parcă ai avea mult peste treizeci de ani. Va trebui să-i spui Dorothéei totul. Când o să te vadă...

— Spune-i orice, îl imploră Mary. Vreau să mă întorc acasă.

— Nu poţi face aşa ceva ; ai promis să rămâi la ceai. Dacă dispari, o să se supere.

— Dar trebuie să mă duc acolo, insistă ea.

— Dacă aş fi în locul tău, aş rămâne aici. În sfârşit, adăugă el ridicând din umeri, dacă vrei într-adevăr să pleci...

— Mă voi scuza faţă de Dorothée, afirmă ea. Sunt sigură că va înţelege.

Aceasta din urmă apăru câteva secunde mai târziu. Mary ar fi putut jura că cei doi prieteni ai ei schimbaseră atunci o privire complice. În orice caz, Dorothée nu-i puse nici o întrebare.

— Am să te conduc, îi propuse Geoffrey.

O însoţi până la bungalov, unde îşi parcase jeepul.

— Am lăsat vasele murdare, îi explică ea trecând pragul.

El o urmă înăuntru.

— Ai prânzit aici ? N-ai fost la birou ? Totuşi, după cum spunea Dorothée, tu continui să lucrezi acolo.

– Este adevărat, bâigui ea. Dar când Adrien a plecat, la prânz, m-am... m-am hotărât să vin aici. El mă sfătuise să vin devreme acasă.

– Înțeleg, răspunse el grav. Te-ai răzvrătit și acum te temi de consecințe.

– De ce să mă tem ? i-o întoarse ea ferindu-se cu grijă de privirea lui.

Pentru a salva aparențele, strânse vasele murdare și puse proviziile în sacoșă. Când se întoarse, se trezi nas în nas cu Geoffrey.

– De cine te temi cel mai mult ? o întrebă el cu blândețe. De soțul tău sau de această rivală ?

– Cuvântul este puțin cam tare, nu găsești ? Adrien și cu mine suntem căsătoriți abia de trei săptămâni...

– Tocmai. O tânără căsătorită nu plânge să i se frângă inima, nu este firesc. Un bărbat căsătorit de trei săptămâni nu invită o... veche prietenă, povestea asta nu stă în picioare.

– Poate că n-a invitat-o, șopti ea.

– Sunt gata să te cred. Dar în cazul acesta, cum îndrăznește să vină să deranjeze o tânără familie ?

– Poate că nu știe că ne-am căsătorit. Ceremonia a fost foarte discretă. Sigur, ea îi scria cu regularitate lui Adrien...

– De unde știi ?

– Eu sunt cea care deschid corespondența la birou. În fine, acum n-o mai fac, bineînțeles...

Roși puternic, conștientă că mersese prea departe cu confidențele. Geoffrey încruntă sprâncenele.

– Mi-ai spus prea multe despre asta, Mary. Acum trebuie să mergi până la capăt. Povestește-mi tot.

Ea clătină din cap cu un aer încăpățânat.

– Haide, insistă ironic însoțitorul ei, poate că soțul tău te-a sfătuit să pleci devreme de la birou, dar nu ți-a sugerat cu siguranță să-ți petreci după-amiaza închisă în bungalov.

– Nu insista, te rog...

Se repezi la bucătărie și puse farfuriile murdare în chiuvetă. El veni după ea.

– Ți-am pus o întrebare. De ce refuzi să răspunzi ?

– Dacă vrei să știi totul, izbucni ea nestăpânit, Adrien mi-a ordonat să pregătesc o cameră acestei... acestei femei. Și eu n-aș fi făcut-o pentru nimic în lume.

– Nu te condamna pentru asta.

Ea îl văzu cum își strânge pumnii, cuprins de mânie, și se miră.

– Soțul tău este o figură, murmură el cu dinții strânși. Cum îți poate ordona așa ceva ?

– Are motive întemeiate să procedeze așa, răspunse ea cu răceală. Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune mai mult.

Geoffrey ezită o clipă înainte de a-i spune :

– Ascultă, Mary, nu-mi place să mă amestec în treburile altora, nu este felul meu. Dar tu ai nevoie să te destăinuiești cuiva. Asta se vede de la o poștă.

Se priviră un moment în tăcere. În sfârșit, Geoffrey spuse cu sinceritate :

– Haide, povestește-mi totul. Așa te va ușura, crede-mă.

Seriozitatea lui o surprinse. Până acum i se păruse ușuratic, nepăsător. Dar își aminti de destăinuirile lui Joy cu privire la el și asta îi dădu impre-

sia unui balsam liniştitor. Simţi deodată o nevoie de nestăpânit de a-şi uşura conştiinţa, să-şi lase capul pe un umăr reconfortant... Se întoarseră în salon.

— Eu... nu am timp, se bâlbâi ea într-o ultimă încercare de rezistenţă. Trebuie... trebuie să mă întorc acasă. Soţul meu mă aşteaptă.

Dar Geoffrey o sili să se aşeze lângă el, pe canapea. Atunci, renunţând, îi povesti totul. Observă expresia ciudată care se întipări pe faţa lui, dar pe moment nu-i dădu nici o atenţie. Mai târziu, va avea motive să-şi amintească de asta...

— ... Sufăr atât de mult, sfârşi ea, din nou în defensivă. Înţelegi ? O, Geoffrey, promite-mi să nu spui nimănui nimic, nici chiar lui Kevin...

Acesta îi aruncă o privire dojenitoare.

— Drept cine mă iei ? Voi fi mut ca peştele.

— Scuză-mă.

Însoţitorul ei rămase tăcut, adâncit în gânduri.

— Da, înţeleg în ce stare te afli. Dar înţeleg şi atitudinea soţului tău. Sincer să fiu, dacă eram în locul lui, aş fi reacţionat foarte violent. Doamne, să surprinzi o asemenea conversaţie între soţia ta şi propria mamă, ai de ce să înnebuneşti. Ar fi putut să se poarte şi mai rău, Mary, şi nimeni n-ar fi putut să-l condamne.

— Aş fi preferat orice în locul acestei tăceri de gheaţă, şopti ea. Timp de cincisprezece zile, m-a ignorat complet...

Simţea din nou cum o macină o teamă cumplită.

— Nu-ţi pun la îndoială buna-credinţă, o asigură el. Dar, mai întâi, de ce ai acceptat acest post de secretară ? De ce ţi-ai lăsat familia, prietenii...

— Nu am familie, spuse ea încet. Şi... pentru motive pe care nu ţi le pot explica, nu aveam prie-

teni. Singurătatea m-a determinat să accept această slujbă.

– Voiai să fugi de ceva ?

Refuză să răspundă și el nu insistă. Dar ochii lui aveau din nou expresia aceea ciudată.

– Scrie-i mamei lui, îi sugeră el. Cere-i să pună lucrurile la punct.

– El nu o va crede ! Și apoi, aparențele sunt împotriva mea. Doamna Stanning este sigură că l-am cucerit în mod deliberat pe fiul ei. Pentru a avea liniște, am lăsat-o cu iluziile ei...

– Tu ai conștiința împăcată, reluă el. Singura ta greșeală este că ai acceptat acest post, îndemnată de doamna Stanning. Rolul tău în conspirație se oprește aici. Și tu aveai motive serioase personale ca să vrei să te stabilești în străinătate. Mai devreme sau mai târziu, soțul tău se va înclina în fața evidenței...

– Niciodată !

– Nu fi proastă, Mary. Ești adorabilă, plină de farmec. Nici un bărbat nu poate regreta mult timp faptul că s-a căsătorit cu tine. O, nu avea grijă, nu-ți voi face o declarație înflăcărată. Evident, am o slăbiciune pentru tine, dar tu ești soția altuia și eu respect decizia ta. Pur și simplu nu pot accepta să te văd suferind în felul acesta. Trebuie făcut ceva.

– Este foarte drăguț din partea ta. Dar nu există nici o soluție. Adrien nu mă va ierta niciodată. El nu va accepta niciodată adevărul.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

– Haide, murmură el luând-o afectuos de umeri, nu plânge. Asta nu rezolvă nimic.

Brusc, el deveni atent.

– Tocmai s-a oprit o maşină ! exclamă el. Trebuie să fie soţul tău. Nu i-a trebuit mult să te găsească.

Mary se ridică în grabă şi inima începu să-i bată, gata să se rupă. Ce-o să creadă Adrien, găsind-o singură cu Geoffrey ? Se va înfuria oare ?

Când îi văzu, deveni nebun de furie. Ochii lui strălucind de mânie se mutară de la Mary la însoţitorul ei, apoi fixă pernele turtite pe canapea...

– Ieşi afară !

– Domnule Stanning, vă înşelaţi.

– Geoffrey, imploră Mary, îngrozită la ideea că poate îi va dezvălui soţului ei confesiunile pe care i le făcuse...

– Soţia dumneavoastră a avut o indispoziţie la familia Sanderson şi eu am condus-o până aici, continuă el liniştit. Acum îi este mai bine, dar nu este în stare să conducă. Luaţi-o în maşina dumneavoastră şi eu vă voi urma cu jeepul.

– Jeepul poate foarte bine să rămână unde este, replică Adrien pe un ton de gheaţă. Acum, vă rog să plecaţi.

*
* *

Ajuns la asfinţit, soarele arunca reflexe aurii asupra peisajului. Stând foarte dreaptă în maşină, Mary îşi aminti serile asemănătoare cu aceasta, dinainte de căsătorie. Pe vremea aceea Adrien o iubea şi ştia la fel de bine să i-o dovedească...

– De ce ai povestit totul tipului acela ? şuieră el în timp ce se angaja pe şosea. Era necesar să etalezi în felul acesta viaţa noastră personală ?

— Dar...

— Să nu minți ! I-ai spus tot, sunt sigur.

— Eram foarte îngrijorată, murmură ea. Geoffrey și-a dat seama și...

— Ți-a propus să te consoleze ! îi aruncă cinic Adrien. Luă un viraj în plină viteză, într-un îngrozitor scrâșnet de pneuri.

— S-a arătat pur și simplu compătimitor, răspunse Mary cu o voce fără intonație. I-am povestit totul, este adevărat, dar nu am căutat să-mi minimalizez vina. O lacrimă îi curgea de-a lungul obrazului. Comportarea mea este de neiertat, șopti ea, nu neg.

Atitudinea ei umilă păru să-l dezarmeze pe Adrien. Au mers un timp în tăcere în crepusculul înmiresmat. În fine, Adrien o întrebă de ce nu se supusese ordinelor lui, de ce nu venise acasă ca să pregătească camera de oaspeți.

— Nu aveai dreptul să-mi impui așa ceva. Nu sunt femeie de serviciu.

— Anaya te-ar fi ajutat, desigur. Dar ești stăpâna casei și îți revine îndatorirea să veghezi la confortul invitaților.

— Unde este Clotilde ? întrebă ea cu o voce abia auzită.

— Femeia de serviciu a instalat-o în camera albastră. Probabil că-și desface bagajele.

— Va rămâne mult timp ?

— Nu știu.

Nu mai exista nici cea mai mică urmă de mânie în vocea lui. Dimpotrivă, ea sesiză în vocea lui o nesfârșită oboseală. Părea că-și pierduse toată vitalitatea. Regreta deja venirea Clotildei ? Mary avu

o tresărire de speranță și, regăsindu-și în parte curajul, întrebă :

— Adrien, doamna Bostock era... la curent cu căsătoria noastră ?

— Nu.

Coti la dreapta, pe drumul care-i ducea spre casă. Rula cu o viteză de melc, ca pentru a întârzia la maximum sfârșitul scurtei lor călătorii.

— Nu, bineînțeles că nu era la curent. Altfel n-ar fi venit aici.

— Ai invitat-o ca să te răzbuni pe mine, asta-i tot, spuse ea.

Spre marea ei ușurare, el înclină afirmativ capul ; avea dreptate...

— Desigur... Iar răzbunarea mea nu va fi completă dacă Clotilde va descoperi un cuplu fericit și unit.

Cuvintele acestea o loviră ca un cuțit în inimă.

— Vei... continua să mă tratezi așa în fața ei ? Îți vei arăta disprețul și ura față de mine ?

El nu-i răspunse imediat. Parcă mașina pe locul obișnuit și trase frâna.

— Ți-am promis că te voi face să cunoști pragul cel mai de jos al umilinței.

— Chiar cu prețul propriului orgoliu ? Prietena ta va fi fără îndoială mulțumită să te vadă nefericit în căsnicie. Ar putea considera și ea asta drept o răzbunare personală.

— Te voi pedepsi pentru răul pe care mi l-ai făcut. Nimic altceva nu contează pentru mine.

— Hoide, prezența acestei femei nu-ți va aduce nici o satisfacție ; nu mai simți nimic pentru ea. De fapt, ai recunoscut-o tu însuți. Trimite-o înapoi.

— Te grăbești, draga mea, spuse el cu o insuportabilă blândețe în voce. Dimpotrivă, sunt foarte fericit s-o revăd pe Clotilde și pare să fie reciproc...

— Nu ! Minți ! O știu ! În fine... cred... Eu... nu mai știu ce să cred, adăugă ea, căci îndoiala se strecura dureros în mintea ei.

Vocea i se frânse din nou și ochii i se umplură de lacrimi.

— Despre ce ați vorbit pe drumul de la aeroport ? întrebă ea, incapabilă să-și înfrâneze curiozitatea.

— Oh !... Despre frumoasele timpuri trecute. Se bucura de durerea ei și își gusta din plin răzbunarea. Desigur, i-am permis Clotildei să vină pentru a te pedepsi, dar asta nu mă împiedică să găsesc foarte plăcută compania ei...

„I-am permis Clotildei"... se gândi Mary, asta nu înseamnă : „Am invitat-o !" Diferența era limpede. Atunci ? Ezită să-l întrebe ce căuta doamna Bostock în Cipru. Dar la ce bun ? Spusese : „i-am permis"... Și dacă insista mai mult, el își va face o plăcere să nu-i răspundă...

CAPITOLUL XI

Mary se îngriji în mod deosebit de ținuta ei. Avea nevoie să arate bine pentru ca s-o înfrunte pe Clotilde Bostock. Aceasta era deja în salon, flecărind cu Adrien.

Mary coborî în sfârșit scara. Mocheta groasă amortiza zgomotul pașilor ei și cei doi n-o auziră venind. Îi observă o clipă și ceea ce văzu îi produse un șoc.

Clotilde își pierduse acea eleganță sofisticată care o caracteriza. Era îmbrăcată cu o simplitate de bun-gust și asta o întinerea considerabil. Își tăiase părul, iar cocul fusese înlocuit cu bucle scurte, de un blond foarte deschis, care-i îndulcea trăsăturile. Aproape că nu se machiase și-și tăiase unghiile. Rochia de bumbac roz cu guler pe gât era croită admirabil, dar îi ascundea pudic formele. Din ea se degaja un calm, o modestie care-i accentuau farmecul. Mary înțelese cum de putuse soțul ei să se îndrăgostească nebunește de femeia aceasta. Prin contrast, se simțea bătrână și prea gătită. Ar fi vrut să poată urca în camera ei și să-și scoată rochia asta prea elegantă, care-i dădea un aer afectat. Dar era prea târziu să mai dea înapoi.

Adrien aruncă o privire soției sale, apoi se întoarse ca și cum nu-l interesa absolut deloc. Clotilde îi zâmbi suav și se declară încântată s-o revadă.

— Știrea despre căsătoria voastră m-a umplut de bucurie, spuse ea. Încă nu mi-am revenit ! Bineînțeles că dacă aș fi știut, nu mi-aș fi permis să vă deranjez. În sfârșit, sper să nu te superi prea tare, Mary. Îmi dai voie să-ți spun pe nume, nu-i așa ?

Mary îngăimă câteva cuvinte. Mai târziu, i-a fost imposibil să-și amintească ce spusese, dar cel puțin reușise să nu-i ureze bun-venit și nici nu-i permisese să-i spună pe nume...

În timpul cinei, Clotilde și Adrien depănară cu veselie amintiri. Mary rămase tăcută pe toată durata mesei. Asta nu a părut să deranjeze pe nimeni și cei doi comeseni au ignorat-o complet. După aceea au trecut în salon. În scurt timp soțul ei se scuză și ieși. Avea de dat câteva telefoane.

Abia închise ușa și frumoasa doamnă Bostock se întoarse spre ea, regăsindu-și atitudinea trufașă de femeie fatală. Îi aruncă lui Mary o privire veninoasă.

— N-ar fi trebuit niciodată să vii aici, Mary, îi aruncă ea cu ironie, savurându-și triumful. Îți spusesem doar că Adrien mă mai iubește încă. N-ai vrut să mă crezi și te-ai lăsat antrenată de doamna Stanning în acest complot stupid. Dar soțul tău a ghicit totul, nu-i așa ? Și acum se va răzbuna.

— V-a vorbit despre asta ? întrebă ea ridicând capul ca un animal încolțit.

— Nu, desigur, dar înțelesesem destul de bine. Ah, ce-am mai râs când doamna Stanning m-a anunțat că ai plecat în Cipru. Tu, gâsculiță naivă, nu

ai priceput nimic. Dar eu i-am înțeles imediat intențiile. A hotărât de la început să se servească de tine. Și ai căzut admirabil în cursă. Tocmai vorbeam despre asta cu Adrien...

Mary sări de pe scaun.

— El... v-a vorbit despre problemele noastre ? întrebă ea cu sufletul la gură.

Dacă soțul ei își permisese așa ceva, nu-l va ierta niciodată.

— El n-a spus nimic, răspunse zâmbind Clotilde. Dar tăcerea lui era o mărturisire... Intrigile voastre nu vă vor duce în paradis, adăugă ea cu răutate. Niciodată nu este bine să te căsătorești cu un bărbat care iubește pe alta. În sfârșit, căsătoria voastră n-ar fi durat prea mult !

— Căsătoria noastră încă nu s-a desfăcut, exclamă Mary cu mândrie. Nu vă savurați prea devreme victoria. Nu știu de ce ați venit aici, dar în orice caz, nu la invitația lui Adrien ! Mi-a spus că nu v-a cerut să veniți și că nu erați la curent cu căsătoria noastră...

Șiretenia ei dădu roade. Frumoasa văduvă se îmbujoră și pentru o clipă păru că și-a pierdut remarcabila ei elocvență.

— El... ți-a spus adevărul, se bâlbâi ea. Ți-a explicat că i-am telefonat de la aeroportul din Nicosia pentru a-i anunța prezența mea ?

Așadar, totul se explica. Adrien fusese luat complet pe neașteptate de sosirea Clotildei. În mod normal, ar fi trimis-o fără îndoială la dracu', dar acest telefon nesperat îi aducea răzbunarea ideală. O invitase la el pentru a-i demonstra soției și desigur mamei sale că nu are de gând să asculte de nimeni. Dar n-o făcuse pe doamna Bostock să vină

din Anglia, fără îndoială, nici măcar nu-i scrisese. Profitase pur şi simplu de ocazia care i se oferise... Dintr-o dată, Mary îşi recăpătă speranţa.

– Acum înţeleg, spuse ea încet ; i-aţi telefonat soţului meu pentru a-i cere găzduire şi el a acceptat să vă primească. Asta v-a încântat, desigur.

Interlocutoarea ei păli. Norocul părea să se întoarcă. Mary nu era o sfântă. Ea nu se putea împiedica de a se bucura de tulburarea acesteia, fără să-i pese că o rănește.

– Ai tras prea repede concluzii, continuă ea cu răbdare. Adrien încă mă iubeşte. Doar că a descoperit că... mă amestecasem puţin cam mult în treburile lui. El a hotărât să mă pedepsească, să mă umilească. Trebuie să înţelegi, Clotilde, tu însăţi ai făcut cunoştinţă odinioară cu furia lui... Sosirea ta i s-a părut ocazia ideală pentru a-şi satisface dorinţa de răzbunare. Pur şi simplu s-a folosit de tine...

Din nou se lăsă tăcerea. Timp de câteva minute, frumoasa văduvă păru distrusă. Mary crezu că bătălia era câştigată. Dar, curând, văzu o sclipire răutăcioasă aprinzându-se în ochii Clotildei.

– Adrien să se folosească de mine ! Eşti într-adevăr prea naivă.

Mary începu să tremure.

– După părerea ta, de ce crezi că s-a căsătorit cu tine ?

– Mă iubeşte, mi-a spus-o.

Clotilde izbucni în râs.

– Biată nebună ! Dar tu eşti cea de care s-a folosit ! Când a citit scrisoarea mea, când a aflat că eram liberă şi încă îndrăgostită de el, dragului Adrien i-a fost teamă. S-a temut să nu se lase dus

de un moment de slăbiciune şi să reia legăturile cu mine. De aceea, s-a întors spre prima venită şi a hotărât să se căsătorească.

Se întrerupse o clipă pentru a lăsa acestor teribile cuvinte să-şi facă efectul. După care hotărî să-i dea lovitura de graţie.

— Haide, Mary, şuieră ea, când te-a cerut soţul tău în căsătorie ? Nu-i aşa că după ce primise scrisoarea mea, a doua scrisoare ?

Mary îl revăzu ca într-o străfulgerare pe Adrien mototolind-o furios şi aruncând-o la gunoi, după care o întrebase : „Mary, vrei să te căsătoreşti cu mine ?"

Dacă era aşa de grăbit, era din cauză că-i era teamă ; acum totul devenea limpede... Capul începu să i se învârtească... Îşi pierduse toate iluziile.

— Nu-i adevărat, şopti ea frângându-şi mâinile. Este imposibil.

— Acesta este adevărul, şuieră Clotilde. Adrien s-a folosit de tine pentru a se răzbuna pe mine, şi nu invers ; el regretă deja. Vorbeşte cu atâta amărăciune despre căsătoria lui... El încă mă iubeşte, Mary, este evident. Este de ajuns să observi modul în care-mi vorbeşte, cum mă priveşte !

— Nu te cred... Soţul meu s-a căsătorit cu mine din dragoste !

Încercă în mod stângaci să se apere, dar Clotilde o convinsese.

— Haide, deschide ochii. Nu mai face pe neştiutoarea. Căsnicia ta este distrusă. Cel puţin încearcă să te retragi onorabil. Dispari din viaţa lui, draga mea. Este tot ce poţi face.

Fără să scoată o vorbă, Mary se ridică şi ieşi. Se duse să se închidă în camera ei. Pentru prima dată, mânia lua locul suferinţei. Începu să-l urască

pe Adrien pentru răul pe care i-l făcuse. O judecase greșit, o chinuise cu o aroganță insuportabilă și cu toate acestea, el era cel mai vinovat. Dacă ea se căsătorise cu el din dragoste, el nu o făcuse decât pentru a-și satisface o veche răzbunare, folosindu-se de ea ca de un pion pe tabla de șah.

Lacrimi fierbinți i se rostogoliră pe obraji. Făcu un duș ca să se liniștească, după care se strecură în pat. Dar nu-și putea găsi somnul. Cu toată răcoarea din cameră, era transpirată. Nu-și dădu osteneala nici măcar să-și pună un capot. Toată lumea dormea de mult. Se hotărî să coboare pentru a bea un pahar cu lapte la bucătărie.

Când reveni în camera ei, îl descoperi pe Adrien stând în picioare în fața ferestrei. Ea înlemni și într-un efort de pudoare ridicol, trase de scurta și transparenta ei cămașă de noapte. Soțul ei remarcă gestul și zâmbi batjocoritor.

— Închide ușa, draga mea.

Blândețea vocii lui era îngrozitoare și ea începu să tremure. Îl privea prostește, incapabilă să facă un gest.

— Ți-am spus să închizi ușa !

Mary își aminti amenințările pe care le proferase împotriva ei. Inventase oare o tortură nouă, o pedeapsă mai subtilă ? Îi era teamă. Trebuia cu orice preț să-l oblige să iasă.

Silueta ei gingașă se încadra în deschizătura ușii. Ochii verzi erau măriți de groază, iar părul castaniu-roșcat îi cădea în cascadă pe pielea ca laptele și îi dădea un aer sălbatic. Privirea soțului ei se întunecă. Ea citi acolo o dorință sălbatică, primitivă. El înaintă încet spre ea...

– Ce... ce vrei, Adrien ? Lasă-mă singură, te rog... Vom vorbi mâine, cu capul limpede...

Panica îi oprea cuvintele în gât. Vorbise încet pentru că Clotilde dormea la același etaj, dar nu se putea hotărî să închidă ușa.

– Sunt obosită, băigui ea.

Un zâmbet cinic deformă din nou gura senzuală a lui Adrien.

– Adevărat ? o persiflă el. Sunt dezolat, draga mea, dar dorința mea presantă nu poate aștepta până mâine.

Rănită în mândria ei, își ridică semeț capul.

– Crezi într-adevăr că voi ceda după ce am fost tratată într-un mod atât de oribil ? Nu-ți voi permite...

– Să-mi permiți ? Drept cine te crezi, draga mea ? Ești soția mea legitimă și am toate drepturile asupra ta și înțeleg să profit când îmi place.

Făcu un pas înainte, cu un aer amenințător. Mary nu se mișcă, hipnotizată de dorința sălbatică pe care o vedea strălucind în ochii lui... Asta-a fost pentru ea o bruscă revelație : dacă el ar fi fost îndrăgostit de Clotilde, n-ar fi vrut să aibă o altă femeie...

– Cum îndrăznești să vii să mă sfidezi după ce m-ai umilit cum ai făcut-o ?

El păru mirat de această explozie de mânie. În mod ciudat, asta sporea și mai mult furia tinerei femei.

– Ai hotărât să dormim în camere separate, îi aruncă ea cu o voce de gheață. Cel puțin ai curajul să nu-ți încalci hotărârea.

Dar își regretă imediat cuvintele. Mersese prea departe. Chipul lui se scripă. Ajunse dintr-o să-

ritură lângă ea. O strivi la pieptul lui, închizând ușa cu o violentă lovitură de picior.

– Știu cum să te fac să taci, scrâșni el printre dinți. Ai vrut să devii soția mea, acum trebuie să suporți consecințele.

Ea îi zgârie pieptul puternic, încercând să se elibereze. Dar brațele de oțel o strângeau ca într-o menghină. Lupta era prea inegală... își apăsă gura peste a ei, mușcându-i cu cruzime buzele. Ea se mai zbătu puțin apoi, învinsă, se lăsă în voia lui cu pasivitatea unei marionete. Îmbrățișarea lui deveni imediat mai puțin brutală, dar era încă prizoniera lui. Își ridică ochii spre el și îl privi înfricoșată, mâhnită. Ce se întâmplase cu tandrețea mângâierilor lui trecute ?

– După cum ai spus-o tu însăți, nu mai putem continua așa, draga mea ! Te-ai făcut prea atrăgătoare ca să mă cucerești. Acum ai câștigat și vei suporta consecințele. Ești a mea, Mary. Eu te întreții și îmi datorezi totul.

– Nu-ți datorez nimic, replică ea cu o voce lipsită de orice intonație. Eu îmi câștig existența și nu depind de tine.

Era fără îndoială cea mai grea insultă pe care o soție poate s-o aducă soțului ei, dar nici măcar nu și-a dat seama. Furia îi risipise ultimele rămășițe de bun-simț.

– Cum îndrăznești, nerușinato ? Ah, ești mândră că-ți câștigi existența ! Vom repara asta. De acum înainte, nu mai ești secretara mea. Îți vei petrece zilele în căminul conjugal, îndeplinindu-ți obligațiile de stăpână a casei. Te crezi de neînlocuit ? Lasă-ți deoparte iluziile. Clotilde voia postul, îl va avea. Începând de mâine, va lucra pentru mine.

Mary îl privi uluită. Niciodată nu-şi închipuise aşa ceva. Era sigură că Adrien vorbea serios, o va lua pe Clotilde ca secretară. Vor petrece ore lungi între patru ochi, în intimitatea biroului său... Voia oare numai să se răzbune, sau era bucuros să lucreze cu fosta lui logodnică ? Poate că regreta cu adevărat că se căsătorise cu ea ? Poate că nu intenţiona deloc să reziste farmecelor frumoasei doamne Bostock ? Brusc, ea găsi situaţia absurdă. Ce importanţă avea să găsească adevărul ? Un singur lucru conta în ochii ei : voia să-şi vadă soţul ieşind din camera ei. Nu putea să-i mai suporte prezenţa, voia să rămână singură. Îi va povesti discuţia pe care o avusese cu Clotilde ; îl va face să înţeleagă că acum ştia foarte bine de ce se căsătorise cu ea. Se folosise de ea în mod odios pentru a se apăra de vechea lui dragoste. Căsătoria i se păruse singura armură destul de eficace împotriva asalturilor frumoasei văduve. Şi tot el era acela care făcea pe soţul jignit ! Comedia asta durase destul.

– Adrien, începu ea calm, nu-ţi vei petrece noaptea cu mine...

– Adevărat ? Şi cum crezi că mă poţi împiedica ?

– Nu o să mai vrei s-o faci când îţi voi spune...

Buzele lui le striviră din nou, cu brutalitate, pe ale ei, împiedicând-o să mai pronunţe un cuvânt.

– La ce bun să vorbim, o sfidă el când o eliberă în sfârşit. Haide, Mary, nu mai face pe mironosiţa ! La cabană, mângâierile mele nu păreau să-ţi displacă.

– ...Şi tu, izbucni ea, nu face pe nevinovatul.

Știu tot, Adrien. Ți-ai rezervat rolul care să te avantajeze. Dar Clotilde mi-a deschis ochii. Dacă te-ai căsătorit cu mine...

Cu un gest brutal, o trase spre el.

— Inutil să te zbați. Îmi aparții și ți-o voi dovedi.

O îmbrățișă din nou, dar nu ca un soț atent, ci ca un stăpân sigur pe drepturile lui. Ea își înăbuși un suspin și i se abandonă, resemnată să îndure acest asalt umilitor. Dar mâine totul se va aranja ; mâine Adrien o va asculta și totul se va termina. Se va întoarce în Anglia cu primul avion !

CAPITOLUL XII

O săptămână mai târziu, Adrien o căută pe Mary în bucătărie și îi ceru cheile bungalovului. Hotărâse s-o instaleze pe Clotilde acolo. La aflarea acestei noi jigniri, tânăra femeie păli.

— Te rog, murmură ea, nu o instala acolo în locul meu, nu aș putea suporta. M-am atașat de bungalov, este puțin la mine acasă ..

— Preferi ca prietena noastră să rămână aici ? o întrebă el tăios.

Ceva din vocea lui o făcu să tresară. I se părea că el nu mai voia s-o țină pe frumoasa văduvă în casa lui. O asemenea minune ar fi fost oare posibilă ?

— Îi ceri să plece din casă... din cauza mea ? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Din cauza ta ? Bineînțeles că nu !

O aroganță insuportabilă apăruse din nou pe chipul soțului ei, dar dispăru îndată ce ea începu să vorbească.

— Să știi, începu ea cu voce nesigură, după... noaptea aceea îngrozitoare, mă hotărâsem să te părăsesc...

— Adevărat ? Te-ai căsătorit cu mine ca să-ți satisfaci ambițiile materiale. Ar fi o greșeală să mă părăsești.

— Mă crezi într-adevăr atât de interesată ? Te înșeli. Știu bine că n-ai vrut niciodată s-o admiți. Ai auzit acea stupidă discuție și...

— Îmi ceri să nu cred ceea ce am auzit ?

Mary ar fi putut jura că în vocea lui sesizase o notă de indulgență. Părea pentru prima dată dispus s-o asculte.

— Nu, șopti ea, nu-ți pot cere așa ceva. Nu voi putea niciodată să mă dezvinovățesc în ochii tăi. Așadar, este inutil să încerc...

El o privi lung, apoi ridică din umeri.

— De ce voiai să mă părăsești ? se mulțumi el să întrebe.

— Nu voiam să fiu folosită de tine ca... un obiect. Dacă mi-ai fi făcut rău în seara aceea, aș fi plecat...

Avu o scurtă ezitare. Adrien o asculta cu interes și asta o tulbura și mai mult. Inconștient, îl luă de braț și el n-o respinse.

— ... Dar în noaptea aceea... te-am regăsit. L-am regăsit pe bărbatul care mă iubea cu blândețe, cu tandrețe...

Privea în gol, stingherită de această jumătate de minciună. Desigur, soțul ei se dovedise drăguț și prevenitor, dar nu-i șoptise ca altădată cuvinte dulci la ureche. Ochii ei se încețoșară de lacrimi.

— Tu... hotărâseși să mă faci să sufăr, dar n-ai reușit, nu-i așa, Adrien ?

Așteptă răspunsul cu inima la gură. Va nega el oare ? În cazul acesta, ultimele ei speranțe s-ar fi spulberat. Va pleca, așa cum prevăzuse.

Se priviră insistent, în tăcere. Adrien se încordă şi ea îi dădu drumul braţului de care îndrăznise să se ţină.

— Ai dreptate, spuse el în sfârşit. N-am reuşit să-ţi fac rău. Nu în felul acesta.

O dulce tihnă invadă încăperea. O briză autumnală mişca uşor perdelele. Afară, cânta o pasăre, exprimând toată fericirea universului.

Pentru prima dată după mult timp, Mary îşi simţi inima plină de bucurie. Zâmbi printre lacrimi soţului ei şi cum el nu-i mai ceru cheia bungalovului, spuse :

— Pentru mine o îndepărtezi pe femeia aceea. Sunt sigură de asta.

Aruncă o privire spre maşina de gătit. Supa pe care o pregătise fierbea în clocote, gata să dea pe din afară. Apucă repede mânerul vasului, dar acesta era pe jumătate deşurubat. Vasul se răsuci şi lichidul fierbinte opări braţul ei gol.

— Mary... Dragostea mea...

Dumnezeu ştie cum îi smulsese Adrien vasul din mână, fără să-i fie teamă că se arde şi el. Instinctiv, ea luă un burete, îl îmbibă cu apă rece şi-l puse pe braţul roşu.

— Nu face asta !

Era prea târziu. Pielea arsă se lipi de burete. Acum, acolo rămăsese carne vie, iar durerea era insuportabilă.

În foarte scurt timp, Mary se afla la doctor : îi era atât de rău... Doctorul îi aplică un plasture care o ustură puţin.

— Nu pot face nimic altceva, explică el. Veţi avea dureri câteva zile şi din nenorocire, veţi rămâne cu o cicatrice. Dar cu timpul se va atenua...

– Sunt extrem de supărat, iubito. Era treaba lui Anaya, nu a ta...

– Nu este vina ei. A vrut să mă ajute, dar am preferat să mă descurc singură. Asta... îmi ocupa timpul...

Mary simțea dureri îngrozitoare în braț, dar nu-i păsa deloc : Adrien îi spusese „iubito"...

Îndată ce s-au întors, a îndemnat-o să se întindă. Îi aduse un pahar cu apă și calmantele prescrise de doctor.

– Ești la capătul puterilor, murmură el, privindu-i chipul palid, schimonosit de durere. Înghite asta. Medicamentul acesta te va ajuta să dormi. Te doare rău ?

Mary reuși să zâmbească.

– Nu prea mult, minți ea.

Ochii negri îi înapoiară zâmbetul, dar chipul lui era încă încordat. Acest stupid accident îi apropiase din nou, desigur, dar nu putea spera într-o minune. Problemele lor nu erau rezolvate. Adrien era impresionat s-o vadă suferind, dar nu era pregătit să ierte...

„În fine", se gândi ea, „va accepta poate să mă asculte, ceea ce va fi deja un progres. În curând, îi voi vorbi. În curând"...

Căscă lung, apoi se destinse. Soțul ei o acoperi afectuos cu plapuma. Ea simți respirația lui proaspătă mângâindu-i fața. Atunci, buzele ei stăruitoare cerură un sărut... El o sărută.

– Odihnește-te, dragostea mea. Trebuie să plec, dar mă întorc repede. Voi încerca să fiu aici când te trezești. Vrei ?

– Aș dori foarte mult. Te duci la birou ?

– Da, dar nu pentru mult timp, îți promit.

– Te-ai întors... special pentru a recupera cheia bungalovului ?

– Nu. Am venit să caut un dosar de care aveam nevoie.

– Dar cheia, Adrien... Eşti într-adevăr obligat s-o instalezi pe femeia aceea în bungalov ?

– Crede-mă, dragostea mea, este mai bine aşa. Acum dormi şi nu avea nici o grijă Totul se va aranja, ţi-o jur.

Mary nu reuşi să-şi găsească liniştea. Mii de gânduri o torturau. De ce soţul ei nu o trimitea la dracu' pe Clotilde ? Evident, din cauza acestui accident stupid, Mary nu va putea lucra câteva săptămâni. Frumoasa doamnă Bostock va avea tot timpul să-şi consolideze poziţia de secretară ideală. Şi apoi, mai era ceva... Această intuiţie...

Se întoarse pe jumătate să-l privească pe Adrien. Când văzu acest chip întunecat aplecat asupra ei, teama îi strânse inima. Clotilde îşi va petrece zile întregi la birou, singură cu Adrien. Cât de uşor îi va fi să-l cucerească.

Se ridică tresărind, cu chipul crispat de suferinţă.

– Nu ! Nu ! Nu vreau...

Un torent de lacrimi îi inundă obrajii palizi. Câteva secunde mai târziu, plângea în braţele soţului ei.

– Nu plânge, dragostea mea. Te implor, Mary.

Era atât de puternic, atât de blând... Cuibărită lângă umărul lui, ea plânse foarte mult timp, şi vorbi, vorbi pentru a-şi uşura inima. Nu mai putea să se oprească şi totuşi, mai târziu, nu şi-a putut aminti cu exactitate ce spusese. Probabil că el nu înţelegea nimic... Totuşi, el o ascultă cu răbdare.

Până la urmă se liniști puțin și vru imediat să se scuze pentru comportarea ei puerilă. Adrien îi șterse lacrimile și aruncă fără să vrea o privire spre cămașă. Locul unde ea își pusese fața era ud.

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

El o trase la piept cu un gest protector.

— N-are nici o importanță. Dar nu mai vreau să te văd niciodată plângând așa. Îți fac o promisiune : nimeni, niciodată, nu te va mai face să suferi.

Mary îi aruncă o privire implorătoare. Oare spunea adevărul ? Credea cu adevărat ce spunea ? Cărui fapt se datora această bruscă schimbare de atitudine ? În delirul ei îi scăpase ceva care...

— Nimeni, repetă el cu siguranță. Acum, dragostea mea, trebuie să dormi...

*
* *

După cină, Adrien a plecat s-o instaleze pe Clotilde la bungalov și Mary a primit vizita neașteptată a lui Geoffrey. Ea stătea lungită pe canapeaua din salon. Făcuse efortul ca să se îmbrace cu un pantalon și o bluză fără mâneci. Ținuta aceasta simplă o făcuse să rădă pe doamna Bostock, dar ei nu-i păsa câtuși de puțin : se simțea ușoară ca pasărea cerului.

— Am venit îndată ce am aflat vestea ! exclamă Geoffrey. Dumnezeule, cum s-a întâmplat ?

— Oh ! În mod cu totul stupid. Un simplu accident casnic. Am fost neîndemânatică și iată-mă pedepsită.

– Cred că suferi îngrozitor. Este foarte drăguț la tine, adăugă el aruncând o privire apreciativă în jurul lui. Ai noroc ! Totul merge bine acum ?

– Da. Suntem... foarte fericiți.

– Soțul și stăpânul tău a acceptat așadar versiunea ta asupra faptelor ?

– Nu, dar m-a iertat. Asta este cel mai important.

– Nu sunt sigur de asta, drăguțo. Într-o bună zi, va trebui ca soțul tău s-o admită.

Ea încuviință. Prietenul ei avea dreptate. Era nebună de bucurie că recucerise dragostea lui Adrien, dar mai trebuia să redobândească stima lui...

– Într-o zi, îi voi spune totul, afirmă ea.

– De ce nu o faci chiar diseară ? Spune-i povestea așa cum mi-ai spus-o și mie, și...

– Nu este ușor. El... mă intimidează mult și apoi, n-aș vrea ca răspunderea să cadă asupra mamei sale.

El răspunse argumentului cu o ridicare din umeri. Anaya aduse cafea și Mary vru să se ridice ca s-o servească, dar el se grăbi s-o oprească.

– Lasă-mă pe mine ! Soțul tău nu este acasă ?

– A plecat... s-o conducă pe Clotilde la bungalov.

Onestul Geoffrey tresări indignat.

– Femeia aceea este tot aici ?

– Da. Dar nu pentru mult timp. Adrien i-a cerut să plece. Urmează să plece peste câteva zile.

Chipul ei se înseninâ. Își amintea discuția pe care o avusese cu soțul ei puțin mai devreme și pe buzele ei înflori un zâmbet încântător.

– El n-ar mai fi putut îndura să mai petreacă încă o noapte în casa noastră, afirmă ea.

– Drace ! Iată o ciudată schimbare de situaţie.

– S-a întâmplat un lucru straniu. Ieri seară, Adrien a auzit un zgomot în camera mea. El ştia că nu eram eu, pentru că plecasem la bungalov să fac puţin grădinărit. A urcat şi a surprins-o pe Clotilde scotocind prin lucrurile mele. A pretins că venise să caute o carte pe care mi-o împrumutase. Dar aceasta nu existase niciodată. Adrien ştia că o uram prea mult pe femeia aceasta ca să-i împrumut cel mai mic lucru. El cunoştea mândria mea.

– În cazul acesta, ce căuta în camera ta ?

– Nu ştiu ! M-am întrebat şi eu ce putea să caute acolo.

– Ţi-ai verificat lucrurile ? Îţi lipseşte ceva ?

– Nu cred. De altfel, nimic din lucrurile mele personale nu putea prezenta nici cel mai mic interes pentru ea. În orice caz, soţul meu era foarte furios. Ar fi vrut s-o vadă imediat plecată, dar nu exista nici un loc disponibil în avion. I-a interzis să mai calce pe la birou. Astăzi o credeam acolo, dar ea se dusese în oraş la cumpărături. Adrien n-a vrut să mă pună la curent, dar în seara asta a fost obligat să-mi spună adevărul. Purtarea lui mi s-a părut atât de ciudată... Am fost atât de speriată.

– Bravo ! Totul este bine când se termină cu bine. De altfel, n-am înţeles niciodată ce căuta femeia asta aici.

– Soţul meu... avea motivele lui, Geoffrey. Evident, doamna Bostock nu-şi anunţase vizita. Ea credea în mod sincer că Adrien era celibatar şi se gândea că-l poate recuceri. Când i-a telefonat de la aeroport ca să-l anunţe de venirea ei, el a vrut în

primul moment s-o trimită la toți dracii dar, rănit în onoarea lui de pretinsa mea trădare, a hotărât să facă din Clotilde instrumentul răzbunării sale.

Nu spuse nimic mai mult. Ar fi trebuit să-i explice lui Geoffrey că soțul ei se căsătorise cu ea pentru a se apăra pe el însuși, temându-se să nu se lase ispitit de această frumoasă doamnă Bostock. Dar se stăpâni. Nu voia să vorbească despre această incredibilă slăbiciune a lui Adrien. Ei îi va trebui mult timp să admită că el nu era atât de puternic, atât de sigur pe el cum îl considerase ea.

– Și tu ce faci ? spuse ea pentru a schimba subiectul. Afacerile merg bine ?

– Nu prea. Lupta va fi grea, fabrica nu este încă salvată.

– Dar banii pe care i-ai adus...

– Au fost investiți în materiale. A trebuit să cumpărăm multe utilaje noi. Kevin va ieși cu greu din asta. Iar prezența mea este mai curând o povară pentru el. Compania este obligată să-mi plătească un salariu. Trebuie să am și eu din ce să trăiesc... În situația de față, salariul acesta va cântări greu în bilanțul afacerii. De fapt, mă gândesc serios s-o las baltă.

– Oh, nu ! Nu poți face așa ceva !

– Liniștește-te, îmi voi lăsa capitalul. Este o excelentă investiție, sunt sigur. Dar aș prefera să găsesc de lucru în altă parte. Kevin se poate descurca foarte bine fără mine și dacă nu va mai fi obligat să plătească un salariu suplimentar, o va scoate la capăt. Eu voi rămâne desigur să locuiesc aici la ei, plătindu-mi pensiunea. Modesta mea contribuție îi va permite Dorothéei să îmbunătățească masa zilnică.

– Este o idee foarte bună. Ce ai vrea să faci ?

– Nu prea știu. Mi-ar plăcea să lucrez pe o mare plantație. Aș putea fi folosit ca administrator. Înainte de a veni aici, am lucrat într-un birou, pe un post fără nici o perspectivă. Iată motivul pentru care i-am scris lui Kevin. Mă descurc bine cu hârtiile.

– Ai lucrat într-un birou ! exclamă Mary cu ochii strălucitori. Geoffrey, am o idee. De ce nu ai lua locul meu pe lângă Adrien ?

– Soțul tău ?

Ea izbucni în râs văzându-i expresia uluită.

– De ce nu ? El caută un secretar. Întotdeauna a vrut un bărbat să îndeplinească munca asta.

– Și tu ? Nu vrei să-ți reiei lucrul când te vei face bine ?

– Vindecarea mea va dura. Și apoi... Adrien preferă să mă vadă acasă.

În depărtare se auzi bubuind tunetul. Furtuna se apropia.

– Nu te dau afară, spuse ea zâmbind, dar ar fi mai bine să pleci. O să plouă cu găleata. Îi voi vorbi lui Adrien despre ideea mea, îndată ce se va întoarce. O să-ți dea un telefon.

– Într-adevăr, de ce nu ! Proiectul tău este tentant. Mi-ar plăcea să mă stabilesc aici definitiv, să am o casă, copii...

– Și o soție !

– Bineînțeles...

Oftă și pe figura lui deschisă se zugrăvi o ciudată melancolie.

– Am venit prea târziu, șopti el pentru sine. Dacă te-aș fi cunoscut mai curând...

– Haide, nu spune prostii.

Geoffrey se ridică şi depuse pe nasul lui Mary un sărut prietenesc.

– Drăcia dracului !

Adrien se afla în pragul uşii, contemplând scena fără să-şi creadă ochilor. În penumbra datorată înnourării, crezu că-i găsise îmbrăţişaţi.

– Nu te înfuria, i se adresă ea, nu făceam nimic rău.

Tăcu imediat. Ce afirmaţie stupidă. Oh, cât de penibil. Soţul ei n-o să se înşele tocmai acum, când totul se aranjase în sfârşit.

Rămase încremenită ca o statuie, paralizată de teamă. Cât despre Geoffrey, acesta reacţionă altfel. Înaintă curajos spre Adrien, cu o mare hotărâre întipărită pe faţă.

– Domnule Stanning, este uşor de interpretat greşit o situaţie... sau unele cuvinte. Ţin neapărat să vă explic...

Lui Mary nu-i venea să-şi creadă ochilor. Trebuia să ai curaj ca să explici ceva soţului ei când era într-o stare ca aceasta. Când se înfuria, era de temut. Imaginându-şi ce urma să se întâmple, se făcu nevăzută în camera ei.

Rămase mult timp aşezată pe marginea patului, în întuneric. Furtuna se dezlănţuise şi cerul era brăzdat de fulgere. Dumnezeule, oare ce se petrecea acolo, jos ? Şi de ce Adrien nu-l dăduse afară pe Geoffrey ? În definitiv, poate că o făcuse...

Apoi, între două trăsnete, auzi o maşină demarând. Recunoscu zgomotul caracteristic scos de motorul jeepului...

Adrien intră în camera ei şi aprinse lumina. Ea clipi din ochi apoi spuse, neîncrezătoare :

— I-ai... i-ai împrumutat lui Geoffrey mașina ca să nu-l ude ploaia ? Nu... nu ești supărat ?

— Mi-a explicat totul, răspunse cu gravitate soțul ei. Frumosul lui chip era chinuit de remușcări.

— Totul ? întrebă Mary.

Simți o împunsătură în inimă amintindu-și expresia hotărâtă a lui Geoffrey. Dumnezeule ! Vorbise oare prea mult ?

— El... ți-a povestit tot ce i-am spus ?

Adrien încuviință cu o înclinare a capului. Se apropie de ea și o privi o clipă în tăcere. În fine, o luă cu blândețe de mână și o trase spre el.

— Dă, dragostea mea, mi-a spus tot adevărul. Și povestea lui nu semăna deloc cu neplăcuta discuție pe care am surprins-o odinioară.

— Trebuie să fi fost foarte convingător, șopti ea.

— Eram dispus să mă las convins, răspunse el zâmbind. Am ghicit multe lucruri când ai delirat atunci, după accident...

Mary se simți cuprinsă de o liniște nemărginită.

— Oh ! Vorbeam și eu așa, bâigui ea.

— Deloc ! Am aflat multe lucruri atunci. De exemplu, că mama era singura vinovată !

— Adrien... Nu spune așa ceva.

— Liniștește-te, dragostea mea, nu-i port pică. Trimițându-te aici, a jucat rolul geniului cel bun. Fără ea, nu te-aș fi cunoscut niciodată. Asta iartă totul.

În voce avea o nesfârșită tandrețe, dar chipul continua să-i fie abătut. Mary îl înțelegea, soțul ei era ros de remușcări și asta îl consterna. Nu-și vor mai regăsi niciodată fericirea și el nu va redeveni bărbatul drept și sigur pe el pe care-l iubea.

El se înfioră, ca pentru a încerca să înlăture povara remuşcărilor.

— Cum ai putea să mă ierţi ? şopti el. Am fost atât de nedrept faţă de tine...

— Nu spune prostii. Dacă eram în locul tău, aş fi reacţionat fără îndoială la fel.

— Poate, dar tu ai fi ascultat explicaţiile mele, sunt sigur. Acum înţeleg cuvintele pe care mi le-ai spus la cabană : bărbaţii şi femeile sunt atât de diferiţi...

— Iar tu mi-ai spus să nu am teamă, răspunse ea zâmbind. Ei bine, nu-mi mai este teamă, Adrien. După ceea ce am trăit în ultimul timp, nimic nu ne mai poate despărţi.

*
* *

Trecuseră cinci zile. Mary se afla în Anglia. Stătea singură în salonul doamnei Stanning, visând la fericirea pierdută. Deodată, uşa se deschise larg şi Adrien apăru. Părea nebun de furie.

După ce se priviră insistent un timp, Adrien vorbi primul.

— Ai înnebunit ? izbucni el. Ce te-a apucat să vii aici să faci pe martira în loc să ai încredere în mine ? Şi cum ea nu răspunse nimic, el continuă : Ei bine, te ascult.

— Eu... nu înţeleg. N-am venit aici ca să fac pe martira.

Adrien îşi scoase paltonul şi îl aruncă pe un fotoliu.

— Cum îţi merge braţul ? întrebă el pe un ton ursuz, care nu reuşea să-i ascundă îngrijorarea.

– Mai bine, mulțumesc, răspunse ea cu o răceală politicoasă.

Scena era ridicolă. De ce venise Adrien în Anglia ? El trebuia s-o urască pentru că o nouă dramă le întunecase fericirea. Clotilde se răzbunase pe ea și descoperise cu aceeași ocazie ceea ce căutase în camera ei...

Era vorba de câteva tăieturi din presă relatând despre ruptura ei cu Vance. Mary era descrisă într-un mod puțin măgulitor. Într-un moment de furie, mama tânărului îi trimisese aceste articole de ziar. Fără să-și poată explica de ce, ea le păstrase. Clotilde le descoperise într-un sertar și înainte de a pleca le dăduse lui Adrien.

– Ai fost la doctor ? o întrebă el.

– Da. După părerea lui, nu există motive de îngrijorare. Eu... nu înțeleg, adăugă ea dintr-o suflare. De ce... de ce ai venit ?

Înainte ca el să aibă timp să răspundă, doamna Stanning năvăli în încăpere.

– Dumnezeule, Adrien ! Când ai sosit ? Ar fi trebuit să ne anunți că vii.

Doamna Stanning zâmbi cu mult farmec nurorii sale. Părea foarte mulțumită de sine.

– Cum adică să vă anunț !? țipă Adrien. Când mi-ai trimis o telegramă anunțându-mă că Mary era aici, trebuia să-ți închipui că voi veni cu primul avion.

– Oh ! exclamă Mary, aruncând soacrei sale o privire plină de reproș. Mi-ați promis...

– Ei bine, interveni doamna Stanning ca și cum n-o auzise, trebuie să aveți o mulțime de lucruri să vă spuneți. Vă las, dar să nu dureze mult. Am pus friptura la cuptor.

– Ei bine, Mary, spuse Adrien îndată ce ușa se închise, aștept un răspuns la întrebarea mea. De ce ai fugit ca o hoață, fără să lași o scrisoare ?

– Dar... nu înțeleg. Am plecat din cauza Clotildei. Eram sigură că după ce ai citit ororile care s-au scris pe seama mea, mă vei detesta.

El nu luă în seamă ultima parte a frazei : numele fostei sale logodnice îl făcuse să sară.

– Mary, dragostea mea, spuse el îngrijorat, povestește-mi totul.

Ea își simți inima plină de bucurie.

– Era în ajunul plecării ei, începu ea cu o voce lipsită de expresie. A venit în camera mea și mi-a spus că are articolele de ziar. Când ne-am întâlnit prima oară aici, numele meu i se păruse cunoscut. Își răscolise memoria și își reamintise. Era sigură că va găsi o urmă a acestei povești printre lucrurile mele. Și nu se înșelase... Când ai surprins-o în camera mea, avusese timp să le ascundă. Mi-a spus că ne urmărește pe amândoi... Oh, Adrien ! Chiar trebuie să continui ?

– Insist s-o faci, te rog. Vreau să știu întregul adevăr. Presupun că ai implorat-o să-ți restituie acele hârtii.

– Da, dar nici n-a vrut să audă. Tu ai detestat-o pentru un fapt asemănător. Era sigură că dacă afli povestea mea cu Vance, mă vei urî și pe mine... Am sperat până în ultima clipă că își va schimba părerea dar în dimineața plecării ei, când am văzut-o coborând scara cu plicul acela în mână... Mi-a fost atât de teamă... Am plecat... Oh, Adrien ! Acum știi ce i-am făcut lui Vance...

– Ce i-ai făcut lui Vance ? o întrebă el zâmbind.

– Tu... nu știi ? Nu ai citit ?

– Ba da, dar nu am crezut nici un cuvânt.

– ... Dar... ziarele...

– Greșesc uneori ! Îmi vei explica toate astea altă dată, scumpa mea. Până atunci, termină povestea.

– Cunoști urmarea. Eu... eram sigură că mă vei detesta, Adrien. Înțelegi, dacă te-ai fi căsătorit cu mine din dragoste, ar fi fost cu totul altceva, dar...

El făcu ochii mari.

– Ce înseamnă balivernele astea ? De unde ai mai scos ideea asta absurdă ?

– Haide, Adrien, răspunse ea cu o voce asemănătoare, simțind că nu mai poate da înapoi, te-ai căsătorit cu mine ca să te aperi de Clotilde. Ți-a fost teamă că nu vei rezista farmecului ei. Orgoliul tău n-ar fi putut suporta...

Se lăsă o tăcere grea. Adrien părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Umerii i se gârboviseră sub o povară nevăzută.

– Dumnezeule ! murmură el în sfârșit. Trebuie să ai o impresie foarte proastă despre mine... Tu... ai crezut cu adevărat povestea asta ?

– Ai primit scrisoarea aceea... a doua scrisoare a ei, și imediat după aceea m-ai cerut în căsătorie.

– Și ce-i cu asta ? Mă hotărâsem cu mult înainte. Amintește-ți de ziua când am vrut să-ți vorbesc în grădina bungalovului. Voiam să te cer în căsătorie, prostuță mică. Dar micuța ta prietenă, Joy, ne-a întrerupt... A trebuit să aștept până a doua zi.

— Oh, Adrien ! Este adevărat ?

El îi luă mâna cu o nesfârşită tandreţe.

— Mary, dragostea mea... Au existat destule neînţelegeri între noi, dar asta este culmea ! Te iubesc, prostuţa mea adorată. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut, când ai năvălit în biroul meu, într-o frumoasă zi de primăvară...

— O, nu ! În momentul acela mă detestai, sunt sigură...

El o sărută cu ardoare, împiedicând-o să mai spună ceva. Îmbrăţişarea lor dură mult timp...

— Acum nu vei mai veni în biroul acela urât decât pentru a-mi face vizite, spuse el zâmbind. Sunt foarte mulţumit de Geoffrey. Săptămâna de probă a fost foarte concludentă. Este un tânăr de valoare. Numai el singur va putea înlocui o comoară ca tine !

— O, Adrien ! Când m-ai surprins cu el în ziua aceea, mi-a fost atât de teamă... Am crezut că eşti gata să mă omori !

— Nu eram prea departe, spuse el zâmbind. Trebuie să ştii că sunt foarte gelos.

Ea râse şi se cuibări la pieptul lui.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, dragostea mea. Ai încredere în mine. Dulcele meu căpşor aiurit, ce idee să fugi în Anglia ! Îţi promisesem totuşi că nimeni nu-ţi va mai face nici un rău. Nu ai înţeles ?

A fost rândul ei să facă ochii mari.

— Tu... bănuiai ceva ?

— Era evident, că veniseşi în Cipru ca să fugi de trecutul tău. Nu ştiam exact de ce te temi. Aşteptam să-mi vorbeşti despre asta. Dacă ai fi făcut-o, aş fi crezut versiunea ta şi nu nişte bârfe

stupide. Niciodată nu te-aş fi condamnat. Am încercat să te fac să înţelegi după accident, dar m-am exprimat atât de prost... De acum înainte, dragostea mea, promite-mi că-mi vei spune totul. Dacă ai vreo grijă, trebuie să-mi spui. Pentru asta sunt lângă tine.

Se aplecă spre ea s-o sărute şi pentru un timp cuvintele deveniră inutile. După aceea, el spuse cu dragoste :

— Pe viitor nu vom mai avea secrete unul faţă de celălalt, dragostea mea... Vom fi atât de fericiţi amândoi...

Ea se aplecă spre el şi-i şopti ceva, roşind.

— Nu sunt sigură, încheie ea, dar...

— O, Mary ! Dar este minunat ! Ei bine, vom fi foarte fericiţi toţi trei. Tu, eu... şi micul Stanning junior...

— SFÂRŞIT —

THE BEST

Cipru. Conform tradiției, insulă a misterelor... unde toate miracolele sunt posibile ! Chiar și acela de a o ajuta pe Mary să-și refacă viața ? Totuși, ea își promisese să nu se mai îndrăgostească vreodată...

—... Și dacă-l vrei cu adevărat, vei reuși, sunt sigură de asta. Știu că-l iubești mult pe fiul meu. Și până la urmă te va iubi și el. Înainte, celibatul lui nu mă deranja, dar acum vreau să-l văd căsătorit. În ce te privește, aranjamentul acesta îți va aduce siguranța și totul va fi cum nu se poate mai bine.

ISBN 973-580-047-0

Lei 2255 + 45 T.L. = 2300